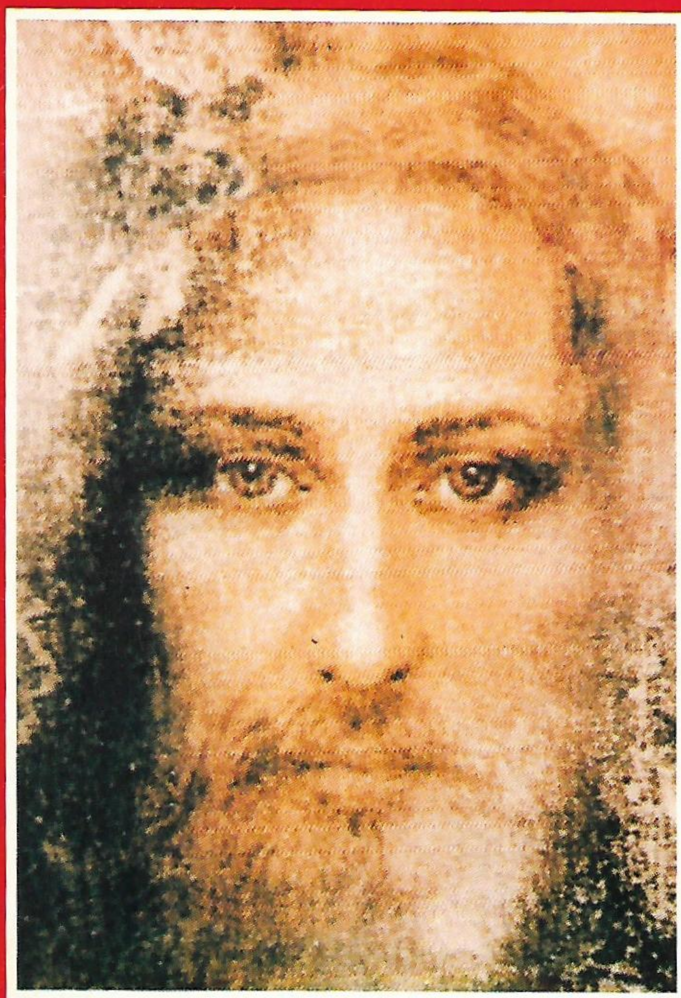
Osho Rajneesh

Vino, urmează-Mă!

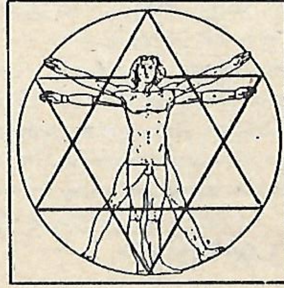
Comentarii asupra unor fragmente din Evanghelii

Osho Rajneesh

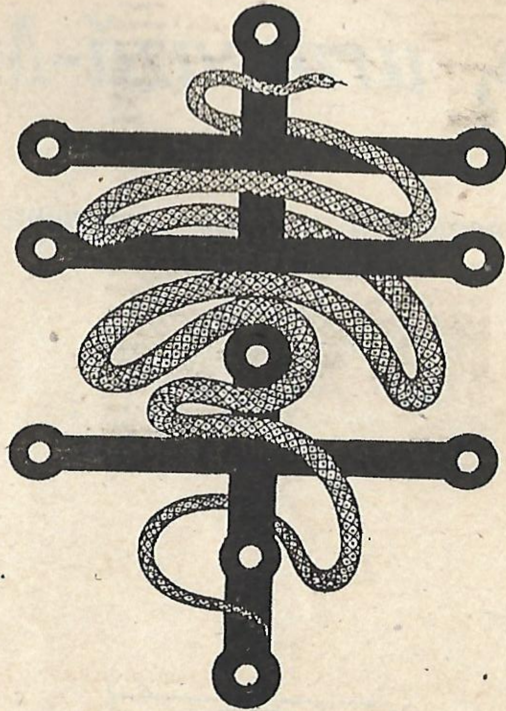
Vino, urmează-Mă!

Comentarii asupra unor fragmente din Evanghelii

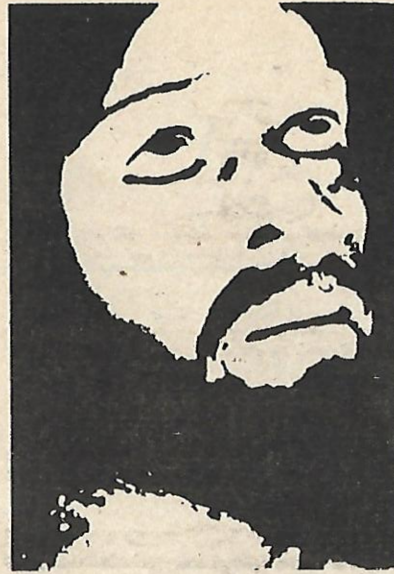
Traducere: Laurenţiu Melinte

editura shakti
iaşi, 1995

ISBN 973-96705-3-9

*Această imagine, preluată în momentul răstignirii lui **Iisus Hristos** a fost realizată de călugărul inițiat Peregrino Erneti care, împreună cu un colectiv de 12 fizicieni a construit un dispozitiv electronic capabil să înregistreze evenimente pentrecute în trecut și rămase imprimate în **akasha** (dimensiunea energetică, atemporală, paralelă cu planul fizic în care noi trăim și în care orice eveniment petrecut în lumea noastră se înregistrează, păstrându-se permanent). Fotografia a fost reprodusă după revista italiană "Corriere del domenica".*

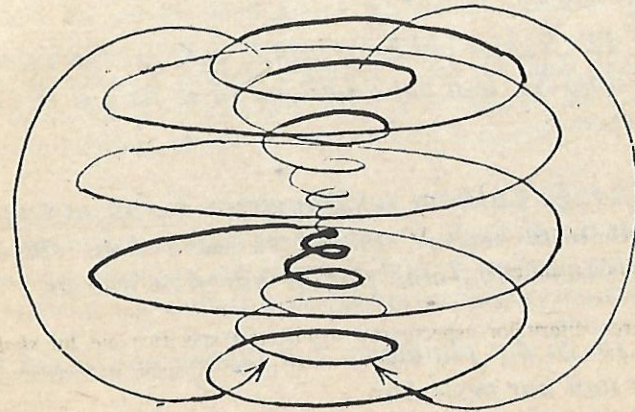
JAOC

Ţie, Grieg !

SHAKTI - *putere feminină, forţă a naturii, energie*, în limba sanskrită. Considerată adesea ca contrapartea feminină sau iubita lui SHIVA (Supremul masculin), *shakti* este expresia ETERNULUI FEMININ sau ZEIŢEI MAME, unificînd feminitatea şi maternitatea prin manifestarea sa ca Forţă a Naturii. Ea este venerată în Orient în diferitele sale aspecte feminine, printre care un loc aparte îl ocupă *kundalini*, prezent în fiecare fiinţă umană. *Shakti este personificarea efectivă a energiei feminine primitive; ea încarnează aspectul de realizare al lui* BRAHMAN *sau* SUPREMUL ABSOLUT, *fiind aspectul feminin, dinamic al lui Dumnezeu, vitalitatea feminină care îi permite lui* BRAHMAN *să creeze totul, să conserve sau să păstreze totul, să facă să dispară totul.* În fiinţa umană, expresia cea mai uşor sesizabilă a lui *shakti* este dinamismul sexual. Pulsiunea amoroasă sau libidoul este un exemplu de manifestare al lui *shakti*. Textele secrete orientale menţionează că graţia lui *shakti* în fiinţa umană (trezirea, amplificarea, acumularea, transmutarea şi sublimarea diferitelor aspecte sau manifestări specifice ale lui *shakti*) este indispensabilă pentru a putea înţelege gradat dimensiunea transcedentală a lui Dumnezeu. Tantrismul în special se interesează adeseori de conştientizarea şi intrgrarea lui *shakti* în fiinţă într-o manieră cu totul şi cu totul specială, punîndu-se un accent deosebit pe conştientizarea şi amplificarea lui *shakti* în fiinţă, în vederea punerii la unison cu energiile *shakti* corespondente din Macrocosmos.

1.

Şi Cuvîntul s-a făcut trup

Ioan 1

1. La început era Cuvîntul şi Cuvîntul era una cu Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvîntul.

3. Toate prin El s-au făcut căci fără El nimic nu s-a făcut din tot ceea ce s-a făcut.

4. În El a fost şi va fi viaţă şi Viaţa era lumina divină a oamenilor.

5. Şi Lumina cea dumnezeiască luminează în veci în întuneric şi nicicînd întunericul nu a cuprins-o.

6. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan.

7. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumina Dumnezeiască, ca toţi să creadă prin el.

8. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre divina Lumină a venit.

11. Întru ale Sale intenţii a venit, şi ai Săi nu L-au primit.

12. Şi celor cîţi L-au primit, care cred în numele Lui şi în Fiinţa Sa, le-a dat putere ca să se facă şi ei Fii ai lui Dumnezeu.

14. Şi Cuvîntul lui Dumnezeu s-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr.

16. Şi din plinătatea Lui dumnezeiască noi toţi am luat cu toţii har peste har.

17. Căci legea prin Moise s-a dat, iar harul şi adevărul au venit prin Iisus Hristos.

O să vă vorbesc despre Hristos şi nu despre creştinism. În fapt creştinismul nu are nimic de a face cu Hristos; el este uneori un fel de "anti-Hrist", aşa cum budismul este uneori un fel de "anti-Buddha" sau tot aşa cum jainismul este uneori un fel de "anti-Mahavira". Hristos scapă oricărei definiţii, natura sa este revoltă. A-L defini este tot una cu a-L omorî. După ce L-ai definit nu mai rămîne decît o vorbărie goală: adoraţi-o dacă vreţi, dar asta nu vă va transforma interior. Purtaţi această povară timp de secole, dacă doriţi: veţi fi striviţi cel mult, dar n-o să vă eliberaţi.

Să fie clar: eu sînt cu totul pentru Hristos, dar cîtuşi de puţin pentru creştinism. Dacă îl căutaţi pe Hristos, trebuie să depăsiţi creştinismul, pentru că dacă vă agăţaţi prea mult de acesta din urmă, n-o să puteţi niciodata să-L înţelegeţi cu adevărat pe Hristos. Hristos este dincolo de toate Bisericile, ca instituţii.

Hristos este principiul a ceea ce este religios, spiritual. În el sînt împlinite aspiraţiile umanităţii. Hristos este El însuşi o sinteză extraordinară. De obicei fiinţa umană trăieşte în suferinţă, angoasă, anxietate, necazuri, mizerie. Krishna este la polul opus. El traieşte în extaz. Nu mai există suferinţă, angoasa a dispărut. Puteţi să-l iubiţi pe Krishna, puteţi să dansaţi cu el, dar nu există puncte de comunicare între voi şi el. Voi sinteţi în suferinţă, el este în extaz, ce aveţi în comun?

Buddha a mers şi mai departe. El nu este nici în suferinţă, nici în extaz. El este în calmul şi seninătatea absolută. E atît de îndepărtat încît puteţi să-l contemplaţi, dar este extrem de dificil să credeţi în existenţa sa. El a devenit un mit, el simbolizează realizarea perfectă a umanităţii. Cum poate să existe aici jos un om care a transcens orice suferinţă şi orice extaz? Asta pare imposibil.

În Iisus culminează toate aspiraţiile. El suferă ca voi, ca orice fiinţă umană, El suferă de la naşterea sa - El suferă în final pe cruce. El atinge extazul lui Khrisna, El celebrează viaţa, El cîntă, dansează. El este de asemenea, transcendenţă. Apropiaţi-vă de El, veţi înţelege din ce în çe

mai bine că ființa Sa profundă nu este nici crucea, nici celebrarea vieții, ci transcendența.

Aceasta este frumusețea lui Hristos: puntea dintre voi și el nu este ruptă. El vă va conduce spre necunoscut atît de blînd încît n-o să aveți senzația că treceți o frotieră, că parăsiți cunoscutul pentru a intra în necunoscut, că lumea a dispărut și face loc Divinului. Puteți avea încredere în Iisus pentru că El vă seamăna, chiar dacă pare atit de diferit. Puteți crede în El, pentru că El este părtaș mizeriei voastre. Voi îi înțelegeți limbajul.

De aceea Iisus a devenit un jalon major în istoria conștiinței. Nu este întîmplător că nașterea lui Iisus a devenit data istorică cea mai importantă. Trebuia să fie astfel: o lume exista înainte de Hristos, o alta, total diferită, s-a ivit după El. Este o cotitură în evoluția conștiinței. Dintre toate calendarele și sînt cîteva! - cel care se referă la nașterea lui Hristos este cel mai semnificativ. Cu Iisus, ceva s-a schimbat cu adevărat, ceva a atins conștiința umană. Buddha este frumos, admirabil, dar nu are tangență cu această lume. Krishna cheamă la dragoste, dar joncțiunea nu este întotdeauna făcută. Hristos este puntea.

De aceea am ales să vorbesc de Hristos, dar reamintiți-vă că nu vorbesc de creștinism, ca instituție. Biserica este în mod necesar anti-Hrist. A organiza o revoltă înseamnă a o reduce la tăcere. E imposibil să organizezi o furtună. Ce să mai spunem de o revoltă! O revolta nu este adevărată și vie decît dacă elementul organizatoric este nul ca prezență.

Cu Iisus nu mai este vorba de a organiza exteriorul, societatea, ci de a pune ordine în profunzimile ființei voastre. Hristos a declanșat un "haos" din care trebuie să se nască ceva cu totul nou. Nu este vorba de o nouă instituție de tipul Bisericii; nu de o nouă societate în primul rînd, ci de o nouă stare a conștiinței umane. Acesta este mesajul.

De cîte ori n-ați auzit sau citit aceste cuvinte ale Evangheliei după Ioan! Ele s-au banalizat, au devenit nesemnificative, inutile! Au fost de atît de multe ori repetate, încît nimic nu mai vibrează în voi atunci cînd le auziți. Și totusi ele au o incredibilă putere. Cu un pic de atenție le veți regăsi semnificația. Dar va trebui să luptați așa cum luptă cei care vor să recucerească pămîntul invadat de mare.

Creștinismul a îmbrăcat aceste admirabile cuvinte într-atîtea interpretări încît ele și-au pierdut prospețimea inițială. Preoții, întocmai ca papagalii, nu fac decît să repete fără să știe ceea ce spun. Fără cea mai mică înțelegere, fără vreo ezitare, fără nici un fior în fața caracterului sacru al acestor cuvinte, ei se mulțumesc să le repete continuu. Senzația de falsitate în fața a ceea ce spun ei este foarte clară, pentru că tot ceea ce spun le-a fost inoculat.

Într-o zi am fost invitat să vizitez o facultate de teologie. Am fost surprins de ce am văzut acolo. Era una dintre cele mai mari facultăți de acest fel din India. Aici sînt formați în fiecare an două pînă la trei sute de preoți și misionari creștini. Durata pregătirii este de 5 ani. Totul este învățat în cele mai mici detalii: modul de a sta în amvon, de a vorbi, de a puncta discursul, de a mișca mîinile. Nu mai rămîne nimic autentic; totul este golit de sens.

Cuvintele Sfîntului Apostol Ioan sînt ca focul, dar secole de neghiobie au acoperit focul cu cenușă. Eu o să încerc să ***redescopăr*** aceste cuvinte. Fiți atenți pentru că deși vom avansa pe un teren cunoscut, drumul va fi foarte deosebit. Mi-ar place să vă împrumut ochii mei ca să puteți să vedeți ceea ce este vechi într-o lumină nouă, pentru că dacă ai o privire nouă totul este nou.

La început era Cuvîntul și Cuvîntul era una cu Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvîntul.

Upanishadele, Vedele pot să invidieze această sentință: *La început era Cuvîntul.* Ce vrea să spună asta? Mulți creștini interpretează acest *la început* ca și cum ar fi vorba cu adevărat de un început. Ei au văzut aici o indicație asupra începutului timpului. Dar cum poți să ai un început fără timp? Pentru a începe trebuie ca timpul să fie deja prezent. Dacă timpul nu există, cum poți spune: *la început*?

La început face parte din timp și nu poate să preceadă timpul. Nu poate fi vorba de un Dumnezeu care creează lumea. Este absolut ridicol. *La început* este doar un mod de a vorbi. *La început* nu înseamnă de loc la început, temporal vorbind, pentru că n-a fost vreodată un început așa cum nu va fi vreodată un sfîrșit. Dumnezeu este etern. Creativitatea sa este eternă. Așa a fost și va fi întotdeauna.

Aceste cuvinte *la început* n-au încetat, de-a lungul veacurilor, să facă obiectul multor controverse. Anumiți preoți și episcopi s-au amuzat chiar să atribuie o dată exactă începutului lumii: patru mii de ani înainte de Hristos, într-o luni... Și ce făcea Dumnezeu înainte de asta? Această clipă a trebuit să fie precedată de o eternitate, patru mii de ani nu înseamnă nimic. Ce făcea Dumnezeu înainte? Nimic? Atunci de ce dintr-o dată, într-un anumit moment, a manifestat Creația?

Această enigmă este rezultatul unei interpretări eronate. *La început* nu este decît un mod de a vorbi. Trebuie să pleci de la ceva, Evanghelia trebuie să aibă un început. Viața este eternă, ea nu este fructul unei scamatorii. Dar cum să începi o istorie sau o scriere? Alegi în mod arbitrar un cuvînt, și nici unul nu este mai bun pentru asta decît *la început* a cărui imprecizie indică într-un mod simplu că noi nu știm.

De la început - dacă putem vorbi așa - Dumnezeu s-a dovedit creativ. În alți termeni, Dumnezeu este creativitate. Puteți chiar să nu folosiți cuvîntul "Dumnezeu". Chiar Evanghelia o face: *La început era Cuvîntul.* Care Cuvînt? Ce este acest Cuvînt? Cel care cunoaște Adevărul știe că este o deșertăciune a vrea să-l numești pe Dumnezeu. El nu are nume, nu are definiții. Cuvintele sînt prea mici pentru a conține Totul. *Cuvîntul* este un mod de a numi inefabilul, necunoscutul, indicibilul.

Poporul evreu și-a atins apogeul în Iisus. În El, spiritul iudaic și-a atins desăvîrșirea. Bineînțeles, evreii L-au renegat pe Iisus, dar asta este o altă poveste. Se întîmplă cîteodată ca țelul suprem al unei colectivități să fie realizat în persoana unuia dintre membrii săi. Ce fac atunci ceilalți oameni din colectivitate, care se văd total depășiți? Ei refuză, reneagă.

Hristos a atins vîrful. Evreii așteptau acest om de secole. Ce ironie! Ei îi așteptau venirea, și-au pus întreaga lor speranță în cel care urma să le transfigureze existența și să instaureze regatul lui Dumnezeu pe pămînt... Omul sosește iar acești evrei nu pot să creadă acest fapt, nu pot să aibă încredere în El. Ce s-a întîmplat? Ei au devenit dependenți de așteptarea însăși. "Iată omul, "ce-o să mai facem de acum înainte?" Să renunțe la așteptare? Dar ei așteptau de atît de mult timp! Așteptarea sosirii Fiului lui Dumnezeu devenise activitatea lor, baza întregii lor activități religioase. Or acest om a spus: "Iată-mă"!

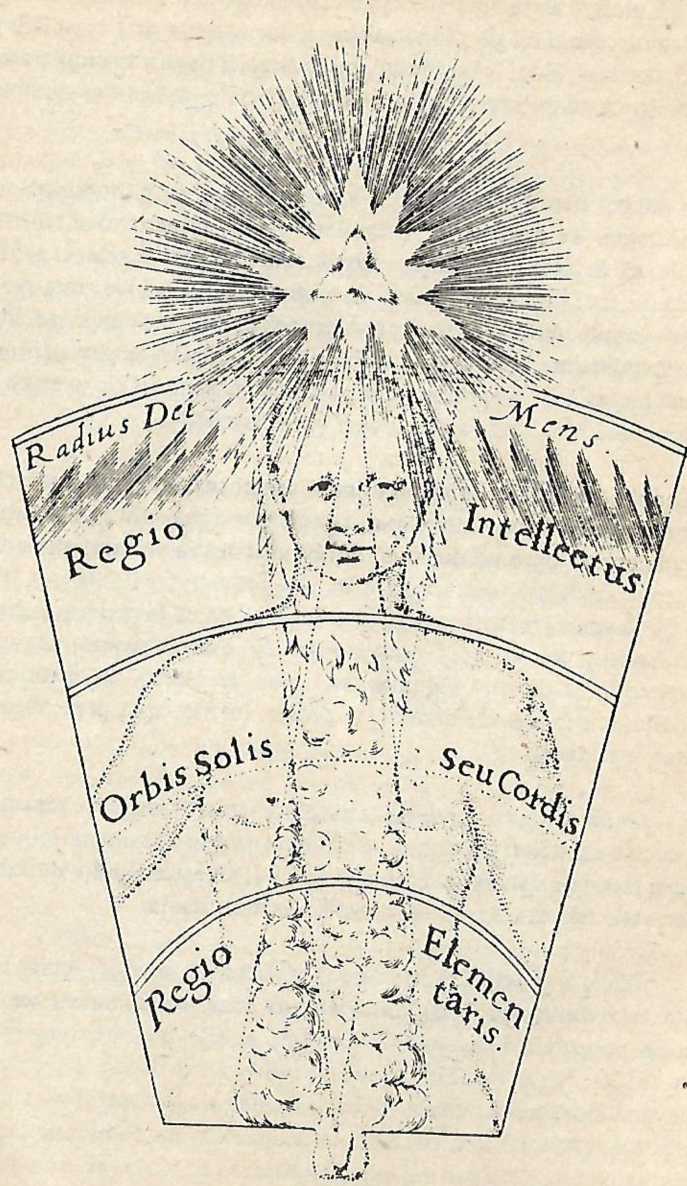
Ei preferă să se agațe de așteptarea lor. A-L fi primit pe acest om ar fi însemnat dangătul de clopot al lumii lor. Acesta ar fi fost sfîrșitul speranței, dorinței, al lui "mai tîrziu". Insuportabil! Pentru spiritul atașat de trecut, obișnuit cu suferința sa, cu frustrările sale, așteptarea devine un drog.

Atunci cînd ești atins de o lungă maladie, se întîmplă că prinzi gustul situației. Te temi să te restabilești pentru că va trebui să-ți reiei ocupațiile, să te întorci la birou... Boala este un timp al tihnei, grijile și corvezile nu mai sînt pentru tine. Te poți destinde. Vindecarea readuce responsabilitățile. Atențiile, al căror obiect ești în mod necondiționat, îți vor lipsi de acum înainte. Erai centrul atenției pentru familia ta, pentru prietenii tăi. Toată lumea era "în serviciul tău". De ce să te reîntorci în această lume aspră și crudă? Mai bine să rămîi slab și dependent!

Este periculos să aștepți prea mult timp. Evreii au așteptat întotdeauna, ei încă așteaptă. Omul a venit și s-a dus. Ei au investit prea mult în așteptare, care a devenit forma lor de rugăciune; sinagogile lor nu sînt altceva decît săli de așteptare în vederea venirii lui Mesia. El era acolo! Și vă spun, dacă El revine - dar nu cred că va face aceeași greșeală - evreii nu-L vor accepta nici atunci. Ei s-au obișnuit să aștepte. Închisoarea lor a devenit locuința lor, ei au decorat-o. Să fii afară, sub cerul deschis, sub soarele arzător, în ploaie, în frig, este prea riscant. Să rămînem la adăpost!

La început era Cuvîntul... Evreii au spus și repetat că numele lui Dumnezeu nu putea fi pronunțat. El trebuia păstrat în adîncul inimii. A-L pronunța este o profanare. A-L enunța este a-L amesteca lumii și limbajului ordinar. A-L repeta este a-I desconsidera semnificația.

Dacă tu repeți fără încetare "te iubesc, te iubesc", iubita ta va fi fericită la început dar, mai devreme sau mai tîrziu, ea se va sătura. Repetiția mecanică sfîrșește prin a goli aceste cuvinte magnifice de conținutul lor. Nu le anulați valoarea printr-o astfel de repetare! Dacă ești cu adevărat îndrăgostit, aceste cuvinte sînt de-prisos. Dragostea sinceră se manifestă spontan, nici un cuvînt nu o poate exprima. Și nici un cuvînt nu poate înlocui dragostea care nu există. Păstrează cîteva cuvinte cheie pentru rarele momente cînd atingi culmile!

Evreilor nu le era permis să pronunţe numele lui Dumnezeu. Înainte de venirea lui Hristos, numai marele preot era autorizat să-L pronunţe, o dată pe an. Nimeni altul nu putea să o facă. Cuvîntul "Cuvînt" era deci cel care îl desemna pe Dumnezeu.

Prin urmare, numai marelui preot îi era permis să-L numească pe Dumnezeu şi înainte de a o face, trebuia să se purifice. De-a lungul anului el postea, se ruga şi se pregătea. La data stabilită, comunitatea se reunea. Marele preot nu pronunţa cuvîntul în faţa mulţimii, el se retrăgea în partea cea mai secretă a templului, uşile erau atunci închise. Într-o tăcere profundă, acolo unde nimeni nu avea acces, el pronunţa Numele, în acest spaţiu sacru, secret, plin de iubire. El pronunţa Numele pentru întreaga comunitate.

Ziua în care Numele era pronunţat era o zi de bucurie. Pentru tot restul anului, el trebuia purtat în inimi, asemenea unei seminţe. Dacă scoţi şi rescoţi sămînţa din pămînt, ea nu va germina niciodată. Dacă o păstrezi în locul cel mai profund din tine, în obscuritate, ea va muri şi va renaşte.

Numele lui Dumnezeu stă ascuns în adîncul inimii tale. El este atît de profund ascuns în tine, încît nu-i percepi mental prezenţa. În cel mai mare secret, preotul pronunţă o dată numele. Asta înseamnă: intră în templul inimii tale. Purifică-te. Atunci cînd vei începe să percepi parfumul fiinţei tale, cînd energia ta se va manifesta, atunci cînd vei fi cu adevărat viu şi cînd toată tristeţea te va fi părăsit, atunci cînd vei fi fericit, calm şi liniştit, atunci cînd mulţumirea şi recunoştinţa vor deborda din inima ta, atunci pătrunde în sanctuarul tău interior! Lasă-ţi mentalul afară, el reprezintă "mulţimea". Retrage-te în locul cel mai profund al inimii tale şi acolo pronunţă Numele în tăcere astfel ca mentalul tău să nu te poată auzi. Acolo trebuie păstrat Cuvîntul.

La început era Cuvîntul şi Cuvîntul era una cu Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvîntul.

Nu este nici o diferenţă între Dumnezeu şi numele Său. El nu are nume. El este însuşi Numele Său. Fiinţa Sa este Numele Său. Un copil se naşte; ce nume are el? Niciunul. Dar el ***ESTE***. "Este" este numele său. Pentru comoditate, noi îi dăm un nume şi, puţin cîte puţin, el îşi uită "este-xistenţa". El se identifică cu numele său. Dacă îi deformaţi numele,

el se supără foarte tare. Dacă îi spuneți "ce frumos nume ai!", el devine fericit. Și totuși, acest nume n-a fost vreodată al său!

Dumnezeu este copilul, inocența lumii. El nu are nume. Este sensul afirmației *și Cuvîntul era una cu Dumnezeu.* Numele Său este Ființa Sa. Nu-i repetați numele, intrați în ființa sa. Este singurul mod de a ajunge la El. În fapt, uită tot ce știi despre El! Intră în propria ta ființă, în "este-xistența" ta, și vei ajunge la El!

Toate prin El s-au făcut căci fără El nimic nu s-a făcut din tot ceea ce s-a făcut.

Dumnezeu este creativitate. A spune că Dumnezeu este Creatorul înseamnă deja a-L denatura. Dar a spune că Dumnezeu este creativitate este greu de înțeles. Dacă spui "Dumnezeu este Creatorul", această afirmație va naște imediat multe întrebări stupide: Cînd a fost creată lumea? De ce n-a creat-o Dumnezeu mai devreme? De ce exact în acel moment? De ce a creat-o așa cum este ea? De ce n-o îmbunătățește?

Atîta mizerie, atîta suferință în această lume căreia El îi este creator. Dumnezeu este atunci făcut vinovat. Sîntem cuprinși de mînie. Dacă El este creatorul, El este responsabil de tot! De ce nu îmbunătățește El situația? Se pun tot felul de întrebări la care teologii nu îndrăznesc să răspundă.

Aceste probleme nici nu există dacă vei considera lucrurile într-un mod adecvat. Dumnezeu nu este Creatorul, El este însăși creativitatea. Creativitatea este însăși ființa Sa. El nu-și poate întrerupe creativitatea pentru a pleca în vacanță. Nu este posibil, nu-ți poți lua rămas bun de la natura ta profundă! Ceea ce poți părăsi nu este adevărata ta natură. Ceea ce nu poți abandona este adevărata ta natură.

Natura lui Dumnezeu este creativitatea. El n-a încetat niciodată să creeze. Modul de a exista al lumii este singurul posibil. Singurul! Orice opinie a ta asupra acestui subiect, refuzul tău, utopiile tale, sînt lipsite de rost. Este ca și cum ai întreba un trandafir de ce are acest număr de petale și nu altul. Dacă trandafirul ar avea mai multe petale, ai pune aceeași întrebare.

Oricum se va prezenta lumea, mentalul va pune întotdeauna întrebări. Cei care ***știu*** își abandonează mentalul și acceptă lumea așa cum este ea. Nu sînt decît două posibilități: sau accepți mentalul și refuzi lumea, sau accepți lumea și refuzi mentalul. Lucrurile sînt așa cum sînt și nu pot fi decît astfel. Nimeni nu stă să-ți asculte doleanțele, nici un Creator nu-ți va aproba cererile. Dumnezeu este creativitate, el nu este Creatorul.

Toate prin El s-au făcut. În realitate toate s-au făcut ***de*** El și nu ***prin*** El. *Căci fără El nimic nu s-a făcut din tot ceea ce s-a făcut.* Nu numai în trecut. Și azi, și acum este tot așa. De fiecare dată cînd un lucru este creat, El o face, tu nu ești decît instrumentul. Pictezi un tablou, scrii un cîntec, și ce crezi? Că tu ești creatorul? În momentele de mare creativitate tu dispari și Dumnezeu acționează prin tine. Deci nu este vorba de un fapt petrecut în trecutul îndepărtat. Oricare ar fi locul și timpul, acolo unde se manifestă creativitatea, El este prezent. Întreabă-i pe poeți: ei îți vor spune că marile poeme "le-au venit". Ei erau mai degrabă niște receptori pasivi.

Ideea că poți crea este o iluzie. Orice creativitate ține de Dumnezeu. Indiferent ce ai creat, de la El e. A înțelege acest lucru este ca o rază de lumină care face să dispară ego-ul. A înțelege asta înseamnă a-l da voie lui Dumnezeu să pună în totalitate stăpînire pe tine. Devii atunci un instrument și cel mai mic lucru, cea mai neînsemnată acțiune săvîrșită devine ocazia în care se petrec mari evenimente. Atunci Dumnezeu se manifestă prin tine. Dacă dansezi, El este cel care dansează. Ești instrumentul dansului Său, asta-i tot. Cînd cînți, El este cel care se manifestă, tu ești ca un flaut, un canal disponibil pentru El. Ceea ce poți să faci este să permiți divinului să acționeze prin tine. Nimic mai mult.

Este ceea ce vreau să spun cînd folosesc cuvîntul "a pluti": lasă-te purtat de către rîu. Lasă creativitatea să se manifeste prin tine. Nu-i impune vreun model, nu-i impune voința ta. Dacă poți să te lași cu totul în brațele Divinului, nu mai există suferință, nu mai aparții masei umane. Din Iisus care ești, devii un Hristos în chiar momentul în care te abandonezi Divinului. Iisus dispare pentru a face loc lui Hristos.

Hristos este principiul religiei. Iisus este fiul dulgherului Iosif. Iisus a dispărut la un moment dat și Hristos a apărut. Hristos înseamnă pur

și simplu că de acum înainte omul nu mai este un simplu om, ci că prin el se manifestă plenar Dumnezeu. Așa cum spui că un om a devenit nebun, poți spune că el s-a îndumnezeit, pentru că de acum înainte omul a dispărut pentru a face loc lui Dumnezeu.

Întru El era, a fost și va fi viață și viața era lumina divină a oamenilor.

Dumnezeu este singura ființă, singura viață, singurul dans, singura energie care există. În-ocean și în valuri, în lumea iluzorie și în adevăr, în visuri și în visare, singura energie care se manifestă este cea a lui Dumnezeu. Totul este El, El este Totul.

Întru El era, a fost și va fi viață și viața era lumina divină a oamenilor. Deîndată ce înțelegi că El este singura viață, existența ta se luminează. Te umpli de lumină. Dumnezeu este viață. Cînd viața Lui se reflectă în tine, ea devine lumină.

Și lumina cea dumnezeiască luminează în veci în întuneric și nicicînd întunericul nu a cuprins-o.

Lumina strălucește peste tot în jurul tău. Viața este peste tot, în păsări, în copaci, în rîuri. Tu te îmbăiezi în oceanul vieții. În exterior ca și în interior, în afară ca și înăuntru, nu vei găsi decît efervescența vieții. Viața este ca un fluviu imens în care tu ești asemenea unui pește... *Lumina cea dumnezeiască luminează în veci în întuneric și nicicînd întunericul nu a cuprins-o.* Nici tu nu poți atinge lumina. Tu te identifici deocamdată cu întunericul. Ești orb...

Iată un fapt magnific, încearcă să-l înțelegi:

Fost-a om trimis de la Dumnezeu...

Trebuia să fie astfel. Cum ar putea omul care trăiește în întuneric să ajungă singur la lumină? Îi trebuie un maestru. Dacă dormi profund, cum ai putea să te trezești tu însuți? Pare imposibil. Cineva care este el însuși trezit trebuie să te smulgă somnului, să te zgîlțîie! Pentru o clipă deschizi ochii și privești.

Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan.

Dacă Dumnezeu nu acționează, pare imposibil să devii conștient de ceea ce se întîmplă. De aceea toate religiile din lume... Hindușii vorbesc de avatari. Ei spun că omul e atît de neputincios încît Dumnezeu trebuie să coboare. Avatar vrea să spună: Dumnezeu coboară. El însuși vine să te trezească. Asta indică faptul că somnul tău este de plumb. Ești atît de adormit încît numai Dumnezeu te poate trezi, scuturîndu-te!

Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumina dumnezeiască, ca toți să creadă prin el.

Eu sînt aici. Dacă poți să privești prin mine, vei descoperi lucruri de care nu aveai nici cea mai mică idee. Prin mine poți întrezări ceea ce nu poți vedea cu ochii tăi.

Dumnezeu este invizibil. Un martor e necesar ca să-ți spună: "Da, eu Îl cunosc pe Dumnezeu." Un martor care să trezească un ecou în profunzimile ființei tale, care să te poată face să simți prin simpla sa prezență că Dumnezeu există. Orice credință religioasă este neputincioasă pentru că este intelectuală și cerebrală. Ea nu te va transforma. Poți s-o aperi toată viața, ea va rămîne doar o parte a talmeș-balmeșului tău mental. Credința religioasă nu te va schimba în interior!

Încrederea însă, credința ca stare, este cu totul altceva. A crede este intelectual, a avea încredere este existențial. Dar cum să ai încredere dacă nu te apropii de un om care să poată mărturisi, care să poată spune din profunzimile ființei sale că Dumnezeu există? DACĂ ÎI DAI VOIE SĂ FACĂ SĂ VIBREZE CEVA ÎN TINE, ATUNCI ÎNCREDEREA SE NAȘTE.

Acesta a venit spre mărturie - Ioan a devenit un martor - *ca să mărturisească despre Lumina dumnezeiască.* El a cunoscut Lumina, el vine din Lumină. Amintește-ți că oricine cunoaște Lumina știe că vine din ea. Tu n-o știi, dar și tu vii din lumină. Ea este izvorul, izvorul întregii vieți. Nu ești conștient de asta, ai uitat cu totul de unde vii, izvorul este atît de îndepărtat, dar cel care, în tine, devine conștient de această lumină, știe imediat că el vine de la Dumnezeu, că el este Dumnezeu, că Tatăl său și el Una sînt.

Tot ceea ce este jos este şi sus. El va striga, aşa cum au făcut-o profeţii Upanishadelor: *Aham Brahmasmi, Eu sînt Acela*, sau va spune ca Mansur: *Ana'l haq, Eu sînt Adevărul*, sau ca Iisus: *Eu şi Tatăl meu Una sîntem. Dacă credeţi în Mine*, spune Iisus, *credeţi în Cel care M-a trimis; dacă Mă iubiţi, iubiţi pe Cel pe care nu-L cunoaşteţi.*

Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumina divină, ca toţi să creadă prin el. Ioan este o fereastră prin care poţi să zăreşti vîrfurile depărtate ale Himalayei.

Nu el era Lumina, ci ca să mărturisească despre divina Lumină a venit.

Străduiţi-vă să înţelegeţi, este cu adevărat important. De fiecare dată cînd un om ca Iisus apare, el este precedat de cineva care pregăteşte terenul. Ioan a venit să pregătească terenul care era plin de mărăcini. El trebuia să are, să pregătească pămîntul, pentru ca grădinarul să semene sămînţa nouă. Cînd apare cineva ca Iisus, este întotdeauna precedat de un altul care pregăteşte terenul. Cum spune Evanghelia: *Nu era el Lumina ci martorul Luminii.*

Întru ale Sale intenţii a venit, şi ai Săi nu L-au primit.

El a venit ca să ajute; el a venit ca să răspundă aspiraţiilor tuturor timpurilor. *Întru ale Sale intenţii a venit, şi ai Săi nu L-au primit.* Iată că este ciudat, dar s-a întîmplat aşa întotdeauna. Iisus s-a născut evreu şi evreii nu L-au primit. Buddha s-a născut hindus şi hinduşii L-au respins. Întotdeauna la fel. De ce? Pentru că de fiecare dată cînd se naşte un om ca Iisus sau ca Buddha se produce o furtună în tot ceea ce era prestabilit, legea veche se clatină. Omul obişnuit trăieşte în trecut. Trecutul îi pare important pentru că trecutul este de necontestat, stabil. Omul obişnuit a investit totul în trecut. De exemplu, dacă eu îţi spun că modul în care te-ai rugat pînă astăzi este lipsit de valoare, asta te va clătina interior, pentru că asta este totuna cu a spune că ţi-ai pierdut timpul. Înseamnă să-ţi renegi viaţa. Cum să accepţi că ai fost un idiot atît de mult timp? Înseamnă să-ţi cer prea mult! Trebuie să discuţi, să te justifici!

E însă mult mai rău cînd este vorba de un întreg popor... Timp de mii de ani acest popor s-a comportat într-un anumit fel şi iată că Iisus

răstoarnă totul cu fundul în sus. Este reîntoarcerea la haos. Iisus distruge tot ce era stabilit. El dezrădăcinează ceea ce era la mare cinste, El creează confuzia. Trebuie s-o facă pentru că El aduce Adevărul. Dar tu ai crezut timp de secole că adevărul este un alt lucru. Pe cine să alegi? Iisus sau trecutul tău? Iisus sau tradiţia?

Ştiţi de unde vine cuvîntul tradiţie? El are aceeaşi rădăcină ca şi cuvîntul englez "trade" - comerţ, afacere - şi cuvîntul francez "traître" - trădător. Tradiţia este un business şi o trădare. Tradiţia crede în anumite lucruri care nu sînt adevărate, ea trădează adevărul. De aceea atunci cînd adevărul apare, conflictul izbucneşte. Puteţi să o constataţi şi în cazul meu: sînt născut într-o familie jainistă, dar jainiştii nu mă acceptă. În jurul meu nu veţi găsi decît creştini, evrei, musulmani, hinduşi, buddhişti, aproape de loc jainişti. E imposibil pentru ei să mă accepte. *Întru ale Sale intenţii a venit şi ai Săi nu L-au primit.*

Jainiştii sînt contra mea. Hinduşii la fel, dar mai puţin. În ceea ce-i priveşte pe creştini şi pe evrei, ei nu au mari dificultăţi în a mă accepta. Cu cît vă depărtaţi, cu atît mai mic este antagonismul. Înţelegeţi de ce în jurul meu sînt atîtea naţionalităţi diferite şi atît de puţini indieni. Pentru ei este greu: tradiţiile lor sînt în joc. Dacă mă urmează, trebuie să le abandoneze.

Din aceleaşi motive, vin la mine mai mulţi tineri decît persoane în vîrstă. Tinerii n-au investit încă în trecut, ei se gîndesc la viitor aşa cum un om în vîrstă se gîndeşte la trecut. Tînărul are un viitor aşa cum un om vîrstnic nu are decît trecutul său. Pentru el, viitorul este sinonim morţii. De aceea, atunci cînd o persoană în vîrstă vine la mine mi-e dificil să o schimb, ea are zeci de ani de obişnuinţă împotriva mea. Cînd vine un copil, nu e nimic de combătut. El poate să se abandoneze total, nimic din el nu se opune. El nu are trecut, doar viitor, el poate să se aventureze, el poate risca. El nu are nimic de pierdut. Nu e cazul unei persoane în vîrstă: ea poate pierde totul. Dacă un pandit, un erudit, unul care ştie totul dar nu cunoaşte nimic, vine la mine, el va discuta cu violenţă, va folosi o mulţime de raţionamente, se va apăra. Dacă din contra, un om simplu, fără viclenie sau răutate vine şi-mi spune: "Nu ştiu prea mare lucru", va fi uşor, pentru că el este gata să se abandoneze.

Întru ale Sale intenţii a venit, şi ai Săi nu l-au primit. Şi celor cîţi L-au primit, care cred în numele Lui şi în Fiinţa Sa, le-a dat putere ca să se facă şi ei Fii ai lui Dumnezeu.

Foarte puţine persoane au venit la el. Ioan trăia lîngă Iordan în deşert, departe de cetăţi şi oraşe. Cei care voiau cu adevărat să fie transformaţi, trebuiau să-l caute, să meargă la el. Foarte puţini au venit, dar lor, celor care credeau în numele Său, el le-a dat putere să devină fii ai lui Dumnezeu. Cei care au ştiut să aibă încredere în El, au fost transformaţi. Aceştia au fost primii cărora Iisus li S-a revelat.

Şi Cuvîntul lui Dumnezeu s-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi, şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr.

Şi Cuvîntul lui Dumnezeu S-a făcut trup - una dintre cele mai frumoase fraze din Evanghelie - *şi S-a sălăşluit printre noi.* În Iisus, Cuvîntul S-a făcut trup. Dumnezeu a devenit om. Secretul a fost revelat, ceea ce era ascuns a fost arătat în lumina zilei. Misterul a devenit un adevăr accesibil. Toate uşile templului s-au deschis. *Şi Cuvîntul lui Dumnezeu S-a făcut trup, şi S-a sălăşluit printre noi.* Cuvîntul nu poate să se facă trup decît dacă cei care-L ascultă sînt gata.

Dacă eşti gata, pot să-ţi spun ce e în inima mea. Dacă nu eşti gata, îmi este imposibil să mă exprim. Va fi absolut inutil. Cînd inima ta este gata, această disponibilitate va invita, va atrage adevărul pe care-l port în mine. Atunci inima poate să se adreseze inimii, profunzimea poate răspunde profunzimii.

Ioan adună un mic grup de aleşi, în care putea să aibă încredere, care puteau să vadă cu ochii credinţei. Prezenţa lui Iisus a devenit astfel posibilă. Adevărul nu poate fi spus decît atunci cînd auditoriul este gata.

De aceea nu doresc să văd venind masele, mulţimile, la mine. Ele m-ar împiedica să exprim ceea ce port în mine şi mi-ar place să împărtăşesc înainte de a părăsi această lume. Cînd sînteţi gata, şi nu înainte, ceva de dincolo poate să înflorească în voi.

Şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr.

Trebuie să înţelegi bine aici, pentru că creştinii au interpretat întotdeauna acest pasaj în mod neadecvat. Ei continuă să spună că Hristos este singurul fiu, fiul unic al lui Dumnezeu. Este adevărat într-un sens, dar nu în sensul pe care îl dau ei acestor cuvinte. Buddha de asemenea este fiul unic al lui Dumnezeu şi Krishna la fel. Insist: fiul unic al lui Dumnezeu. Şi eu sînt fiul unic al lui Dumnezeu, şi tu eşti fiul unic al lui Dumnezeu. Totuşi de ce să spui "unic"? Dacă toţi sîntem fiii săi, de ce acest cuvînt?

Acesta are o anumită semnificaţie, un anumit sens. Este exact ca şi cum te-ai îndrăgosti de o femeie şi i-ai spune că este unică, că este singura femeie cu adevărat frumoasă din lume. Bineînţeles, nu acesta este adevărul şi totuşi, în acel moment în care iubeşti cu adevărat, este adevărat. Atunci cînd îi spui unei femei că este singura frumuseţe care a existat şi va exista vreodată în lume, asta nu înseamnă că tu cunoşti toate femeile din lume sau că ştii că în viitor nici o femeie nu va fi mai frumoasă decît aceasta. Cum ai putea să o ştii, cum ai putea face comparaţie? Acesta nu e un fapt logic, ci o expresie poetică.

În momentul în care iubeşti cu toată fiinţa ta, nu poate fi vorba de statistică. Orice logician ar putea să obiecteze că tu nu cunoşti toate femeile din lume. El ar putea să te întrebe dacă ai privit, comparat şi concluzionat în final că a ta este chiar cea mai frumoasă. O să-i răspunzi că nu te ocupi de altele, că nu faci comparaţii. Tu nu faci decît să afirmi adevărul pe care îl simţi. Nu este un fapt al lumii exterioare, ci un adevăr simţit înlăuntrul tău. Această femeie este cea mai frumoasă din lume; prin asta nu spui nimic în ceea ce o priveşte, exprimi un sentiment doar, ceea ce simţi în inima ta.

Atunci cînd îl iubeşti pe Iisus, el este fiul unic, incomparabil al lui Dumnezeu. Atunci fraza este perfect justă: *slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl,* slavă care este a Sa ca şi cum ar fi singurul fiu al lui Dumnezeu. Pentru cei care-L iubesc pe Iisus, el este fiul unic al lui Dumnezeu. Nu vorbesc de Buddha, nu fac nici o comparaţie. Iată ce înţeleg cînd spun că Buddha este de asemenea fiul unic al lui Dumnezeu, ca şi tine. Fiecare, aici pe pămînt, este unic. Cînd atingi realizarea de Sine, eşti fiul unic al lui Dumnezeu. E ca şi cum întreaga existenţă ar fi aici pentru

tine şi doar pentru tine. Copacii, păsările, rîurile, norii, sînt aici pentru tine. Ai devenit centrul unic al existenţei în clipa cînd ai atins Realizarea.

Dacă "te îndrăgosteşti" de Buddha, de Iisus sau de oricare altul, aceste declaraţii de iubire nu trebuie luate literal. Acestea sînt expresii poetice. Ele sînt dincolo de argumente, de raţionamente, ele afirmă ceva ce vine din inimă.

Plin de har şi de adevăr. Acolo unde se găseşte harul, graţia, acolo se găseşte adevărul. Nu eşti plin de graţie decît dacă trăieşti în adevăr. Minciuna face să-ţi dispară graţia şi frumuseţea, pentru că trebuie să simulezi. Nimeni nu trebuie să-şi dea seama de înşelătoria ta, nu poţi să te deschizi. Dacă în tine este înşelătorie, nu poţi fi graţios, liber. Te simţi ca şi cum ai fi încolţit. Nu-ţi spun să nu minţi pentru că minţind aduci prejudicii altora. Nu! E rău pentru că-ţi pierzi propria ta graţie! A înşela este rău nu pentru că îi tragi pe sfoară pe alţii, ci pentru că înşelătoria tulbură curgerea energiei tale interioare, o face să-şi piardă fluiditatea. Începi să te blochezi, înţepeneşti, paralizezi.

Priviţi un copil. El are în el o graţie care, puţin cîte puţin, va dispare. Crescînd, el devine urît. Rar vezi un adult la fel de frumos pe cît era atunci cînd era copil. Dar ai văzut un copil despre care să poţi spune că e urît? Nu, copiii sînt frumoşi, sînt spontani. Atunci cînd au chef să plîngă, plîng; cînd au chef să rîdă, rîd. Cînd sînt mînioşi ei se ceartă şi atunci cînd iubesc, iubesc. Ei nu umblă cu înşelătorii niciodată.

Însă ce se întîmplă? Ei învaţă politica. Imediat învaţă că mamei îi place ca ei să zîmbească şi că este mai uşor să convingi cu un surîs. Copilul devine politician; dacă mama sa se apropie atunci cînd el e mînios, copilul va surîde pentru că ăsta este cel mai bun mijloc de a obţine ceea ce vrea. Acum surîsul său este fals, este urît, pentru că în acest surîs nu se exprimă fiinţa sa aşa cum este ea. E pură faţadă. Puţin cîte puţin, el îşi va însuşi din ce în ce mai multe trucuri şi faţa sa de copil va dispare. Aşa devii urît. Graţia, harul şi adevărul merg împreună. Graţia este adevăr şi adevărul este graţie.

Evanghelia a sesizat în mod corect cine este Iisus: adevăr şi graţie, sau har. El era o fiinţă adevărată, profundă, totală. De aceea a şi fost lovit: a trăi într-o societate în care nu este decît minciună, a trăi acolo cu o sinceritate absolută, înseamnă a-ţi atrage necazuri. Iisus era harul însuşi. El nu era nici politician, nici preot. El iubea viaţa şi o trăia. El nu era acolo pentru a predica ceva; El nu avea dogme de inoculat oamenilor, nici idei pe care să le impună. El ducea, în fapt, o viaţă pură, plină de graţie, fluidă, şi asta era contagios. Cine intra în contact cu El, Îl urma. Se producea ceva ca un curent electric, ca o hipnoză. Acest om era un copil, un copil inocent. Oamenii erau atraşi. Ei îşi părăseau casa, meseria, şi-L urmau pur şi simplu.

Iisus n-a fost un predicator, El nu a adus în lume nici revoluţie politică şi nici reformă. El învăţa cum să trăieşti cu graţie şi în mod natural. Asta a creat numeroase probleme pentru că evreii erau foarte inhibaţi: represivi, moralizatori, puritani. Ei trăiau după principii, după Lege.

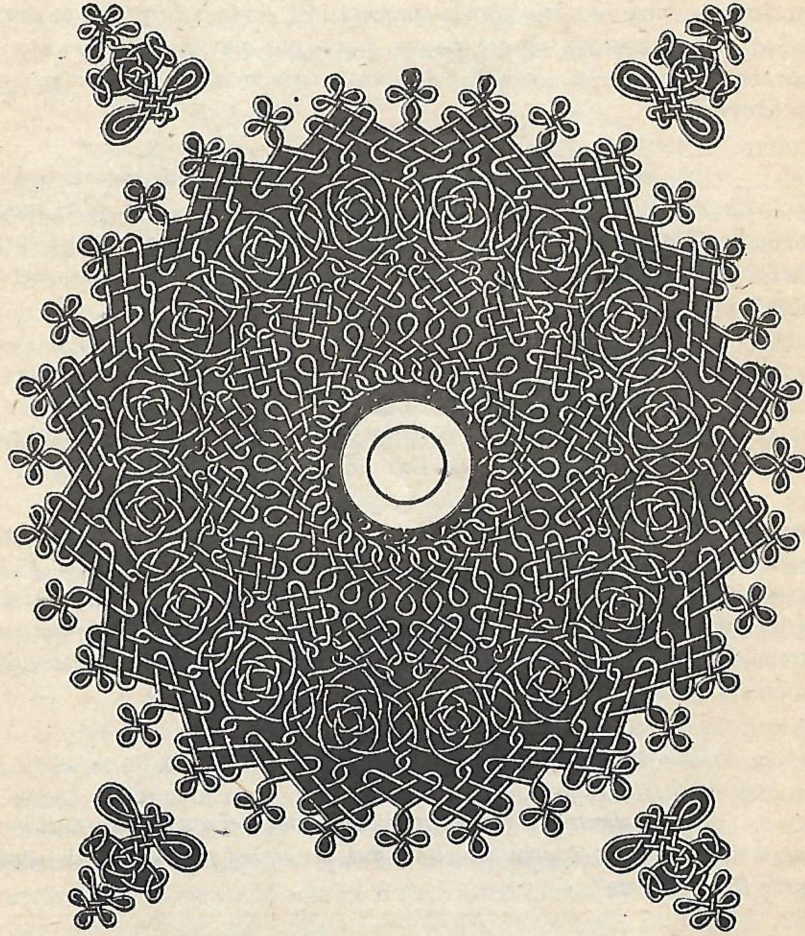
Evreii reuşeau în mod strălucit în societate. Dacă urmezi legea, vei reuşi. Dacă trăieşti prin iubire, vei fi, poate, un "ratat". E păcat, dar aşa e: în lume, dragostea eşuează, legea reuşeşte. Din contra, întru Dumnezeu, dragostea reuşeşte, legea eşuează. Dar cine se sinchiseşte de Dumnezeu?

Evreii urmează întocmai Legea, şi ei cîştigă peste tot pentru că urmează întotdeauna drumul Legii. Ei trăiesc prin calcul. De aceea ei obţin majoritatea premiilor Nobel. Nimeni nu-i poate concura. Ei sînt extrem de talentaţi şi reuşesc în afaceri, în politică. Orice ar face, ei fac exact ceea ce trebuie făcut. Dar ei sînt doar nişte puritani, formalişti, strict aserviţi mentalului. O profundă dependenţă de mental persistă în ei.

Iisus nu vorbeşte despre Lege. Evanghelia spune:

Şi din plinătatea Lui dumnezeiască noi toţi am luat cu toţii har peste har. Căci Legea prin Moise s-a dat, iar Harul şi Adevărul au venit prin Iisus Hristos"

Legea prin Moise s-a dat. Moise este baza iudaismului. Era necesar pentru că fără lege nu poate fi iubire. Legea este necesară dar nu şi suficientă. Moise a adus Legea în lume. Oamenii erau inculţi şi rudimentari. Ei nu ştiau ce este o societate. Moise a creat o societate, una din cele mai trainice, societatea evreiască. Moise a fost un legislator, cum a fost Manu pentru hinduşi. Moise este Manu al evreilor; el le-a dat Legea.

Într-o zi, Moise a trecut pe lîngă un om care se ruga. Rugăciunea sa părea însă atît de aberantă şi de insultătoare pentru Dumnezeu, că Moise s-a oprit locului. Rugăciunea acelui om era chiar împotriva Legii. Ar fi fost mai bine să nu se roage deloc decît să profereze asemenea lucruri incredibile. Omul spunea: "Dumnezeul meu, lasă-mă să vin la Tine, îţi promit să Te spăl dacă ai fi murdar. Dacă ai păduchi, o să te curăţ. O să-ţi fac încălţăminte frumoasă, căci eu sînt cizmar. Tu mergi cu pantofi scîlciaţi... Doamne, nimeni nu are grijă de Tine. Mă voi ocupa de Tine. Cînd vei fi bolnav, te voi îngriji. Mai sînt şi un bun bucătar...!"

Iată cum se ruga acest om! Moise a intervenit: "Opreşte odată aceste prostii! Ce tot spui acolo? Cui îi vorbeşti? Lui Dumnezeu? Are El păduchi? Are El haine murdare ca să le cureţi tu? Cine te-a învăţat această rugăciune?" "Nimeni nu m-a învăţat, a răspuns omul. Eu sînt sărac şi neştiutor, nu ştiu cum să mă rog. Am găsit singur această rugăciune, după ceea ce ştiam. Păduchii mă supără, trebuie că-L supără şi pe El. Cîteodată hrana nu este bună, femeia mea nu e o bucătăreasă prea grozavă; mă doare stomacul. Ceea ce eu am păţit a devenit rugăciunea mea. Dar dacă tu ştii cum trebuie făcută rugăciunea, învaţă-mă!"

Şi Moise l-a învăţat să se roage. Omul s-a înclinat adînc în faţa lui, i-a mulţumit cu lacrimi de recunoştinţă şi a plecat. Moise era foarte mulţumit. El se gîndea că a făcut o faptă bună. El a privit spre cer să vadă ce gîndea Dumnezeu. Dar Dumnezeu era foarte mîniat: "Eu te-am trimis pe pămînt, a spus El, ca să-i apropii pe oameni de Mine şi iată că tu l-ai depărtat de Mine pe unul din cei care Mă iubeau cel mai mult. Acum el se va ruga cum trebuie, dar asta nu va mai fi deloc o rugăciune, pentru că rugăciunea nu are nimic comun cu înşiruirea de formule respectuoase. Rugăciunea este *dragoste*. Dragostea este în ea însăşi o lege; ei nu-i mai trebuie alta."

Moise este un legislator. El a fondat societatea, el a adus cele 10 porunci. Acestea au rămas fundamentele societăţii occidentale: iudaismul, creştinismul, islamul. Aceste trei religii se bazează pe legea lui Moise. Lumea întreagă n-a cunoscut decît doi legislatori: în Occident Moise şi în Orient Manu. Hinduşii, jainiştii, buddhiştii au primit legea lui Manu. Aceşti doi legislatori au creat întreaga societate. Nu poate fi o întîmplare. Numele lor începe cu M: Manu, Moise; după aceea a venit Marx, al treilea, iniţiatorul legii în Rusia şi China. Sînt cei trei mari "M", trei legislatori,

Pentru că legea prin Moise s-a dat... Legea se adresează societății; dragostea se adresează individului. Legea este modul corect de comportare față de alții. Dragostea este modul corect în care trebuie să te comporți față de tine însuți. Dragostea este înflorirea interioară. Legea este funcționarea exterioară. Pentru că trăiești împreună cu alții, trebuie să respecți Legea, dar nu este deajuns. Dacă nu respecți Legea, ești destinat morții. Ești un bun cetățean, dar ești un cetățean lipsit de viață. Legea este fundația societății, dar ea nu poate fi construcția însăși. Poți trăi după Lege, dar nu poți trăi ***în ea***. Ea nu-ți oferă vreun spațiu. Pentru asta trebuie dragoste.

Iisus desăvîrșește ceea ce a început Moise, dar evreii L-au respins pe Iisus, L-au renegat. Buddha vine să desăvîrșească ceea ce a început Manu, dar hindușii l-au respins pe Buddha. Lui Marx îi este necesar un Iisus sau un Buddha, dar comuniștii îl vor respinge și pe acesta.

Ei nu cunosc decît legea, iar dragostea li se pare ilegală. În realitate, legea nu servește decît pentru a face iubirea posibilă. Dacă ai nevoie de lege, este pentru a trăi în mod liniștit și a iubi. Legea nu este un scop în sine, ea este un mijloc. Scopul este iubirea. Dar cînd te adăpostești în spatele Legii, dragostea pare ilegală. Cînd este vorba de iubire ți se face frică, pentru că te angajezi pe un drum necunoscut. Poate fi periculos, cine știe? Iubirea este o nebunie; legea este un calcul.

Legea este solidă, te bazezi pe ea, dar iubirea... Iubirea nu cunoaște lege, ea nu este aritmetică, este poezie. Ea poate fi periculoasă. Iubirea este totdeauna "sălbatică", legea este socială.

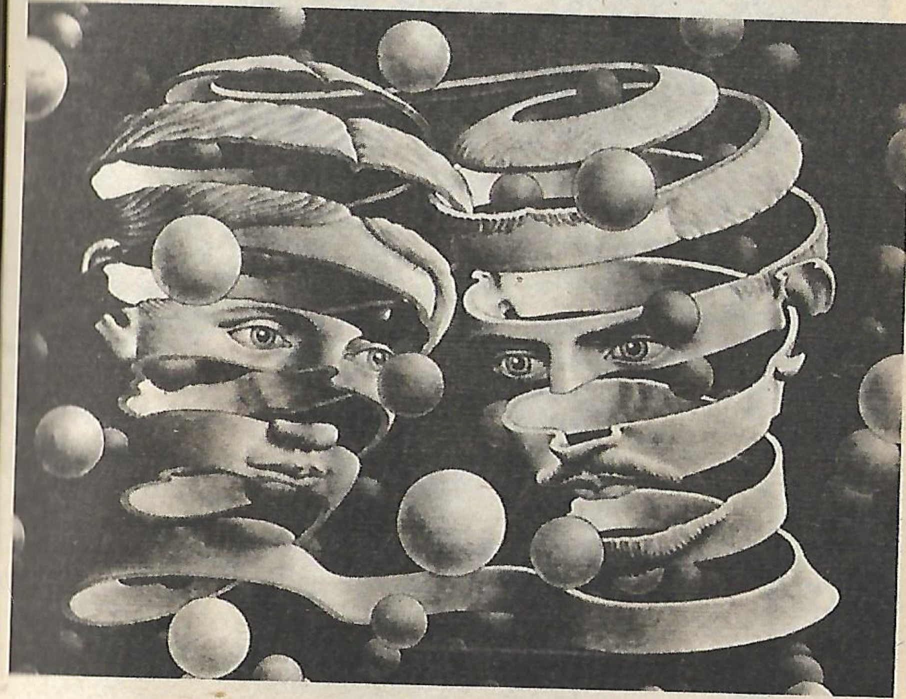
Amintiți-vă că puteți respecta legea, dar aceasta nu este totul. Dacă te rezumi doar la asta, o să trăiești degeaba. Respectă legea pentru că trăiești în societate, urmează regulile date, dar nu uita că acestea nu sînt decît reguli. Ele nu conțin nimic din Realitatea Ultimă.

Faimoasele "porunci" sînt regulile jocului uman. "Nu fura!" De ce? Pentru că proprietatea este privată. Dar dacă jocul se schimbă, dacă proprietatea devine colectivă, atunci "Nu fura" nu va mai avea sens ca lege. Dacă într-o zi lumea va fi cu adevărat prosperă, vor fi atîtea bogății pretutindeni, că nimeni nu va mai fura. Furtul nu poate exista decît dacă există lipsă. Oamenilor le este foame, ei sînt în nevoie, și atunci fură. Dar

dacă toată societatea este bogată, cine va mai fura? Atunci porunca va dispărea. N-o să mai fie nevoie de ea.

Aceste porunci reflectă societatea. Moise aduce Legea; Iisus aduce adevărul, harul, dragostea. Dragostea vine de la Dumnezeu, legea din spiritul uman. Dragostea este Dumnezeu, legea este omul.

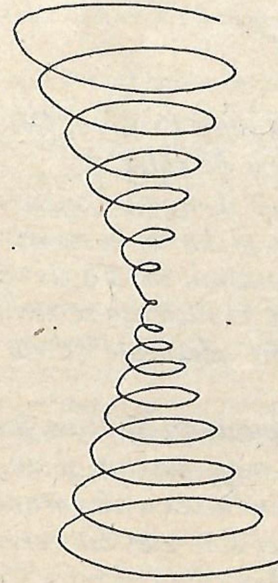
Cu dragostea vine grația. Cu dragostea vine adevărul. Nu uitați: a-L înțelege pe Iisus înseamnă a realiza tot ce ține de Dragoste, Grație, Adevăr. Nu uitați: înțelegeți adevărul și el vă va face liberi. Nu există altă eliberare.

2.

Iată cerurile I s-au deschis

Matei 3

1. În zilele acelea, a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustiul Iudeii,
2. Spunînd: Pocăiți-vă, căci numai astfel vă veți apropia de Împărăția Cerurilor.

11. Eu vă botez cu apă de la Dumnezeu spre pocăință, dar Cel Care vine după mine este cu mult mai puternic decît mine; Lui nu sînt vrednic nici să-I duc încălțămintea; Acesta vă va boteza cu Duh Sfînt și cu foc purificator.

13. Atunci a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să Se boteze de către el.
14. Ioan însă îl oprește, zicînd: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?
15. Și răspunzînd, Iisus a zis către el: Lasă, căci așa trebuie să fie acum, fiindcă așa se cuvine ca noi să împlinim toate cele care sînt adevărate și vin de la Tatăl Ceresc. Atunci L-a lăsat.
16. Astfel botezîndu-Se Iisus, îndată ce a ieșit din apă, iată că cerurile I s-au deschis și au văzut toți Duhul lui Dumnezeu, pogorîndu-se ca un porumbel și venind peste El.
17. Și atunci iată, glas din ceruri s-a auzit, care a zis: Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care mult bine am voit.

Am să vă povestesc acum ceva. Pe timpul cavalerilor, un tînăr colinda țara, căutîndu-și norocul. Într-o zi, el s-a așezat sub un copac, nu departe de un castel, pentru a se odihni. Pe acolo a trecut ducele, stapînul locului. El s-a oprit și l-a întrebat pe tînăr de ce așteaptă acolo și ce caută.

- Sînt arhitect, a răspuns tînărul și caut de lucru. Ducele tocmai avea atunci nevoie de un arhitect. El i-a spus:

- Vino cu mine. Eu îți voi satisface din plin aspirațiile și visele, oricare ar fi ele. Poți ajunge un om bogat. Îți cer doar să fii fidel: daca pleci, va trebui să pleci cu mîinile goale, așa cum ai venit. Tînărul a acceptat și s-a pus pe treabă. Ducele era mulțumit și tînărul a fost îngrijit cu dragoste. Dar după un timp arhitectul și-a pierdut zîmbetul și pofta de viață. El se sufoca într-un soi de ceață, avea impresia că a ratat ceva. El era tulburat fără a ști de ce. Într-o zi, cauza i-a apărut, orbitoare ca un fulger. În sfîrșit, înțelesese. S-a dus la duce și l-a anunțat ca îl părasește. Ducelui nu i-a venit să creadă:

- De ce? Daca ai o dorință, spune-mi-o, se aranjează. Sînt foarte mulțumit de tine, mi-ar place să rămîi aici pentru tot restul vieții tale.

- Nu, trebuie să plec, a spus tînărul. Te rog, lasă-mă să plec.

- Dar de ce?, l-a întrebat ducele. Tînărul i-a răspuns:

- Pentru că aici, nimic nu este *al meu*. Am venit cu mîinile goale, cu mîinile goale plec. Toate acestea sînt un vis, nimic nu-mi aparține aici.

Din momentul în care realizezi că nimic nu-ți aparține de fapt, că totul nu este decît un vis, începi să devii o ființă religioasă. Dacă există ceva în această lume care îți aparține, nu poți fi o ființă religioasă. Sosești cu mîinile goale, pleci cu mîinile goale. A fi conștient de această stare de fapt face brusc totul evident. Această lume nu poate fi locuința ta, ea nu este decît o haltă pentru o noapte. "Mîine plecăm!"

A înțelege că nu ești în această lume decît provizoriu, că în realitate nu poți poseda nimic, că trăiești un vis este a realiza ceea ce hindușii numesc *maya*, iluzia: asta pare real, dar nu este; asta pare etern, dar e trecător. Dacă nu înțelegi asta, nu vei înceta să faci lucruri inutile. În ziua morții, deșertăciunea vieții tale îți va sări în ochi. La marginea

mormîntului, vei vedea că mîinile tale sînt goale, chiar dacă ai muncit din greu. Lucruri care nu pot dura te-au hărţuit cu angoase nenumărate!

Nu este în natura lucrurilor să fie posedate. Nu este în firea lucrurilor să posezi. A poseda este imposibil, pentru ca eşti aici, în această lume, doar pentru cîteva clipe. Lucrurile erau înainte de tine, ele vor fi şi după tine. Tu vii şi te duci. Lumea rămîne.

Fii un musafir, un trecător. Abandonează ideea că tu eşti proprietar în această lume. Vei vedea, viaţa ta se va schimba imediat. Ea va lua un nou curs, va căpăta o nouă dimensiune. Această dimensiune este religia. Începînd cu acest moment, se va impune nevoia de a fi iniţiat în altă lume. Acum iniţierea îţi este accesibilă. A înţelege că această lume este un vis, deschide uşa alteia. Acesta este mesajul lui Ioan Botezătorul.

Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor. Chiar de la început, creştinii n-au înţeles acest mesaj, gîndind că Ioan Botezătorul anunţa sfîrşitul lumii.

...că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor. Ei şi-au imaginat că se va sfîrşi în curînd cu această lume şi că tot ce au ei de făcut este să aştepte. Ce greşeală! Ioan Botezătorul a murit şi n-a apărut nici un semn al venirii Împărăţiei Cerurilor. Împărăţia acestei lumi continua iar cea a cerurilor nu mai venea. După toate astea, Iisus a spus acelaşi lucru: *Pocăiţi-vă, pentru că Împărăţia Cerurilor este aproape.* Oamenii au aşteptat, dar Iisus a fost crucificat şi Împărăţia Cerurilor tot n-a venit. Creştinii continuă să aştepte de 2000 de ani. Astăzi, îndoiala le-a invadat sufletele. Preotul, de la înălţimea amvonului său, continuă să debiteze aceste cuvinte, dar ele şi-au pierdut înţelesul. El o ştie prea bine. Pocăiţi-vă, că Împărăţia Cerurilor este aproape! spune el, dar nu poate ignora faptul că de 2000 de ani nimic nu s-a întîmplat. Lumea continuă să existe în mod inexorabil.

Sensul acestor cuvinte n-a fost înţeles. Nu lumea este cea care se va aneantiza, de ***TINE*** este vorba. Cînd Ioan Botezatorul spunea: *Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor,* el nu voia să spuna că această lume se va sfîrşi. El înţelegea că înainte de a muri, ar trebui să iei contact cu cealaltă lume. Pocăiţi-vă pentru strădania voastra de a poseda această lume, pocăiţi-vă pentru modul în care aţi trăit, pocaiţi-vă pentru faptul de a fi luat visul drept realitate, pocaiţi-vă pentru tot ce aţi făcut şi

aţi gîndit pentru ca toate n-au fost decît construcţii pe nisip. Pocăiţi-vă căci numai astfel vă veţi apropia de Împărăţia Cerurilor.

Fără a te pocăi, nu vei vedea că Împărăţia Cerurilor este foarte aproape. Ochii tăi vor rămîne aţintiţi asupra acestei lumi; vei fi orb faţă de cealaltă. Pentru a o vedea, trebuie să te purifici, să nu-ţi mai îndrepţi ochii sufletului către această lume a materialismului, a dorinţei excesive de posesiune, a geloziei, a mîniei, a urii, într-un cuvînt a ego-ului. Privirea ta trebuie purificată.

Cînd viziunea ta devine pură, această lume dispare, aşa cum lumea viselor dispare atunci cînd te trezeşti dimineaţa. Vei avea acces la o altă lume. Împărăţia lui Dumnezeu există deja, este Realitatea. Această lume în care traieşti acum nu este altceva decît un produs al mentalului tău.

Ioan Botezătorul şi Hristos au spus că fiecare are o "scadenţă" la care va ajunge, dar pentru mental este greu de înţeles şi de admis acest lucru. Mentalul crede că totul are un sfîrşit, dar nu el. El nu încetează să se apere, să se protejeze.

Atunci cînd cineva moare îi priveşti cadavrul, dar nu-ţi prea trece prin cap că şi tu o să mori. Împărtăşeşti doliul familiei defunctului. Gîndeşti că bietul om ar mai fi putut trăi un pic, nu era chiar aşa bătrîn. Familia lui mai avea încă nevoie de el, ce va face familia acum? Nevastă, copii plîng. Te gîndeşti la cel defunct, la familia sa, dar nu te gîndeşti nici o singură clipa că această moarte este de asemenea moartea ta. Îţi ascunzi acest fapt, continui să te autoprotejezi. În adîncul inimii tale eşti convins că nu vei muri. Moartea este ceva care li se întîmplă doar altora.

Mentalul interpretează cu scopul de a ocoli esenţialul. Lumea continuă să existe - ea a fost şi va fi întotdeauna, tu singur eşti cel care nu va mai fi. Moartea te va "lua" şi vei pleca din această lume cu mîinile la fel de goale precum au fost atunci cînd ai venit pe lume. Dacă poţi să înţelegi acest lucru în profunzimile sale, atunci pocăinţa devine posibilă. Pocăinţa înseamnă a ajunge la claritatea înţelegerii. Cuvîntul pocăinţă este foarte semnificativ. Nici un cuvînt nu are o importanţă mai mare în gura lui Iisus ca acesta al pocăinţei, care deschide uşa divinului. Dar ce este pocăinţa?

La un moment dat te enervezi şi apoi te pocăieşti; sau îţi pare rău că te-ai purtat urît faţă de cineva şi îţi ceri iertare. Aceasta este pocăinţa de care vorbesc Iisus şi Ioan Botezatorul? Faptul că adesea te-ai pocăit şi de fapt nu te-ai schimbat nu te va duce departe. De cîte ori te-ai enervat sau ai fost violent? De cîte ori ţi-ai cerut iertare? Acest gen de pocăinţă nu te-a transformat, nu te-a apropiat cîtuşi de puţin de Împărăţia lui Dumnezeu. N-a deschis nici o uşă şi n-a "activat" nici o nouă dimensiune a ta. Ai rămas asemenea ţie însuţi. Pocăinţa ta şi cea a lui Iisus nu sînt identice. În fapt ele sînt diametral opuse.

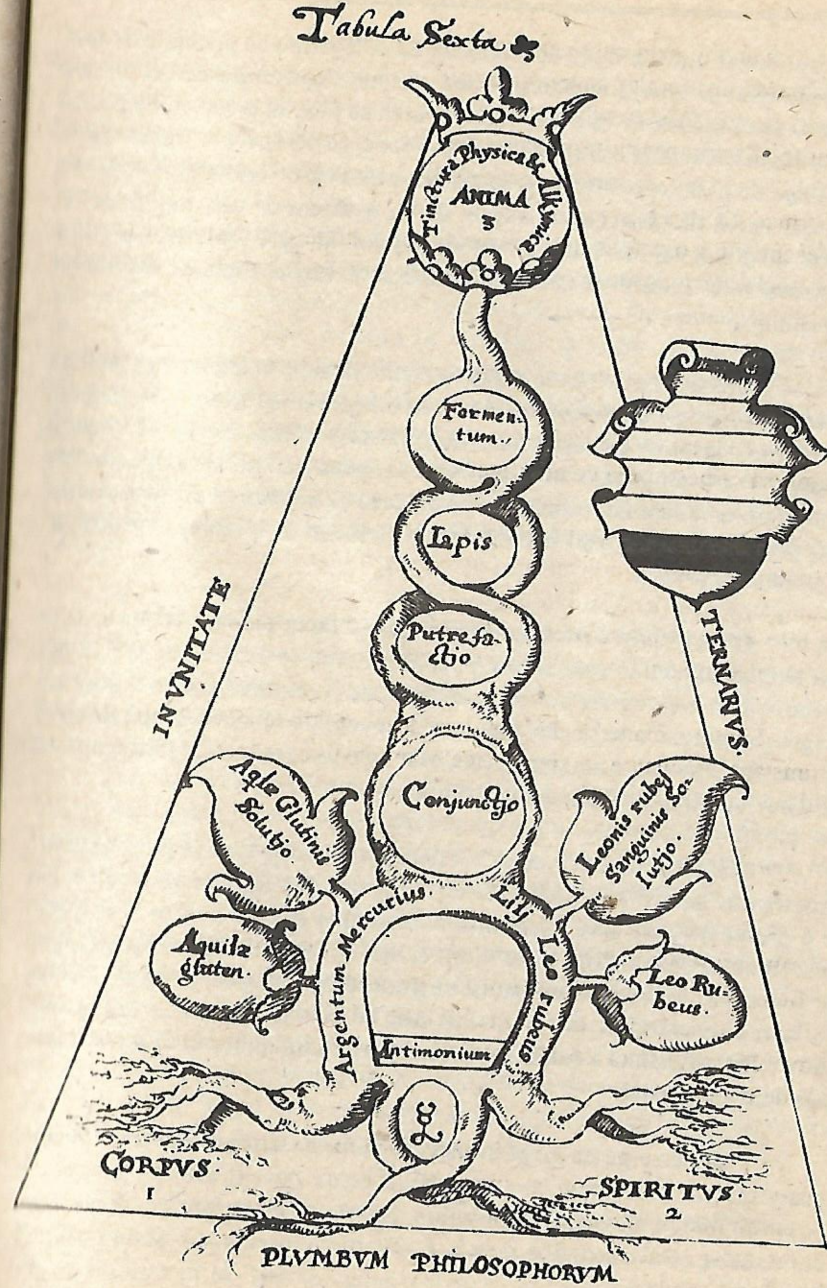
Tot ceea ce credeai că ai înţeles este fals. Încearcă însă acum să înţelegi semnificaţia reală a lucrurilor. De fapt atunci cînd tu te "pocăieşti" nu e vorba de o pocăinţă. Tu încerci doar să dai lustru din nou propriei tale imagini, să cîrpeşti ceea ce ai stricat.

De exemplu, într-un âcces de furie arunci cuvinte fără discernămînt. Cind mînia încetează, măsori proporţiile dezastrului. Eşti descumpănit, pentru că individul paşnic care credeai că eşti, este demascat. Imaginea pe care o aveai despre tine însuţi s-a făcut ţăndări, iar tu te vei forţa s-o restabileşti.

Singura manieră de a o face este de "a te pocăi": îţi găseşti circumstanţe atenuante, îţi spui că acele cuvinte ţi-au scăpat, că ţi-ai pierdut capul într-un acces de nebunie. În acele momente erai sub influenţa mîniei, erai aproape inconştient. Îţi ceri acum iertare pentru cuvintele pe care "nu le-ai gîndit"!

Ce faci de fapt? Te pocăieşti? Nu! Îţi peticeşti propria imagine. Dacă îţi ceri iertare, interlocutorul tău trebuie să te ierte, altfel nu este un om bun. L-ai iritat prin accesul tău de mînie, poate se pregătea să se razbune, dar iată că-ţi ceri iertare. Daca nu ţi-o acordă, el se va simţi vinovat la rîndul său - de data asta este vorba de imaginea lui care riscă să cadă de pe piedestal.

Iată cursa pe care i-o întinzi: dacă nu te iartă, el este rău. Iar tu o să-i pui toată povara în spate. E o dovada de abilitate să pasezi responsabilitatea altcuiva. În definitiv, că el te iartă sau nu, nici n-are importanţă pentru tine. Tu ai scăpat. Acum îi revine lui să-şi rezolve problema ego-ului.

Acest mic joc n-are nici cea mai mică legătură cu pocăința de care vorbeau Iisus și Ioan Botezătorul. Cînd ei spun: "pocăiește-te!" ei înțeleg ceva cu totul diferit. Ei îți cer să înțelegi ceea ce faci, să privești în adîncul tău, pînă la rădăcinile existenței tale, să vezi ceea ce ești. Nu trebuie să te pocăiești de o acțiune anume, ci la un mod global, de calitatea vieții tale. Nu este vorba de un acces de mînie, de un moment de ură, nu, deloc! E vorba de ființa ta, de întregul ei, de modul în care trăiești, de stilul existenței tale. Pocăiți-vă căci numai astfel vă veți apropia de Împărăția Cerurilor.

Părerile tale de rău se raportează întotdeauna la anumite acțiuni pe care le-ai făcut, pe cînd pocăința de care vorbește Iisus privește întreaga ta ființă. Maniera ta de a fi este marcată de falsitate. Chiar dacă pînă în acest moment al existenței tale nu te-ai mîniat vreodată sau nu ai "exploatat" pe altul, problema rămîne: nu este vorba de ceea ce ai făcut ci de ceea ce ești. Ești profund adormit, ești inconștient. Nu trăiești în lumina interioară, ci în plină obscuritate.

Cînd Iisus și Ioan Botezătorul spun: "Pocăiește-te", ei îți cer să te pocăiești de modul în care ai trăit pînă în prezent, de modul tău de a fi. Nu e vorba de a cere iertare cuiva, este vorba de o reîntoarcere spre sine! La origine, cuvîntul "a se pocăi" însemna "a reveni". În limba vorbită de Iisus și Ioan Botezatorul, aramaica, *pocăiți-vă!* însemna *reveniți!*, reîntoarceți-vă la sursa voastră, la ființa voastră originară.

Ce spun maeștrii zen? "Căutați fața voastră divină și originară!" Acesta este sensul lui "pocăiește-te!": lasă să cadă măștile, aruncă-le! Nu e o problemă între tine și ceilalți, ci între tine și Dumnezeu. A te pocăi înseamnă că abandonînd toate măștile, stai în fața lui Dumnezeu așa cum ai fost creat. Aceasta trebuie să fie singura ta față, singura ta ființă. Revino la izvorul primordial, întoarce-te la ceea ce ai mai profund în tine însuți! A te pocăi înseamnă a reveni, este cea mai importantă turnură a vieții tale, cea spre spiritualitate.

Iată ce vrea să spună Iisus cînd vorbește de convertire. Un hindus poate deveni musulman, un musulman poate deveni creștin, un creștin poate deveni hindus, dar nu despre o asemenea convertire vorbește Iisus. Nu e vorba de a-ți schimba masca. Convertirea înseamnă a deveni o ființă religioasă, nu înseamnă a trece de la o religie la alta. În fapt nu pot exista

două religii în lume. E imposibil, religia este una singură. A fi religios este o calitate: asta nu are nimic de a face cu dogmele, cu doctrinele, cu Bisericile ca instituții, cu sectele. Dacă te afli într-o moschee și devii o ființă religioasă, nu vei mai deveni musulman, vei deveni ființă pură, fără nici un calificativ. Aceasta este adevărata convertire.

Am citit biografia unui episcop faimos. Într-o zi el a mers să țină o predică în biserica Sfînta Maria din Cambridge. El studiase la Universitatea din Cambridge cu 40 de ani în urmă. Revenind în acel loc, amintirile l-au copleșit. Privind în jurul lui să vadă dacă recunoaște pe cineva, l-a zărit pe paracliserul care slujea și în vremea tinereții sale. După predică, episcopul l-a căutat și l-a întrebat: "Mă recunoști? Am studiat aici, este mult timp de atunci. Dintre toți cei de o vîrstă cu noi, dumneata ești singurul pe care l-am regăsit. Și văd că îți merge bine. Să mulțumim Domnului!" Paracliserul răspunse: "Da, mulțumesc lui Dumnezeu! În ciuda tuturor baliverneior pe care le-am auzit între acești pereți, am rămas totuși creștin."

Adeseori este greu să rămîi creștin auzind toate inepțiile care sînt predicate în numele lui Iisus Hristos. Aceeași situație este prezentă în mai toate religiile. Pentru a putea rămîne într-o religie trebuie să-i ignori resorturile: ura și politica.

E ușor să rămîi creștin cînd ignori ce a facut instituția Bisericii în trecut. Ea a masacrat mai mulți oameni decît comuniștii. Cu cît înveți mai multe, cu atît îți va fi mai greu să rămîi creștin, musulman sau hindus. Vei înțelege că tot ce ai fost învățat îți obstrucționează evoluția spirituala și te împiedică să fii religios, pentru că adevărul este în opoziție cu ceea ce te-au făcut să crezi. A fi religios nu înseamnă a fi musulman, creștin sau hindus. A fi religios înseamna doar a fi religios, nimic mai mult.

Dacă te pocăiești, daca revii la fața ta divină, adevarată, convertirea se produce de la sine. Ea este fructul pocăinței. Nu te pocăiești de faptele tale ci de ceea ce ești. Numai atunci transformarea devine posibilă. Ascultați acum cuvintele Evangheliei:

În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul și propăvăduia în pustiul Iudeii...

Numele lui Ioan a devenit Ioan Botezătorul. Niciodată în istorie numele cuiva nu va mai fi legat atît de puternic de actul botezului. Ioan Botezătorul a inițiat un număr mare de căutători spirituali și ritualul său inițiatic era unic în felul lui. El îi iniția în fluviul Iordan. Mai întîi, ei trebuiau să mediteze împreună cu el cîteva zile sau luni, cîteodată chiar ani. Cînd erau gata, el îi conducea în fluviu și le turna apă pe creștet. În acel moment în inima lor se producea o bulversare. Ei nu mai erau aceiași oameni. Era un ritual secret. Ceva era transferat de la maestru la discipol. Apa servea ca intermediar.

Lumea a cunoscut două tipuri de inițiere: una prin apă și una prin foc. În India, focul a servit ca intermediar timp de secole. Și Zarathustra utiliza focul ca mijloc de inițiere. Ioan Botezătorul utiliza apa. Apa și focul au fiecare semnificația lor, natura lor este diferită și totuși ele sînt unite prin legături profunde. Ele sînt opuse și complementare. Dacă pui un recipient cu apă pe foc, apa va dispare, se va evapora. Ele sînt opuse într-o unitate profundă. Apa se scurge spre în jos, flăcările se ridică. Prin natură, una coboară, celelalte urcă. Dacă ceva trebuie să coboare în voi, intermediarul va fi apa. Dacă ceva trebuie să urce, intermediarul va fi focul.

Ioan Botezătorul vărsa apă asupra celor care erau îndelung pregătiți prin meditație. Concentrîndu-se asupra acestei ape prin care erau botezați, ei percepeau prospețimea din ei înșiși. Prin apă, magnetismul lui Ioan Botezătorul îi pătrundea. Apa este un vehicul foarte sensibil. Dacă un om ale cărui mîini pot să vindece atinge apa, aceasta devine tămăduitoare. Apa este dealtfel strîns legată de corpul fizic: mai mult de 70% din acesta nu este altceva decît apă.

Ai observat efectele respirației în interiorul corpului tău? Respirația alimentează focul: este oxidarea. Corpul tău este apă, respirația - foc. Exiști grație acestora două. Cînd respirația se oprește, focul dispare, corpul își pierde căldura și moare. Dacă apa ar dispărea din corp, acesta ar deveni arzător, febril, n-ar putea supraviețui mult timp. Un echilibru și o uniune profundă sînt indispensabile între aceste două elemente.

Mănînci: focul solar este asimilat în corpul tău prin intermediul alimentelor. Respiri: oxigenul parvine în corpul tău prin intermediul

aerului. Bei, și apa din corpul tău e în mod constant reînnoită. Exiști între foc și apă.

Ioan Botezătorul se folosea de apă pentru a atrage spre discipolii săi ceva ce venea din înalt. E unul din cele două tipuri de inițiere. Celălalt, mai înalt, face să urce ceva în tine. E inițierea prin foc.

În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustiul Iudeii, spunînd: Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor!

Împărăția Cerurilor îți este accesibilă în fiecare clipă. În chiar această clipă! Este ceea ce voia să spună Ioan Botezătorul: nu pierdeți nici o clipă! Nu poți recîștiga timpul pierdut. Timpul trecut este pierdut pentru totdeauna. Ai fi putut să realizezi o fervență adorare a lui Dumnezeu în tot acest timp, dar l-ai pierdut în nimicuri, în vise. *Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor!*

Eu vă botez cu apă de la Dumnezeu spre pocăință, dar Cel Care vine după mine este cu mult mai puternic decît mine; Lui nu sînt vrednic nici să-I duc încălțămintea; Acesta vă va boteza cu Duh Sfînt și cu foc purificator.

Ioan Botezătorul pregătea oamenii pentru ca Dumnezeu să poată coborî în ei. Iisus îi pregătea pentru ca Dumnezeu să poată urca în ei. Acestea sînt cele două posibilități: "te ridici" în Dumnezeu sau Dumnezeu coboară în tine. Coborîrea e mai ușoară pentru că nu ai decît de așteptat, nu trebuie decît să fii receptiv, să fii ca o matrice.

Trebuie să fi remarcat că Lao Tzî nu vorbește niciodată de foc ci numai de apă. Metoda sa de inițiere seamănă cu cea a lui Ioan Botezătorul. De aceea el vorbește de spiritul feminin. Pentru a coborî trebuie să devii feminin. Dumnezeu coboară așa cum apa coboară peste noi.

Iisus, spune Ioan Botezătorul, vă va boteza cu foc. El vă va conduce la Dumnezeu, El vă va ajuta să vă elevați. Cel ce vrea să se eleveze, să-și ridice nivelul de conștiință, trebuie mai întîi să învețe să primească. Dacă n-o să poți să cobori, să primești, n-o să poți nici să urci. A coborî, a primi, a aștepta, e ușor. Dacă nu ești în stare de așa ceva, cum o să faci ca să urci?

Lasă-l mai întîi pe Dumnezeu să coboare în tine. Asta îți va da o mare forță și vei putea să te ridici, să zbori spre piscuri, să devii foc tu însuți.

Ioan Botezătorul a pregătit terenul pentru sămînța ce va fi îngropată acolo. Priviți: atunci cînd puneți o sămînță în pămînt, ea mai întîi se afundă apoi, germinînd, urcă spre cer. Atunci cînd sămînța este pusă în pămînt, ea rămîne acolo și nu are nimic de făcut. Sămînța se odihnește și totul se întîmplă de la sine. O energie ascendentă o pune în mișcare, ea germinează și devine copac.

Copacul are nevoie de apă pentru ca rădăcinile sale să pătrundă din ce în ce mai adînc în pămînt, și are nevoie de soare, pentru ca ramurile sale să se ridice foarte sus. În adîncurile pădurilor ecuatoriale copacii urcă foarte sus, pentru a atinge lumina, soarele, focul. Copacul are nevoie simultan și de apă, și de căldura și lumina soarelui.

La început, botezul se făcea cu apă. A doua inițiere avea ca mijloc focul. Cînd echilibrul este perfect, nici prea mult nici prea puțin din una sau din alta, apare transcendența.

Eu vă botez cu apă de la Dumnezeu spre pocăință, dar Cel Care vine după mine este cu mult mai puternic decît mine; Lui nu sînt vrednic nici să-I duc încălțămintea; Acesta vă va boteza cu Duh Sfînt și cu foc purificator.

Sfîntul Duh reprezintă echilibrul. Conceptul ternar ia în creștinism forma Trinității. Dumnezeu Tatăl și Hristos sînt cei doi poli. Ceva trebuie să medieze. Acesta este Sfîntul Duh. Nu este nici Dumnezeu Tatăl, nici Fiul, ci Spiritul pur între Unul și Celălalt - echilibrul. Între foc și apă apare Sfîntul Duh. Acestea sînt expresii simbolice: Sfîntul Duh nu este o ființă concretă. Sfîntul Duh este muzica sublimă, armonia care transcende dualitatea. Sfîntul Duh este fluviul dintre cele două maluri. Îl căutați degeaba: el nu se manifestă decît atunci cînd părăsești lumea dualității. Dragostea - ura se stinge în voi și dintr-o dată survine adevărata pace. Nu poți să spui dacă e vorba de dragoste sau de ură, nu e nici una nici cealaltă. E ceva care îți era necunoscut, ceva ce n-ai mai încercat pînă atunci... Sfîntul Duh se manifestă.

Atunci a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el.

Iată unul din cele mai extraordinare momente din istoria conștiinței umane - maestrul va fi inițiat de către discipol.

Ioan însă îl oprește, zicînd: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine? Și răspunzînd, Iisus a zis către El: Lasă căci așa trebuie să fie acum, așa se cuvine ca noi să împlinim toate cele care sînt adevărate și vin de la Tatăl Ceresc. Atunci L-a lăsat.

Iisus spune: "Să fie astfel, pentru că scrie în scriptură că va fi astfel." Iisus a trăit și a murit în Israel, ca evreu deci. Prin urmare, El n-a fost niciodată creștin. El dorea să se integreze lumii iudaice și s-a străduit, prin toate mijloacele, să rămînă în tradiția iudaică pentru ca revoluția profundă pe care El voia s-o declanșeze să nu se piardă în deșertul politicii.

Totuși chiar asta s-a întîmplat: ea s-a pierdut, pentru că a provoca o transformare interioară înseamnă a cere prea mult mentalului uman. Mintea se agață de ceea ce știe, de ceea ce este vechi. De aceea Iisus a spus: "Lasă să fie astfel. Tu Mă vei boteza pentru ca eu să fiu în tradiție, pentru ca să pot acționa din interior spre exterior și să declanșez în interior o mare revoluție."

Iisus a încercat și a eșuat. Buddha, la rîndul său, a încercat; și asta a fost un eșec. Buddha a rămas toată viața sa un hindus. În interiorul mentalității hinduse a încercat să declanșeze o revoluție. Dar, de îndată ce a început să vorbească, mentalul - atașat tradiției - s-a neliniștit.

Ascultați această mică poveste: în ea este vorba de o veche biserică care, chiar dacă aproape ruinată, continua să fie venerată conform tradiției. Cum însă ea se îndrepta spre prăbușire, credincioșii au încetat s-o mai frecventeze. Membrii clerului s-au întrunit atunci pentru a hotărî ce era de făcut. Ei nu voiau cu nici un chip să urmeze sfatul arhitecților de a distruge edificiul vechi pentru a construi unul nou. A dărîma biserica echivala pentru ei cu un act de sinucidere. Ei au luat deci trei decizii. Prima: biserica să fie distrusă și una nouă să fie edificată în locul ei. A doua: în așteptarea construirii noii biserici, cultul va avea loc în cea veche.

A treia: noua biserică să fie ridicată pe locul celei vechi, cu cărămizile acesteia.

Astfel funcționează mentalul atașat tradiției; el refuză să vadă adevărul, el neagă că ceea ce el ia drept viu nu este decît un cadavru în descompunere. Cu cît mentalul atașat tradiției se contrazice mai mult, cu atît persistă în atașamentul său.

Iisus a încercat să stabilească o legătură cu vechea mentalitate. Îi spune lui Ioan să-L boteze pentru ca astfel să se integreze tradiției. *Lasă acum, că așa se cuvine nouă, să împlinim toată dreptatea.* Ioan L-a botezat, pentru că fără acest botez Iisus ar fi fost un străin. Integrarea în tradiție n-a folosit la nimic, dar nu se poate spune că Iisus n-a încercat. Nu se poate spune că Buddha n-a încercat. În ceea ce îi privește, ei au făcut tot ceea ce se putea face pentru a menaja și perpetua tradiția. Revoluția lor nu era dirijată contra tradiției, ci trebuia să-i fie acesteia inflorescența, împlinirea. Acest lucru a fost imposibil. Vechea mentalitate era prea mărginită, prea obstinată, prea sclerozată.

Astfel botezîndu-Se Iisus, îndată ce a ieșit din apă, iată că cerurile I s-au deschis și au văzut Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se ca un porumbel și venind spre El.

După inițiere - botezul cu apă - toți cei de față au văzut coborînd ceva foarte pur, ca un porumbel... o pasăre albă coborînd din cer și luminîndu-L pe Iisus ca și cum cerul s-ar fi deschis. La fel se întîmplă atunci cînd voi vă deschideți cerului: el se deschide vouă. El vă este întotdeauna deschis, voi nu sînteți astfel!

Înainte de botezul său, Iisus a dus o viață modestă. Trebuia, altfel ar fi fost în pericol. Creștinii nu știu mai nimic asupra tinereții lui Iisus. Nimeni nu știa nimic despre El, era un om obscur, ca toată lumea. El avea treizeci de ani cînd Ioan L-a botezat și treizeci și trei cînd a fost crucificat. Vechea mentalitate nu l-a putut tolera mai mult de trei ani. El a fost, în consecință, crucificat. După botezul Său, El a arătat pentru prima oară cine era.

Ioan și Iisus erau două ființe total diferite. Ioan era un profet ardent, Iisus era un mesager al păcii. Puțin timp după ce L-a botezat pe Iisus, Ioan a fost arestat și aruncat în închisoare. Iisus a început să predice. Cuvintele sale au ajuns pînă la urechile lui Ioan și l-au tulburat. Iisus spunea lucruri pe care Ioan nu se gîndise vreodată să le spună. Distanța a crescut progresiv și Ioan, care îl inițiase pe Iisus, care văzuse cerurile deschizîndu-se și porumbelul coborînd, a început să se îndoiască.

Cîteva zile înainte de a fi decapitat, el a făcut să-i parvină un mesaj lui Iisus, cîteva cuvinte: "Tu ești Cel pe care-L așteptăm?" El a fost cuprins cu totul de îndoială, pentru că ceea ce spunea Iisus era foarte diferit de cuvintele pe care el însuși le pronunțase. Iisus spunea: *Fiți blînzi! Fericiți vor fi cei blînzi, că aceia vor moșteni pămîntul; Fericiți vor fi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.* Ioan nu era blînd, din contra; el era convins că putea să revoluționeze lumea. Ioan trebuie să se fi întrebat: ce fel de platitudini mai răspîndește și Iisus?

Iisus spunea: *Dacă cineva te lovește peste obraz, întoarce-l și pe celălalt. Dacă cineva îți ia haina, lasă-i și cămașa.* Asta nu semăna deloc cu ceea ce spunea Ioan Botezătorul. Cum ar fi putut Iisus să declanșeze o revoluție? Ceea ce spunea El n-avea nimic dintr-o învățătură revoluționară.

Acestea sînt, însă, singurele învățături revoluționare. Dar Ioan nu le putea înțelege. El avea propria sa idee asupra revoluției. Ioan ar fi putut să-i înțeleagă pe Lenin, Troțki, Marx, dar nu l-ar fi putut înțelege pe Iisus. Iisus vorbea de o cu totul altă revoluție. Una este socială, e provocată prin violență, este impusă. Cealaltă este revoluția inimii. Ea nu necesită nici forță, nici chiar disciplină. Ea se produce spontan, se declanșează atunci cînd înțelegi. Iisus aducea lumii o revoluție cu totul nouă. Nimeni nu mai vorbise de așa ceva înainte. De aceea eu spun că Iisus este cotitura cea mai importantă în istoria conștiinței umane - mai mult chiar decît Buddha. Buddha nu era primul care vorbea așa cum a făcut-o el. Poate că Buddha era ultimul dintr-o lungă suită de buddha-și. Mesajul lui nu era original.

Iisus aducea pe pămînt ceva nou. El era începutul unei noi linii, unei noi căutări. Ioan nu putea să înțeleagă. Din contră, dacă Lao Tzî ar fi fost acolo, ar fi înțeles. Ioan, în ultimele zile ale vieții sale, era frămîntat și se întreba dacă nu cumva Iisus a trădat. De aceea îi trimisese întrebarea dacă El - Iisus - era Cel Așteptat. Cînd ai o idee fixă, ea devine un obstacol în înțelegere. Ce să mai spui de alți discipoli, dacă nici Ioan nu-l putea înțelege pe Iisus?

A fost odată un comerciant foarte bogat care călătorea de-a lungul lumii, în căutare de țesături de mătase, mirodenii, parfumuri rare. El era foarte abil, știa de unde să cumpere la preț mic și unde să revîndă la preț mare. El a făcut avere. Într-o zi, traversînd un oraș, a aflat că un înțelept trăiește acolo. Înțeleptul putea răspunde oricărei întrebări. Negustorul și-a spus că înțeleptul îi va spune unde să găsească noi mărfuri la prețuri și mai avantajoase. Mergînd însă la înțelept, înainte chiar de a deschide gura, acesta i-a spus să meargă la nord, în Himalaya, și a pronunțat numele unui vîrf. "Mergi pe acest vîrf i-a spus, și rămîi acolo trei zile. Vei vedea ceva ce n-ai mai văzut niciodată. Apoi revino."

Comerciantul avea unul din cei mai rapizi cai din țară. A plecat spre munți și a găsit vîrful căutat. Postind, rugîndu-se, visînd la mătăsuri, parfumuri și mirodenii, a rămas acolo trei zile întregi. A așteptat; n-a văzut nici valea splendidă care îl înconjura, n-a auzit cîntecul păsărelelor și n-a văzut nici splendoarea apusurilor soarelui. Era cu totul absorbit de visurile sale de bogăție.

Cele trei zile s-au scurs, și nimic nu s-a întîmplat. Foarte contrariat, comerciantul s-a reîntors să-l vadă pe înțelept. "Nu mi s-a întîmplat nimic, i-a spus, n-am văzut nimic nou." Înțeleptul a început să rîdă și i-a spus: "Asta din cauza ideii pe care tu o ai despre bogăție. Nu încerca să te reîntorci în acea vale, n-o vei mai regăsi. De-a lungul rîului, malurile erau acoperite cu diamante, nu erau pietricele. Ai trecut pe lîngă ele." Atunci negustorul și-a amintit că a văzut, ca prin vis, mii de pietricele scînteind în soare. El nu le-a privit cu adevărat, gîndindu-se doar la mătăsurile, parfumurile și mirodeniile lui. Pentru că astfel concepea el bogăția. Ioan avea ideea lui proprie cu privire la ce este revoluția sau religia. El a început să se îndoiască de Iisus, în ciuda a ceea ce el însuși văzuse: *Astfel botezîndu-se Iisus, îndată ce a ieșit din apă, iată că cerurile I s-au deschis și au văzut Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se ca un porumbel și venind peste El.*

Porumbelul este unul din cele mai vechi simboluri ale păcii, purității, liniștii, armoniei. Ai observat vreodată zborul unui porumbel? Privește-l coborînd... În zborul său percepi tăcerea. De aceea această pasăre a devenit un simbol. Iisus este umplut de pace și tăcere. El este omul cel mai umil, cel mai pur, care a trăit vreodată pe acest pămînt.

Botezul cu apă te spală. Atunci cînd ești gata să-l primești, prin botez, spiritul tău devine pur. Această puritate este ca o ploaie. Ea se revarsă fără încetare, dar paharul tău este întors în jos. Dacă îl ții bine, se va umple imediat. Prin inițiere, maestrul te ajută să-ți întorci paharul cu fața în sus pentru ca astfel să poți primi.

În Occident n-a subzistat mai nimic din știința inițierii. Occidentul n-a cunoscut decît fragmente venite din Orient. Astăzi, inițierea aproape că a dispărut și din Orient, pentru că toată lumea se pricepe la așa ceva, fără a ști nimic în realitate. Inițierea a devenit o afacere. Oricine poate să te inițieze.

A iniția nu e ușor. Persoana care te inițiază trebuie să fi atins măcar primul satori, să fi avut prima viziune a conștiinței divine. Există trei satori. Primul semnifică faptul că ai întrevăzut de departe: ai zărit Himalaya strălucind în soare. Al doilea se produce cînd ai ajuns în vîrf. Ai ajuns. Și al treilea survine în momentul în care tu și vîrful sînteți una. Este ultimul samadhi.

Dacă cel care te inițiază nu a atins primul satori, inițierea ta nu are nici o valoare. Deci maestrul trebuie să fi cunoscut un satori. În ceea ce-l privește pe discipol, lui îi sînt cerute multe, pentru că, dacă nu este pregătit prin meditație, prin purificare profundă, el nu va putea să-și repună bine paharul cu fața în sus. Maestrul nu poate acționa în profunzimile discipolului decît dacă discipolul are deplină încredere în el, dacă i se abandonează total. Nu trebuie să rămînă nici cea mai mică rezistență. Este marea cotitură, convertirea. Din partea discipolului se cere foarte mult; inițierea are acest preț.

Am citit recent o poveste despre un căutător spiritual care s-a dus la un mare maestru, Bayazid. El i-a cerut: "Permite-mi să fac parte din familia ta." Bayazid i-a răspuns: "Dacă dorești cu adevărat să-mi fii discipol, vei avea multă treabă de făcut." "Despre ce este vorba?", a întrebat căutătorul. "Mai întîi, a spus maestrul, iarna bate la ușă. Va trebui să mergi în pădure, să tai și să cureți copaci. Apoi vei munci la bucătărie. După aceea o să-ți arăt ce mai trebuie să faci." "Dar, a spus căutătorul, eu caut Adevărul. Cu ce o să mă ajute pădurea în această căutare? Ce legătură este între a tăia copaci și a ajunge la adevăr? Care sînt intențiile tale? Eu sînt un căutător al adevărului!"

Maestrul a spus atunci: "Mergi în altă parte, pentru că aici va trebui să mă asculţi! Oricît de absurd îţi va părea ceea ce-ţi cer, va trebui să faci. Numai aşa vei fi gata de abandon. Ştiu că a tăia copaci n-are legătură cu adevărul, dar a fi gata să o faci pentru că maestrul ţi-a cerut-o, asta are legătură cu adevărul. Acelaşi lucru e valabil şi în ceea ce priveşte bucătăria. Dacă aceasta ar fi calea realizării spirituale, fiecare ar ajunge aici. Munca în sine nu are nici o legătură cu adevărul dar, dacă eu ţi-am cerut s-o faci, tu trebuie să o faci cu dragoste şi încredere. Asta te va pregăti pentru adevăr. Dar eu nu pot să ţi-l revelez acum. Va trebui să aştepţi."

Fără tragere de inimă, căutătorul a acceptat, dar nu s-a putut împiedica să întrebe: "Care sînt îndatoririle unui maestru?" "Datoria unui maestru este să dea ordine." "Atunci ajută-mă să devin maestru, învaţă-mă, sînt gata! a spus căutătorul."

Ego-ul caută întotdeauna să supravieţuiască. Obstacolul este el - ego-ul. Din cauza lui paharul tău e "cu faţa în jos". Ploaia nu încetează să cadă şi totuşi tu rămîi gol, nu te umpli. În ceea ce-l priveşte pe discipol, iniţierea constă în a-l lăsa pe maestru să facă nu contează ce, necondiţionat. În ceea ce îl priveşte pe maestru, el nu poate să iniţieze decît dacă a atins primul satori. Cînd aceste două condiţii sînt realizate, se produce o comuniune între maestru şi discipol.

Comuniunea a survenit în acea zi. Iisus a fost "deschis" de Ioan Botezătorul şi Sfîntul Duh a coborît asupra Lui ca un porumbel.

Şi atunci iată, glas din ceruri, s-a auzit care a zis: Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care mult bine am voit.

De ce Dumnezeu a *binevoit* în ceea ce-l priveşte pe Iisus? Ce semnifică: "Dumnezeu este mulţumit?" Tu te reîntorci la tine însuţi. Tu erai pierdut, străin de tine. Te-ai pocăit şi te-ai întors acasă. Întreaga manifestare exultă. De fiecare dată e aşa cînd cineva devine un Hristos sau un Buddha. Manifestarea devine în ceva anume mai vigilentă, mai conştientă.

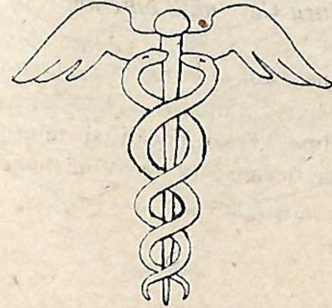
Lumea de după Iisus, n-a mai fost cu siguranţă aceeaşi. Copacii, pietrele, întreaga existenţă, erau înfrumuseţate prin această nouă trezire la

conştiinţă. Calitatea universului s-a schimbat. Dacă o singură picătură de conştiinţă ajunge înapoi la Dumnezeu, întreg oceanul nu va mai fi acelaşi. Această simplă picătură a elevat Totul. N-aţi fi ceea ce sînteţi azi, dacă Hristos, Buddha, Krishna, n-ar fi existat. Suprimaţi douăsprezece nume ale istoriei şi aceasta va dispărea. În fapt, întreaga existenţă, aşa cum o vedeţi în jurul vostru, ar fi imposibilă. Ai fi şi mai adormit, inconştient, violent. Scînteia de iubire ce vibrează în inima ta, graţia divină care se reflectă cîteodată în ochii tăi, toate acestea n-ar fi existat. Ai fi fost foarte aproape de starea de brută.

Atunci cînd un Hristos apare, viziunea Sa modifică o parte a privirii tale. Cîteodată, ochii Lui devin ochii tăi şi vezi existenţa cu totul altfel. Lumea rămîne aceeaşi, dar privirea ta se schimbă şi, cu privirea ta, totul se schimbă.

O minunată parte a fiinţei tale a devenit Buddha graţie prezenţei lui Buddha, Hristos graţie prezenţei lui Hristos, Krishna graţie lui Krishna. Ştiu că e încă minusculă ca prezenţă, dar ea poartă în sine posibilitatea de a creşte.

Priveşte în adîncul inimii tale părticica dată ţie. Protejeaz-o, ajut-o să crească, sacrifică tot ce ai creşterii ei şi vei fi pe drumul cel bun. Dă-i voie acestei părticele să crească, să cîştige. Lasă-te invadat de Galileean şi vei auzi şi tu o voce venită din ceruri spunînd: *Acesta este Fiul meu cel iubit, întru Care mult bine am voit.*

3.

El le-a spus: Urmați-Mă.

Matei 4

17. De atunci a început Iisus să propovăduiască şi să
spună: Pocăiţi-vă, căci numai astfel vă veţi apropia de
Împărăţia Cerurilor.
18. Şi pe cînd umbla pe lîngă Marea Galileii, a văzut
doi fraţi, pe Simon, care se numeşte Petru şi pe Andrei,
fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari,
19. Şi le-a zis: Veniţi acum după Mine şi vă voi face
pescari divini de oameni.
20. Iar ei, îndată lăsînd mrejele, au mers plini de
încredere după El.

23. Şi a străbătut Iisus toată Galileea, învăţînd în
sinagogile lor şi propovăduind Evanghelia Împărăţiei lui
Dumnezeu şi tămăduind toate bolile şi toată neputinţa care
exista atunci în popor.
24. Şi s-a dus vestea despre El în toată Siria şi
aduceau la El pe toţi cei aflaţi în suferinţe şi cuprinşi în
multe feluri de boli şi de chinuri; pe cei posedaţi de demoni
(duhuri rele), pe lunatici, pe slăbănogi, şi El, plin de
dragoste, îi vindeca.
25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea,
din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de
Iordan.

Într-o zi, unui rabin i s-a cerut să rezume mesajul conţinut în Biblie. El a răspuns că acest mesaj este simplu şi scurt, deoarece este un apel lansat de Dumnezeu omului: "Întronează-mă pentru totdeauna în inima ta!"

Este exact ce s-a întîmplat în dimineaţa aceea pe malul Iordanului. Iisus a devenit Hristos. Iisus a dispărut şi Dumnezeu a fost întronat. Iisus a plecat şi Dumnezeu a intrat. Nu e loc pentru doi. Sau eşti tu, sau este Dumnezeu. Dacă ***tu*** ţii să exişti, abandonează căutarea lui Dumnezeu, ea nu va reuşi, e imposibil. Dacă tu eşti acolo, Dumnezeu nu poate fi şi el în acel loc. Prezenţa ta e un obstacol. Dacă dispari, atunci Dumnezeu apare. El a fost întotdeauna acolo.

Omul poate să trăiască separat de tot. El poate să creeze în jurul lui vise, o personalitate, un ego, şi astfel se poate considera o insulă fără vreo legătură cu Totul. Ai crezut vreodată că poţi comunica şi realiza astfel o unitate cu copacii, cu stîncile, cu marea? Dacă nu vezi legătura între tine şi toate acestea, n-o să poţi şti vreodată ce este Dumnezeu. El nu este altceva decît Totul, Totalitatea, Unul. Dacă exişti separat, duci existenţa unui cerşetor. Dar tu poţi fi Totul. Ideea separaţiei este o stratagemă a ego-ului. Acest gînd nu-L înşeală pe Dumnezeu, el nu te înşeală decît pe tine, el împiedică ochii tăi să se deschidă.

În acea dimineaţă, în care Ioan Botezătorul l-a iniţiat pe Iisus în Iordan, el l-a omorît. Iisus a dispărut şi, în acest neant - pe care Buddha îl numeşte ***sunyata*** - Vidul, cerurile s-au deschis şi Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, ca un porumbel, a coborît asupra lui Iisus şi L-a iluminat.

Iisus a murit în el însuşi şi Dumnezeu a fost întronat. Nici o cunoştinţă nu I-a fost comunicată lui Iisus de către Ioan Botezătorul, nici un text nu I-a fost transmis, nici un singur cuvînt n-a fost pronunţat. Nici o dependenţă de cuvinte, ci un plonjon direct în suflet: viziunea propriei sale naturi, realizarea libertăţii.

Este ceea ce s-a întîmplat în ziua aceea. Creştinii n-au înţeles nimic. Ceea ce I-a fost transmis lui Iisus prin Ioan Botezătorul n-a fost o ştiinţă, ci o viziune. Nu ceva verbal, ci existenţial. Asta ţine mai mult de cunoaştere decît de ştiinţă. O nouă privire, ochi noi i-au fost daţi; un nou mod de a privi lumea şi de a fi în lume. De aceea Iisus a simţit instantaneu că este una cu Dumnezeu. El s-a separat, în acelaşi moment, de evrei. Evreii sînt poporul Bibliei. Semnificaţia cuvîntului Biblie este cea de "carte". Evreii sînt poporul Cărţii, ei au crezut orbeşte în scripturi, ei le venerează şi le invocă de generaţii.

Iisus s-a topit în Dumnezeu şi s-a separat îndată de propria sa tradiţie. El a încercat prin toate mijloacele să continue să facă parte din comunitatea evreiască, dar asta s-a dovedit imposibil. El nu mai putea urma Scripturile, El nu mai era în acord cu Tradiţia. Atunci cînd Dumnezeu intervine, toate Scripturile devin inutile. Atunci cînd tu însuţi ajungi la Cunoaştere, orice ştiinţă devine absurditate.

De aceea rabinii luptau împotriva lui Iisus. Ei aveau ştiinţa, Iisus avea Cunoaşterea şi cele două nu pot coincide vreodată. Cel care are Cunoaşterea este un rebel, el vorbeşte despre ceea ce crede. Omul de ştiinţă este orb, el are ca ochelari Scripturile. Neputînd vedea nimic altceva, el repetă mereu aceleaşi lucruri. El e ca o maşinărie, nu are contact direct cu realitatea.

Citeam zilele trecute despre un psihiatru new-yorkez renumit. În cursul unei întrevederi cu un nou pacient, psihiatrul a spus: "Sînt foarte ocupat zilele acestea, aş avea nevoie de cooperarea dumneavoastră. Prima întrevedere este întotdeauna un monolog, dumneavoastră îmi veţi spune tot ce vă trece prin cap. Aş putea să vă înregistrez şi apoi să studiez ceea ce aţi spus dumneavoastră, asta m-ar ajuta cu adevărat. Vă las un magnetofon. Daţi-i drumul şi vorbiţi în faţa microfonului. De acord?" "Bineînţeles, asta îmi convine şi mie." Psihiatrul a plecat, dar abia a ieşit din imobil că l-a şi văzut pe clientul său ieşind de asemenea. El s-a apropiat şi i-a spus clientului: "Gata? N-aţi vorbit prea mult!" "Ştiţi, i-a răspuns clientul, şi eu sînt un om foarte ocupat, poate chiar mai ocupat decît dumneavoastră. Nu sînteţi primul psihiatru pe care-l consult. În cabinet veţi găsi magnetofonul dumneavoastră care ascultă şi magnetofonul meu care îi vorbeşte."

Acelaşi lucru e valabil şi pentru ştiinţă. Nimeni nu e prezent, decît magnetofonul care se adresează magnetofoanelor. Mentalul tău nu e decît un recorder şi scripturile sînt vechi playere. Cineva a vorbit, e mult timp de atunci, şi a fost înregistrat - acestea sînt Scripturile. Tu le citeşti, mentalul tău le înregistrează. Nu există nici un aport personal.

Cunoaşterea este personală, individuală, ştiinţa este mecanică. Nu spera să descoperi Realitatea, Adevărul, printr-o apropiere mecanică de el. Asta nu te va duce nicăieri. Vei strînge multe informaţii, dar nu te vei transforma interior. Nu vei cunoaşte niciodată ceea ce trebuie cunoscut: Fiinţa care eşti şi Fiinţa care te înconjoară. Nu vei descoperi niciodată că ceea ce te înconjoară şi ceea ce este în tine sînt unul şi acelaşi lucru.

Pentru a ajunge la asta trebuie un contact personal profund. În acea dimineaţă lîngă Iordan, Iisus a avut un contact personal cu divinul. Ioan Botezătorul l-a iniţiat să fie *Nimic*.

Atunci cînd vii la mine, nu vii spre unul care posedă o enormă ştiinţă, ci vii spre unul care e plin de nothingness, de nimic. Vreau să împart acest nimic cu tine; în ziua în care vei fi gata să îl împarţi cu mine, vei fi iniţiat.

Poţi să fii lîngă mine în două moduri. Primul e al celui care studiază. Relaţia ta cu mine va fi mecanică, vei obţine de la mine informaţii, nimic mai mult. Vei învăţa de la mine un mare număr de lucruri. Se va instala o dependenţă. Ego-ul tău se va simţi consolidat, te vei simţi bine, dar sufletul tău va sărăci. A doua modalitate este cea a discipolului. Atunci, te împărtăşeşti din neantul meu. Încetul cu încetul **tu** dispari. A fi nimeni şi nimic este singurul mijloc de a cunoaşte. În acest neant, inima ta se deschide, insula care eşti dispare şi devine continent. Separaţia se şterge, devii Totul. Totul se manifestă atunci prin tine.

Avea dreptate acel rabin care spunea: "Dumnezeu strigă omului: Întronează-Mă pentru totdeauna în inima ta!" Iisus, Krishna, Mahomed, Lao-Tzî sînt tot atîtea apeluri ale lui Dumnezeu către om: "Întronează-Mă pentru totdeauna în inima ta!".

De atunci a început Iisus să propăvăduiască...

Știința cere timp, cunoașterea este imediată. Dacă împart cu voi cunoașterea mea, faptul e posibil imediat, aici și acum. Trebuie să fii gata, asta-i tot.

Cînd eu citesc această evanghelie, un lucru mă frapează: de îndată ce Iisus a fost botezat, cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu a coborît ca un porumbel. Iisus a ieșit din fluviu, a venit pe mal și a început să predice. Pînă atunci nu învățase pe nimeni.

Așa trebuiau să se petreacă lucrurile. Un profesor poate să învețe fără a cunoaște, dar un maestru, nu. Un maestru învață după propria sa cunoaștere, un profesor după știința sa, după informațiile sale.

Un profesor are nevoie de mai mulți ani pentru a se pregăti să învețe pe alții, dar un maestru devine capabil să învețe pe alții din momentul în care devine capabil să sară în necunoscut și să moară. De îndată ce cunoașterea te "umple", ea cere să fie împărțită cu alții. **De îndată ce ești fericit, această fericire începe să debordeze și pornește în căutarea inimilor însetate de ea.**

Iisus a ieșit din fluviu:

De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună:"Pocăiți-vă, căci numai astfel vă veți apropia de Împărăția Cerurilor"!

Ioan Botezătorul a spus același lucru. El era un mare predicator, mulțimile veneau și-l ascultau. Oricine știa că mesajul său era: *Pocăiți-vă, căci numai astfel vă veți apropia de Împărăția Cerurilor.* Iisus știa și El, dar nu le pronunțase niciodată înainte.

A pronunța astfel de cuvinte fără a le cunoaște este un sacrilegiu, este o trădare. Nu pronunța niciodată aceste cuvinte dacă nu te cunoști pe tine însuți, poți să distrugi mentalul altora, să îl umpli de propria ta alterare, de duhoarea ta. Este ceea ce s-a întîmplat pretutindeni în lume, întotdeauna.

Priviți preoții în biserici, temple, moschei; ei predică într-una cuvinte pe care nu le înțeleg. Ei sînt inconștienți, ei nu-și dau seama de ceea ce fac, ei nu sînt decît niște magnetofoane! Inima lor este moartă, ca și inima celor care-i ascultă. Mentalul lor este plin de știință, dar inima lor e seacă.

Iisus nu pronunțase niciodată aceste cuvinte înainte. El era un necunoscut, lucrase lîngă tatăl său. Și apoi, dintr-o dată, s-a născut un om de o calitate cu totul nouă, un om în întregime nou. Botezul a fost o naștere și, începînd din acest moment, el a început să predice pentru că el putea să pronunțe acum aceste cuvinte cu autoritate. El nu repeta cuvintele lui Ioan Botezătorul, el pronunța propriile sale cuvinte. El se pocăise și cunoștea sensul acestor cuvinte. Aceste cuvinte erau vii cînd erau rostite de buzele Sale.

Cuvîntul *pocăință* este ***teshuvah*** în ebraică. El înseamnă, la origine, *întoarcere* și *răspuns*. Aceste două semnificații sînt superbe. A reveni la Dumnezeu înseamnă a-I răspunde. Este unul din cele mai frumoase lucruri din iudaism, una din cele mai mari contribuții ale sale. Trebuie să fii foarte atent în ceea ce privește acest punct, altfel nu-L vei înțelege niciodată pe Iisus. Iudaismul este singura religie care spune că nu numai omul e în căutarea lui Dumnezeu, ci și Dumnezeu, El însuși, e în căutarea omului. Hinduismul, islamul, toate celelalte religii cred că numai omul este în căutarea lui Dumnezeu. Iudaismul a văzut în mod just. Dacă Dumnezeu este Tatăl, ca Tot, trebuie ca, în compasiunea Sa, să pornească în căutarea celui ce s-a rătăcit.

Iudaismul are o frumusețe specială. Omul care a pornit în căutarea lui Dumnezeu seamănă cu cineva care înaintează în tenebre, împiedicîndu-se. Dar cum ai putea să găsești ceea ce este necunoscut? Unde, în ce direcție să te îndrepți? Nu poți decît să te împiedici, să plîngi, lacrimile tale vor fi singura ta rugăciune. Dorința intensă de a găsi te va invada. Dar, chiar cuprins de o dorință ardentă, cum o să reușești? Iudaismul spune că omul poate să îl caute, dar că el nu-L va găsi pe Dumnezeu, dacă El nu a decis astfel.

Dumnezeu nu îți este accesibil decît dacă și el îți vine în întîmpinare. El știe exact unde să te găsească, dar el nu te poate căuta decît

dacă tu însuți Îl cauți, dacă **căutarea ta e totală**, dacă nu te agăți de nimic în această căutare. Dacă ești total, cerurile se deschid de îndată, și Sfîntul Duh, Duhul lui Dumnezeu, coboară în tine.

Astfel se petrec lucrurile, pentru că existența este iubire. E ca un joc de-a v-ați-ascunselea. Dumnezeu îți dă libertate totală. Dacă nu vrei să-L cauți, nu ți se va arăta. Din contră, dacă pornești în căutarea Sa, atunci El va bate la ușa ta. Oaspetele nu va veni dacă nu a fost invitat. El e acolo, în fața ușii, așteaptă invitația ta. Dacă nu îi răspunzi, el va aștepta, el nu se grăbește.

Pocăiți-vă, căci numai astfel vă veți apropia de Împărăția Cerurilor. Totul ar fi fost diferit dacă cuvîntul ***teshuvah*** n-ar fi fost tradus prin cuvîntul a se pocăi și dacă s-ar fi păstrat sensul original de ***întoarcere***. Patanjali în Yoga sutras-urile sale folosește cuvîntul ***pratyahara***, întoarcere la sine însuși. Mahavira, cînd recomandă să mergi înspre interiorul tău, folosește cuvîntul ***praktiraman***, care înseamnă a intra. ***Teshuvah*** înseamnă altceva decît a se pocăi. Cînd spui "pocăiește-te", omul apare ca un păcătos; tu îl condamni. Dar cînd spui "revino", nu mai e vorba de greșeală. Nu îl mai condamni, pui accentul pe depărtare și îl întrebi pe om dacă n-ar vrea să revină. Copilul se joacă afară. Vine seara, mama îl cheamă: "Revino!". Conotația e cu totul diferită de "pocăiește-te!". Nici o urmă de condamnare, nimic altceva decît o chemare plină de dragoste: "Revino!".

Ascultați ce devine fraza cînd spun: *Reveniți, căci numai astfel vă veți apropia de Împărăția Cerurilor*. Condamnare, păcat și vinovăție dispar, doar prin traducerea corectă a unui singur cuvînt. Un singur cuvînt care schimbă totul. Dacă traduci "pocăiți-vă!" prin "reveniți!", creștinismul și toate Bisericile se prăbușesc pentru că ele sînt bazate pe remușcări. Nu e vorba însă decît de a reveni; nu ești condamnat, pentru că n-ai păcătuit; vinovăția se șterge și unde nu este vinovăție nu sînt nici Biserici. Preotul nu mai are nici o rațiune de a fi, pentru că el nu face decît să-ți exploateze rușinea. El o alimentează, e comerțul pe care îl face el. El te culpabilizează; astfel tu ești constrîns să-ți ceri iertare în timp ce el se roagă pentru tine. El îți spune că este în relație directă cu Dumnezeu și că ar putea să intervină pentru tine și să-ți ia apărarea. În plus, asta l-ar autoriza să-ți dea directive: fă asta, nu fă aia!

Toate Bisericile, fără excepție, sînt bazate pe remușcări. Dacă nu e vorba decît de întoarcere, n-ai nevoie de preot; poți să te întorci acasă singur. Nu ești condamnat, n-ai făcut niciodată rău; n-ai nevoie de nimeni pentru a te purifica. Ai mers doar un pic prea departe, te-ai îndepărtat, dar nu e nimic rău în asta. În fapt, nu s-ar fi întîmplat asta dacă Dumnezeu n-ar fi vrut-o. Trebuie să existe o rațiune a acestui fapt: această îndepărtare este un mijloc de a reveni, pentru că atunci cînd ai mers prea departe și apoi revii, îți dai pentru prima dată seama ce înseamnă acasă.

Cei care călătoresc în străinătate descoperă frumusețea propriei lor țări. E greu să-ți dai seama de această frumusețe neîndepărtîndu-te, pentru că totul ți se pare normal. Dar departe de casa ta totul devine mai complex, mai nimic nu vine de la sine. Situația e incomodă, te întîlnești peste tot cu mici situații tracasante și nimeni nu e lîngă tine să te ajute. Umbli într-o lume străină; ești un străin. Prin contrast, pentru prima dată căminul apare cu sensul lui de "acasă". Mai întîi nu e decît o clădire în care locuiești, și apoi dintr-o dată înțelegi că "acasă" e ceva diferit de o clădire. Este ceva în plus. Și acest "plus" este dragostea. Poate că trebuie ca omul să părăsească drumul, să se îndepărteze, să traverseze deșertul pentru ca, prin contrast, întoarcerea acasă să capete întregul ei înțeles.

Eu vă spun: "Reveniți!". Nu vă spun: "Pocăiți-vă!". Bisericile de astăzi știu că această frază este prost tradusă, dar continuă să o utilizeze: ea a devenit fundamentul lor. "A reveni" e atît de simplu, asta nu depinde decît de tine și de Dumnezeu. Nici un intermediar nu mai este necesar. *De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci numai astfel vă veți apropia de Împărăția Cerurilor.*

Cuvîntul ebraic, rău tradus prin "a se pocăi" este ***"teshuvah"***. El are două semnificații: ***"întoarcere"*** și ***"răspuns"***. Întoarcerea ta este de asemenea un răspuns. Un răspuns la ce? Un răspuns la chemarea: "Întronează-Mă pentru totdeauna în inima ta!", la chemarea pe care Dumnezeu ți-o adresează: "Revino la tine!"

Este una dintre cele mai frumoase contribuții ale iudaismului. Fiecare religie a adus ceva original. Iudaismul spune că Dumnezeu pune întrebarea și că omul îi răspunde, pe cînd, după alte religii, omul este cel care întreabă și Dumnezeu cel care răspunde. Dar iudaismul are dreptate: în momentul în care răspunzi, te și întorci. În clipa în care copilul spune

că soseşte, el este deja pe drum. Dar tu ai auzit chemarea? Dacă n-ai auzit-o, cum ai putea să-i răspunzi?

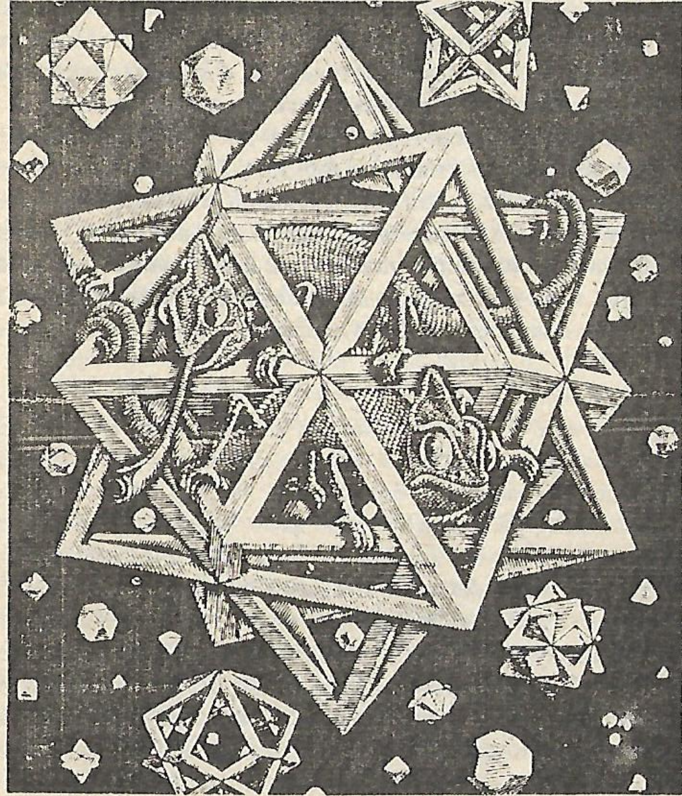
Unii vin să mă întrebe unde este Dumnezeu. Eu le spun să-l uite pe Dumnezeu şi îi întreb dacă au auzit chemarea. "Care chemare?" mă întreabă. "Chemarea lui Dumnezeu." Dacă n-ai auzit-o, nu poţi şti unde se găseşte Dumnezeu. De îndată ce o auzi, direcţia este clară, pentru că în profunzimile fiinţei tale această chemare devine o obsesie şi auzi incontinuu: "Cine eşti tu? De ce eşti aici? De ce exişti? În ce scop?"

Dacă aceste întrebări au ajuns în inima ta, vei şti că Dumnezeu există, pentru că cine altcineva le-ar putea pune? Nu poţi fi tu, tu eşti cufundat într-un somn adînc, eşti inconştient. Ceva profund din tine, Dumnezeu pune întrebarea: "Cine eşti tu?" Dacă ai auzit-o, ştii din ce direcţie vine. Răspunsul tău nu poate fi decît: "Revin."

Problema este că întrebările tale sînt false pentru că sînt fabricate. Nu le-ai auzit, cineva ţi le-a dictat şi atunci răspunsul tău nu poate fi decît fals şi el. A învăţa întrebările şi răspunsurile altuia te face artificial. În engleză cuvîntul artificial se traduce prin *"phoney"*. El are aceeaşi rădăcină ca şi cuvîntul *phone* - telefon. Ai remarcat că atunci cînd asculţi persoana care se găseşte în faţa ta, există un contact personal. Nu e cazul atunci cînd îi vorbeşti la telefon. Este artificial. Cum să ştii dacă nu e vorba de un magnetofon? Vocea e mai mecanică, ea nu pare să vină din inimă.

Am observat oamenii atunci cînd vorbesc la telefon. Unii îşi pun ochelarii. M-am întrebat de ce. Ei bine, pentru că ei doresc să vadă persoana cu care conversează. Este o nevoie profundă, dar mentalul nostru este deformat.

Într-o zi am vizitat templul Taj Mahal cu un prieten fotograf. Agitîndu-se de colo-colo să fotografieze, el nu-şi mai făcea timp să privească această capodoperă magnifică. I-am spus că venisem să vedem Taj Mahal, dar mi-a răspuns că n-aveam de ce să mă neliniştesc, pentru că va privi fotografiile acasă. Fotografii ale templului Taj Mahal se pot găsi pretutindeni. De ce să te deplasezi dacă nu stai să priveşti? Viziunea directă e pierdută.

Lui Mulla Nasrudin tocmai i se născuse primul copil. M-am dus să-l vizitez. Mulla al nostru stătea, iar fiul îi era așezat pe genunchi. "Ce frumos e!", i-am spus. "Asta nu-i nimic", mi-a spus el. "Stai să vezi fotografiile!" Totul devine indirect, artificial, realitatea, caracterul concret, transparența, se pierd. Te îndepărtezi din ce în ce mai mult de realitate.

Răspunsul nu e autentic decît dacă întrebarea a fost cu adevărat auzită. În fiecare zi oamenii îmi spun că ar vrea să mediteze, dar nimic nu se întîmplă. Ei se plîng ca și cum existența ar fi nedreaptă în ceea ce-i privește. "Nimic nu se întîmplă!" Îi privesc în ochi și văd că dorința lor e artificială, fabricată. Ei n-au venit să mediteze, ci ca să-și petreacă vacanța sau pentru a-și satisface curiozitatea. În aceste condiții, nimic nu se poate produce, pentru că meditația, rugaciunea nu pot fi reduse la tehnici. Poți să înveți cum să meditezi, cum să te rogi, poți învăța tot felul de tehnici, dar dacă n-ai simțit, dacă n-ai auzit chemarea și căutarea n-a devenit o nevoie pentru care ai fi în stare să-ți riști viața, nimic nu se va produce. Această chemare trebuie să pătrundă pînă în centrul ființei tale, să devină o problemă de viața și de moarte, să fie ca un spin în inima ta, să creeze o angoasă și un chin profund. Dacă chemarea a fost auzită, răspunsul va veni.

De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: "Pocăiți-vă, caci numai astfel vă veți apropia de Împărăția Cerurilor!." Putem traduce această frază în două moduri: fie prin "Reveniți, pentru că s-a apropiat Împărăția Cerurilor!", fie prin "Răspundeți, pentru că s-a apropiat Împărăția Cerurilor". Împărăția Cerurilor este întotdeauna aproape. Ea este aici, acum! Prin natura sa este astfel. Asta n-are nimic de-a face cu vreo epocă. Faptul era adevărat în vremea lui Iisus, este adevărat astăzi și va fi întotdeauna. Nu trebuie decît să întinzi mîna. Mîna lui Dumnezeu n-a încetat niciodată să te caute, tu însă nu-L cauți. Răspunde, revino, îți este la îndemînă! Totul este la locul său, doar tu nu ești gata să faci pasul. Ți-e frică să pierzi ceea ce nu ai și, din cauza acestei frici, nu poți să vezi ceea ce e al tău dintotdeauna.

Și pe cînd umbla pe lîngă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon care se numește Petru, și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: Veniți acum după Mine și vă voi face pescari divini de oameni. Iar ei, îndată lăsînd mrejele, au mers plini de încredere după El.

S-a întîmplat adesea în viața lui Iisus: veți fi uimiți de calitatea celor care-L întîlneau și-L însoțeau. Erau oameni simpli, țărani, pescari, dulgheri. Ei erau oameni adevărați, nu erau deloc artificiali. Dacă trăiești înconjurat de mașini, vei deveni o ființă mecanică.

Cunoști cu siguranță proverbul: "Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești". Ei bine, eu îți spun că cei care îți servesc drept companie te modelează. Dacă trăiești înconjurat de "jucării" mecanice, așa cum face omul modern, îți pierzi încetul cu încetul autenticitatea. Din contra, dacă trăiești în armonie cu natura, n-o să poți deveni niciodată artificial, vei fi natural.

Cel care trăiește în armonie cu natura, cel care fuzionează cu ea este încrezător. Țăranul care seamănă are încredere. Pentru a semăna și a recolta nu poți fi locuit de îndoială. Trebuie să ai încredere în natură: nu știi dacă va fi suficient soare, dacă va ploua îndeajuns. Așezat confortabil într-un fotoliu, înconjurat de cărți, n-ai decît să te îndoiești. Nu riști nimic, dar țăranul trebuie să aibă încredere.

Trăind în natură, se naște încrederea. Ea ține de modul de a fi al omului, ca și sănătatea. Îndoiala este o boală. Copilul se naște încrezător. Nu vorbesc de copilul de astăzi care vede lumina zilei într-o lume plină de scepticism.

O mamă îi spunea o poveste fiicei sale, ca să o adoarmă. "A fost odată o frumoasă prințesă. Ea era înțeleaptă și gingașă. Toți cei de la curte o iubeau și o respectau. Era atît de bună, mai ales cu animalele. Într-o zi ea a găsit o broască în curtea castelului. Temîndu-se să n-o strivească cineva, ea a adus-o în camera ei. În dimineața următoare nu mică i-a fost mirarea cînd a văzut că broasca se transformase într-un prinț fermecător. Și prințul i-a cerut mîna". Mama s-a uitat la fiica ei care era trează și avea o expresie de îndoială pe față. "Nu crezi această minunată poveste?", a întrebat mama. "Nu, i-a răspuns fiica, pariez că mama prințesei n-a crezut nici ea o iotă!"

Astăzi climatul este îmbibat de scepticism. Chiar sufletul unui copil este plin de îndoială. Altădată climatul era de încredere. Oamenii erau sănătoși.

Observă-te atent atunci cînd ești hărțuit de îndoială. Ceva se contractă, te chircești, te solidifici, înțepenești. Nimic nu mai curge în tine, ești ca paralizat. Cînd devii din nou încrezător, survine un fenomen asemănător dezghețului; energia curge din nou, blocajele se dizolvă, te destinzi, aura ta expansionează. Atunci cînd ai încredere, viața ta atinge o intensitate maximă; cînd te îndoiești, te cufunzi în moarte.

Pentru că omului modern îi lipsește încrederea, el ajunge să fie avid după droguri. Acestea îți aduc o senzație de bunăstare, de plenitudine, ai impresia că ai depășit nivelul obișnuit de conștiință. Încrederea îți aduce aceeași stare de spirit, cu ușurință și în mod gratuit. Îți aduce nu escapade fugitive, ci o stare de spirit eternă. În plus, încrederea nu are efecte secundare nocive.

Dacă dorești o stare superioară de conștiință, încrederea este singurul drog sigur. Cei care n-au cunoscut niciodată această stare de încredere, nu au trăit niciodată cu adevărat. Conștiința își poate lărgi sfera de cuprindere la infinit. Cînd conștiința ta expansionează astfel, accezi la Totalitate; cînd te contracți, devii o insulă.

Pe vremea lui Iisus, oamenii erau simpli și încrezători. *Și pe cînd umbla pe lîngă Marea Galileii, a văzut doi frați, Simon care se numește Petru, și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: Veniți acum după Mine, și vă voi face pescari divini de oameni.* Nimic ciudat în aceste cuvinte. Ceea ce este ciudat urmează acum: *Iar ei, îndată lăsînd mrejele au mers plini de încredere după El.* Ce încredere profundă! Nici cea mai mică îndoială n-a fost în sufletul lor. Ei n-au întrebat: "Cine ești tu? Cu ce drept vorbești tu astfel? Ce vrei să spui prin pescari de oameni?" Ei n-au pus nici o întrebare, nu era nevoie, erau simpli pescari. L-au privit pe Iisus, și prezența Lui a fost suficientă.

Dacă privești cu ochii încrederii, nimeni nu te va putea înșela. Ești înșelat pentru că te îndoiești: gîndești că trebuie să fii neîncrezător, altfel vei fi înșelat și mai mult. Ești înșelat, în fapt, și cercul vicios se închide. Devii neîncrezător de teamă să nu fii înșelat și ești înșelat pentru că te îndoiești. Dacă ai încredere, nimeni nu te va putea înșela. Nu vreau să spun că nimeni nu te va înșela, vreau să spun că atunci cînd ai încredere, ai ochi pentru a vedea. Îl identifici imediat pe cel care vrea să te înșele.

Mi-ar place să-ți amintești uneori de asta, e important. Cel care are încredere nu este niciodată înșelat. Numai îndoiala îți obstrucționează privirea. Dacă viziunea ta e clară, modul de a fi al unei persoane îți va spune dacă e sau nu un impostor.

Acei pescari au privit. Soarele se ridica deasupra mării, ei se pregăteau să-și arunce mrejele, cînd a sosit Iisus. În acea dimineață liniștită ei trebuie să-i fi simțit prezența și această prezență i-a convins. Ea a fost dovada. Într-o clipă, viața lor a basculat. Ei și-au lăsat mrejele și L-au urmat. O singură privire și ei s-au convertit. Iisus le-a spus: "Veniți, urmați-Mă, și Eu vă voi face pescari divini de oameni. Cît timp veți mai prinde numai pește?" El i-a făcut pescari de oameni.

În acele vremuri, multor oameni le venea greu să creadă în asemenea cuvinte - nu mai vorbim de prezent! Buddha i-a transformat pe Mahakashyapa, Sariputta, Modgalayan, Ananda. Mahavira l-a transformat pe Sudharana și pe cîțiva alții. Toți acești discipoli erau ființe de excepție înainte de a deveni discipoli. Buddha și Mahavira n-au avut mare lucru de făcut. Dar Iisus a transformat oameni inculți, needucați în vreun anume fel. N-ai fi avut cum să-i distingi pe Petru, Andrei, Ioan sau Toma în mulțime. Ei nu erau decît pietricele obișnuite. Iisus i-a transformat în diamante. Iisus avea o putere extraordinară.

Iisus nu se mulțumește să promită, El chiar realizează miracolul. *Veniți după Mine, și vă voi face pescari divini de oameni.* În mreaja aruncată de Iisus au fost prinși mai mulți oameni decît în oricare alta. Jumătate de umanitate a fost prinsă. Cei 12 apostoli erau oameni obișnuiți. Petru - Simon zis Petru - a devenit piatra unghiulară a creștinismului. Pe această piatră se înalță și se fundează creștinismul. Da, Iisus i-a transformat în pescari de oameni, dar el a făcut mai mult, El le-a dat mai mult decît le promisese: El i-a făcut pescari de Dumnezeu. *Îndată, lăsînd mrejele, ei au mers plini de încredere după El.*

Atunci cînd Mahakashyapa sau Sariputra l-au întîlnit pe Buddha, ei erau deja mari maeștri. Ei aveau mii de discipoli. Ei nu erau oameni încrezători. Ei discutau în contradictoriu cu Buddha. Iisus a luat noroi și l-a transformat în aur. Nu veți găsi nicăieri un alchimist mai mare ca Iisus. *Îndată, lăsînd mrejele, au mers plini de încredere după El.* Iată miracolul.

Cei care veneau la Mahavira sau la Buddha discutau. În India, de mii de ani, toată lumea discută. Oamenii au devenit adevărați virtuozi ai discuțiilor. Ei se nasc filozofi. Oamenii care vin să mă vadă sînt simpli. Totuși, ei îmi vorbesc de Brahma. Ei au asta în sînge.

Iisus avea de-a face cu oameni cu adevărat obișnuiți. Simpla Sa prezență era pentru ei dovada. În religie, prezența vine pe primul loc, și dovada pe al doilea. În filozofie este invers. Sariputta nu s-a uitat la Buddha decît atunci cînd acesta i-a oferit dovezi, care i-au convins în mod total mentalul. Numai atunci Sariputta a deschis ochii. În primul rînd, dovada; numai după aceea, prezența!

Cei care Îl urmau pe Iisus nu erau nici teologi și nici chițibușari. Ei trăiau în armonie cu natura. Prezența trecea pentru ei înaintea argumentelor. În fapt, prezența era argumentul. Ei s-au îndrăgostit - este singura expresie care se potrivește situației. Văzîndu-l pe Iisus, inima lor deborda de iubire. Atunci cînd iubești, urmezi. Îndoielile se risipesc, pentru că inima ta știe mai multe decît îți poate demonstra mentalul. Inima ta a vibrat, a "prins" ecoul misterului, al lui Dumnezeu. Ea a simțit prezența Celui de dincolo. Ai gustat inefabilul? Este suficient, îl urmezi... *îndată, lăsînd mrejele, au mers plini de încredere după El.*

Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățînd în sinagogile lor, și propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, și tămăduind toate boalile și toată neputința care exista atunci în popor.

Citiți, priviți cu o privire cu totul nouă, nu în maniera creștinilor. Orice boală își are rădăcina în mental, și cîștigă apoi întregul corp. Simptomelor le poate lua timp să se manifeste. Nu ai conștiința bolii atîta vreme cît corpul fizic nu e incomodat. Atunci cînd el începe să sufere, localizezi boala în organism uitînd că originea ei este în mental. Apoi consulți un medic. Acela nu se îngrijește decît de planul fizic, simptomele vor dispare probabil, dar boala va reapare sub o altă formă sau în altă parte, pentru că nu ai tratat adevărata sursă a răului. Ai reprimat efectul fără a remedia cauza.

Dacă terapia se adresează mentalului, boala va dispărea definitiv. Asta a fost experimentat și dovedit prin tehnicile moderne care utilizează sugestia mentală. Sugestia mentală poate, cel puțin în principiu, să

transforme boala, să o facă să dispară, dacă mentalul este cel îngrijit. Situația inversă e de asemenea valabilă: poți să provoci o boală acționînd asupra mentalului.

Am citit recent un articol asupra acestui subiect. Un medic american a făcut experiențe cu cîțiva pacienți atinși de cancer. Ele sînt încercări, dar pot marca începutul. Acest medic a cerut bolnavilor de cancer la gît să se destindă profund, și să-și imagineze că toată energia lor se îndreaptă ca o armată pentru ataca tumoarea. Cîteva săptămîni mai tîrziu tumoarea a dispărut. Cancerul este una din bolile secolului. Ea este datorată stressului, anxietății. Nici un tratament pur fizic nu poate să o vindece. Dacă este posibil să acționezi asupra mentalului și să elimini un asemenea rău, orice altceva va putea fi vindecat mental.

Minunile săvîrșite de Iisus se produc pentru că oamenii au încredere. Într-o zi, o femeie se afla într-un loc pe unde tocmai trecea Iisus. Ea era săracă și gîndea că Iisus nu-i va arunca nici-o privire. Totuși, și-a spus ea, dacă Îi ating haina, asta mă va ajuta. Așa a și făcut și a fost vindecată pe loc. Ea a căzut la picioarele lui Iisus, plină de recunoștință. El i-a spus: *Nu-Mi mulțumi Mie, mulțumește-i lui Dumnezeu. Credința ta te-a mîntuit.*

În acele vremuri credința era profund înrădăcinată în inimile oamenilor. Ea era cea care vindeca, nu Iisus! Scepticul este incurabil. Într-o zi, Iisus ieșea dintr-un sat alergînd. Un țăran care își lucra pămîntul L-a văzut și L-a întrebat de ce fuge. Iisus I-a răspuns că încerca să scape de un prost. "Dar Tu ai vindecat orbi, muribunzi. Am auzit chiar că ai înviat oameni morți! De ce nu poți să-L vindeci pe acest prost?" Iisus I-a răspuns că încercase, dar că nu reușise, pentru că un prost nu crede.

- Un prost nu poate fi vindecat... și nici hipnotizat. În general se afirmă că persoanele foarte inteligente nu pot fi hipnotizate. E fals. Cu cît inteligența este mai mare, cu atît hipnoza e mai profundă, pentru că încrederea este necesară. Prima condiție este cooperarea și un prost nu poate nici să coopereze, nici să aibă încredere.

S-a remarcat faptul că medicamentele sînt mai eficace la începutul tratamentului pentru că oamenii se agăță de ideea că ele îi vor vindeca. Dar

timpul trece, încrederea se estompează şi rezultatele devin mai slabe. Prezenţa medicului poate ajuta deasemenea bolnavul. Eşti foarte bolnav; dacă chemi un doctor la căpătîiul tău, de îndată ce el soseşte, te simţi mai bine. Încrederea e cea care te vindecă. E ceea ce se numeşte "efect placebo". Mentalul este mai puternic decît materia, mai puternic decît corpul.

Şi a străbătut Iisus toată Galileea, învăţînd în sinagogile lor şi propovăduind Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu şi tămăduind toate bolile şi toată neputinţa care exista atunci în popor. Şi s-a dus vestea despre El în toată Siria şi aduceau la El pe toţi cei aflaţi în suferinţe, şi cuprinşi de multe feluri de boli şi de chinuri; pe cei posedaţi de demoni (duhuri rele), pe lunatici, pe slăbănogi şi El, plin de dragoste, îi vindeca. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.

Iisus mai mult vindeca decît învăţa. El vindeca nu numai corpul, ci şi sufletul şi mentalul. El era un doctor al sufletului. E ceea ce ar trebui să fie orice maestru. Eşti divizat în tine însuţi. Dacă tensiunile acumulate în trecut şi grijile care privesc viitorul ar dispare, dacă ai fi în prezent, ai fi întreg, total, plin de viaţă. Ai fi vindecat şi ai trăi într-o bucurie profundă.

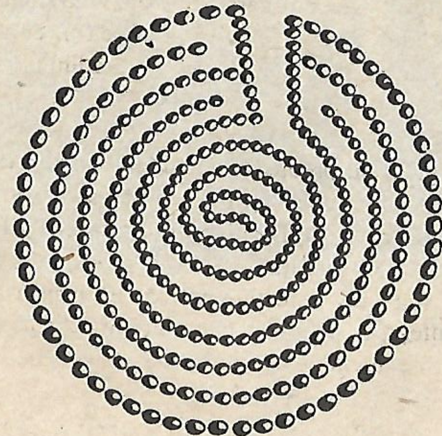
Iisus nu e un filosof care să înveţe vreo dogmă pe oameni. El e medic, El se străduieşte să-i înveţe încrederea şi, cu aceasta totul devine posibil. El nu încetează să repete că dacă ai credinţă, poţi să muţi şi munţii din loc. Nu e vorba atît de munţii care se ridică deasupra văilor, ci mai ales de munţii de ignoranţă, de urîţenie, prostie şi inconştienţă care există în interiorul nostru. El nu predică nici o dogmă, nici o credinţă. Din contra, El emană o forţă care vindecă. Singurul Său scop este să te ajute să revii la tine acasă, să revii la Dumnezeu. De aceea El îţi spune să nu-I mulţumeşti Lui, ci să-I mulţumeşti Lui Dumnezeu, pentru că credinţa ta, încrederea ta, sînt cele care te vindecă. El insistă în ceea ce priveşte credinţa. Aminteşte-ţi diferenţa între "credinţă" şi încredere. Una este o idee, ea aparţine mentalului, cea de-a doua este Realitatea, aparţine Totalităţii.

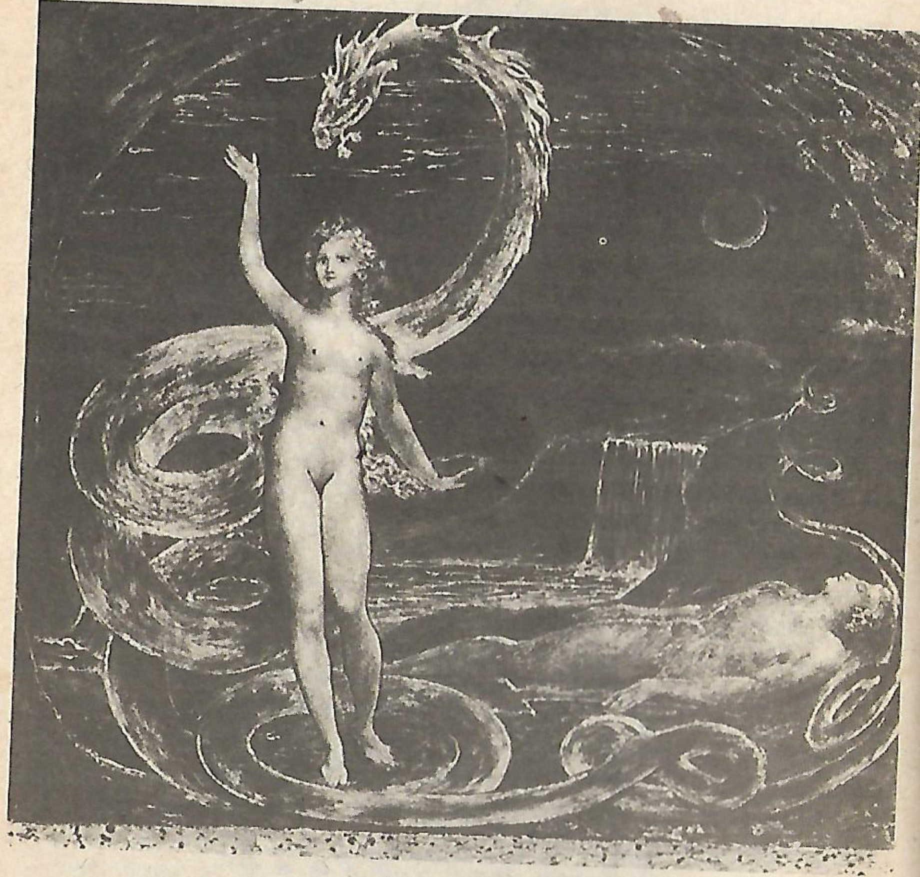
"Credinţele" doctrinare sau filosofice nu te transformă. Dacă ai încredere, ea te-a şi transformat. Nu spun că te va transforma, ea te-a transformat deja.

Încrederea nu cunoaşte viitor, ea are un efect imediat. Ea nu aparţine mentalului. Ea se află în ceea ce ai tu mai profund. Un om al încrederii - omul adevăratei credinţe - este un om al lui Dumnezeu.

Iisus caută să te aducă acasă la tine. Prin mijlocirea Sa, Dumnezeu lansează chemarea: "Întronează-Mă pentru totdeauna în inima ta!" Dacă ai încredere-credinţă, devii disponibil şi Dumnezeu te locuieşte. Este singurul mod de a fi fericit. Dacă Dumnezeu nu este întronat, stabilit în tine, rămîi sărac. Nu vei fi niciodată total, nu vei fi niciodată sănătos, nu vei cunoaşte niciodată extazul existenţei. Nu vei putea niciodată să dansezi, să cînţi, să rîzi, să fii pur şi simplu.

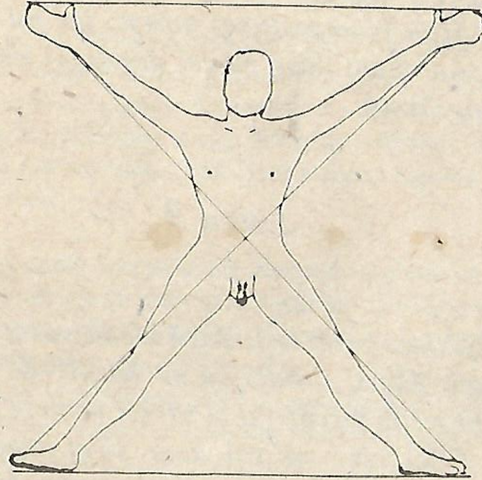
Dumnezeu întronat în tine vrea să însemne că tu eşti detronat şi îi laşi loc Lui Dumnezeu. Asta este alegerea, alegerea cea mai importantă pe care omul o poate face: sau tu te menţii pe tron... sau abdici şi Îl laşi pe Dumnezeu să intre în tine.

4.

N-am venit să chem doar pe cei drepți

Matei 9

9. Şi trecînd Iisus pe acolo, a văzut un om care şedea la vamă, cu numele Matei şi i-a zis: Vino acum după Mine. Şi sculîndu-se, acesta a mers imediat, plin de încredere după El.

10. Şi pe cînd şedea El la masă, în casă, iată mulţi vameşi şi păcătoşi au venit şi au şezut la masă împreună cu Iisus şi cu ucenicii Lui.

11. Şi văzînd toate acestea, fariseii au zis ucenicilor: Pentru ce mănîncă Învăţătorul vostru cu vameşii şi cu păcătoşii?

12. Şi, auzind El, a zis: Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci mai ales cei bolnavi.

13. Deci, mergînd şi făcînd la fel, învăţaţi ce înseamnă: "Milă (compasiune) voiesc, iar nu jertfă"; căci n-am venit să-i chem doar pe cei drepţi, ci mai ales pe cei păcătoşi la pocăinţă.

Luca 9

23. Şi zicea către toţi: Dacă cu adevărat voieşte cineva să vină după Mine, atunci să se lepede de sine, să-şi ia crucea drept ţel în fiecare zi şi să-Mi urmeze Mie;

24. Căci cine va voi doar să-şi scape viaţa o va pierde; iar cine-şi va pierde viaţa pentru Mine, acela cu adevărat o va izbăvi.

25. Căci la ce îi foloseşte omului dacă va cîştiga lumea toată, iar pe sine se va pierde sau se va păgubi?

Religia autentică este în mod fundamental revoltă. Ea nu are nimic comun cu vreo specie de conformism, ea nu este apartenenţă la o organizaţie, la o societate, la o Biserică oarecare. Religia este libertate. Orice apartenenţă este dictată de frică, frica de a nu fi singur. Vrei să faci parte dintr-o naţiune, dintr-o societate, dintr-o biserică pentru că astfel, în mulţime, uiţi de izolare. Izolarea nu dispare, dar o uiţi. Te înşeli pe tine însuţi, creezi un vis, o iluzie că nu eşti singur. Te amăgeşti.

Religia adevărată nu e o băutură alcoolică, ea nu te face inconştient. Din contra, ea te face mai vigilent. Vigilenţa este rebelă. Cînd eşti vigilent nu poţi adera la o societate, la o naţiune, la o biserică, pentru că această vigilenţă te face să ai conştiinţa frumuseţii austere a solitudinii. Percepi muzica sufletului tău... Dar ţie nu-ţi este niciodată permis să fii singur pentru a o asculta, să fii în armonie cu ea, să fii una cu ea.

Religia nu este un conformism pentru că orice normalizare este mecanică. Faci anumite lucruri pentru că trăieşti cu alte persoane şi pentru că trebuie să le urmezi regulile. Le faci pentru că eşti condiţionat să le faci. Mergi la biserică, la templu, te rogi, săvîrşeşti ritualuri, dar dacă inima ta nu e acolo, totul e mecanic. Chiar dacă respecţi regulile "ca la carte" tot ceea ce faci e mort.

Un exemplu: preşedintele Kennedy trebuia să semneze atîtea scrisori şi fotografii, că un mic aparat a fost pus la punct, conform cererilor sale. Acest aparat semna în locul său şi semnătura era perfectă; nici măcar un expert n-ar fi putut distinge semnătura adevărată de cea realizată de maşină. Malcolm Muggeridge, şeful de atunci al F.B.I.-ului, a declarat că după asasinatul preşedintelui Kennedy, aparatul respectiv a continuat o perioadă să funcţioneze: semna scrisori şi fotografii. Preşedintele semna scrisori după moartea sa ! Un mecanism este un mecanism !

Devii creştin şi, dintr-o dată, iată, ai devenit un mecanism ! Te comporţi ***ca şi cum*** l-ai iubi cu adevărat pe Hristos. Devii buddhist şi, dintr-o dată, te comporţi ***ca şi cum*** l-ai urma pe Buddha. Dar uiţi, sau nu

realizezi că o faci *"ca şi cum"*. Semnătura ta e perfectă, pare adevărată, dar ea provine dintr-un mecanism fără viaţă.

Religia nu e un conformism. Normalizarea se produce între un individ şi trecut, pe cînd religia se produce între individ şi prezent. Poezia, în ceea ce o priveşte, se produce între individ şi viitor. Normalizarea este o supunere la cei care nu mai sînt, la morţi. A te supune lui Mahavira sau lui Iisus este un lucru lipsit de viaţă - te conformezi cu imagini care aparţin trecutului. Din contra, dacă trăieşti în prezent, ceea ce se produce e total diferit: te face să renaşti, se produce o revoluţie interioară în tine. Conformitatea este o convenţie între individ şi societate. Religia este o afacere între individ şi existenţa însăşi. Societatea este creaţia noastră. Dumnezeu a creat pe Adam şi pe Eva, nu umanitatea. El a creat indivizi, nu societatea. Umanitatea, societatea sînt ficţiuni, invenţii. Ficţiunea poate să pună stăpînire pe voi, voi puteţi să vă agăţaţi de ea şi să uitaţi realitatea. Cunosc un mare număr de persoane care pretind că iubesc umanitatea, dar care nu pot iubi o fiinţă umană în particular. Ce e umanitatea, cum o poţi iubi? Toate astea nu spun nimic, nu sînt decît cuvinte în aer, faci un pic de vînt.

Umanitatea ca atare nu există. Oriunde crezi că o întîlneşti, nu vei găsi decît oameni în carne şi oase, oameni concreţi. Umanitatea este o abstracţie, un cuvînt. Ea nu are nici o realitate. Evident, a iubi o fiinţă umană este mult mai dificil decît să iubeşti umanitatea. A iubi umanitatea e totuna cu a nu iubi pe nimeni; asta nu-ţi pune nici o problemă, nu întîmpini nici o dificultate.

Religia este o relaţie între tine şi existenţă, existenţa concretă. Nu e loc nici pentru ficţiune, nici pentru tradiţie. Tradiţia aparţine trecutului aşa cum religia aparţine eternităţii. Pentru a pătrunde în religie trebuie să intri *acum* în eternitate. Religia nu aparţine istoriei. În ceea ce priveşte această chestiune, Occidentul are de învăţat de la Orient.

În Orient nimeni nu se interesează de istorie, pentru că istoria înseamnă timp. Tot ceea ce se produce în timp ţine de istorie, care e o carte plină de morţi. Religia aparţine eternităţii, nu poţi să o povesteşti ca şi cum ar fi un eveniment, ea este un proces etern. Din religie nu trebuie să păstrezi decît faptul esenţial - adevărul - şi nu valurile care se formează pe fluviul timpului. De aceea dacă mergi într-un templu jainist, vei vedea 24 de statui identice, fiecare reprezentînd unul din cei 24 de maeştri iluminaţi, *teerthankaras*. De ce sînt aceste statui identice, dacă fiecare dintre maeştri era diferit, altfel decît ceilalţi şi a trăit într-o epocă diferită de cele în care au trăit ceilalţi? Pentru că fiinţa religioasă nu e niciodată preocupată de evenimentele temporale.

Corpul este un dat temporal. Diferenţa dintre corpuri face parte din istorie, din timpul care trece, pe cînd fiinţa interioară care aparţine eternităţii este aceeaşi în mine, în tine, în fiecare dintre noi. Forma diferă dar, în interior, centrul este identic. Similaritatea celor 24 de teerthankaras arată că fiinţa interioară este aceeaşi în toţi. Priviţi-l pe Buddha, el seamănă cu Mahavira; ei nu sînt diferiţi. Nu e vorba de fapte ci de adevăr. Faptele le învăţăm din cărţi, nu e cazul adevărului. Dacă te ataşezi prea mult de fapte ele devin un ecran care te înpiedică să vezi adevărul. Vederea ta va fi distorsionată. Nu te încrede în fapte! Ele pot să te înşele. Alege adevărul, încearcă să-l găseşti. Să ştii că ceea ce se schimbă este un fapt. Într-o zi te-ai născut, într-o alta vei muri.

Corpul se schimbă dar tu, Sinele tău, cel care locuieşte acest corp, cel care nu locuieşti decît provizoriu acest corp, acest tu este etern, el este Adevărul. El este fără formă, fără vreo însuşire particulară. El este nemuritor, el este eternitatea.

Religia autentică nu este o tradiţie care trebuie perpetuată. Trebuie să-ţi rişti viaţa pentru ea. Nu poţi dispune de ea după bunul tău plac; în acest domeniu falsa monedă nu are curs.

Religia nu-ţi aduce nici o consolare. Din contra, ea îţi lansează o sfidare: Dumnezeu te sfidează, el te urmăreşte. El nu încetează să strige: "Revino, Întronează-Mă pentru totdeauna în inima ta!". El nu-ţi lasă nici un pic de linişte, el nu încetează să bată la uşa ta. El provoacă furtuni în mentalul tău, în fiinţa ta. El te deranjează încontinuu, nu te lasă să te odihneşti pînă ce nu ai realizat Adevărul Ultim. Religia este un violent ciclon, ea te distruge. Numai pretinsele religii, cele care sînt organizate, te fac să te simţi confortabil. În loc să te ia la întrebări, ele nu au grijă decît de rănile tale, ele sînt ca nişte lubrefianţi.

În societăţile noastre suprapopulate e mai bine să eviţi conflictele. Noi rotunjim unghiurile ca să nu rănim pe nimeni. Ne dăm cu ulei, ne

lubrefiem. Biserica ne ajută în această îndeletnicire. Devenim ființe respectabile, bine integrate social: devenim adepți ai unei biserici, etc. pentru ca oamenii să ne găsească demni de a fi stimați.

Cînd oamenii te stimează e mult mai ușor să-i înșeli. Cînd ești dat cu crema religiozității, dispui de o armă potențială. Religia ta este un brevet de respectabilitate. În realitate aceasta este o politică a puterii, politica ego-ului. În acest fel ambițiile tale sînt mai ușor de satisfăcut.

Nu uita acest lucru atunci cînd încerci să-l înțelegi pe Iisus. Un ultim punct: religia autentică nu este o morală; aceasta din urmă nu este decît o regulă a jocului. Cei care vor să joace un joc de societate trebuie să-i respecte regulile, exact cum ai respecta regulile atunci cînd joci cărți.

Morala nu are nimic absolut. Fiecare societate are propria sa cultură și propria sa morală. Ceea ce este acceptat într-o țară poate să nu fie acceptat în alta. De exemplu, într-o țară e imoral să divorțezi pe cînd într-o alta, e mai degrabă imoral să trăiești cu cineva pe care să nu-l mai iubești. Morala este un joc, ea variază de la o societate la alta, de la o epocă la alta, ea depinde de circumstanțe, ea se schimbă fără încetare. Dar religia este absolută. Ea este o nouă stare de conștiință în individ, ea este apariția, expansiunea unei ființe noi în interiorul individului. Religia îți dă o privire nouă. Îți vezi problemele și ele dispar. Tu nu le rezolvi, ele se rezolvă.

Iată un proverb arab: *"Dacă arăți prea multe oase de cămilă unui om, sau dacă i le arăți prea des, el nu va putea să recunoască o cămilă vie în ziua în care el va întîlni una."* Lucrul e valabil și pentru religie. Ai ascultat atîția preoți trișori, atîția preoți reci, seci pe dinăuntru, atîția teologi care nu cunosc nimic, dar a căror ignoranță este limbută, că dacă un Iisus sau un Buddha ar apărea nu l-ai putea recunoaște. Numai cîteva rare ființe mai vigilente l-ar putea sesiza prezența.

A-L recunoaște pe Iisus este o mare realizare pentru că acesta înseamnă că starea ta de conștiință este similară celei a lui Iisus. Nu poți recunoaște decît ceea ce este în tine. Ochii tăi nu sînt complet închiși. Există o mică deschidere, ea se poate mări. Poți deveni tu însuți un Iisus.

Pseudo-religia e un comerț, un fel de a-și cîștiga pîinea al preoților, rabinilor, eruditților, a căror elocvență le ascunde ignoranța.

Într-o zi a fost organizat un concurs internațional. Era vorba de scrierea unei cărți despre elefanți. Englezul a plecat imediat în Africa de Sud, însoțit de o echipă de reporteri. El s-a întoars șase luni mai tîrziu, și-a redactat manuscrisul și a imprimat o carte magnifică, cu multe ilustrații, intitulată "Am vînat elefanți în Africa de Sud."

Francezul a vizitat, în fiecare zi, timp de cîteva săptămîni, țarcul elefanților dintr-o grădină zoologică din Paris, apoi a scris o cărțulie cu titlul "Viața sexuală a elefanților."

În ceea ce-l privește pe indian, el nu văzuse niciodată în viața sa un elefant, pentru că trăise în Himalaya. Era un mare yoghin, specialist în sanscrită, poet. Indianul n-a găsit de cuviință să meargă măcar la Grădina Zoologică. El a scris o lucrare voluminoasă, poetică, cu citate din Vede și din Sri Aurobindo. El a descris viziunea elefantului alb pe care o avusese mama lui Buddha (echivalentul Bunei Vestiri a Sfintei Fecioare Maria) și și-a intitulat lucrarea "Elefantul divin".

În sfîrșit, germanul a angajat o duzină de profesori de filosofie, care au mers în întreaga lume în căutarea scrierilor privitoare la elefanți. Ei au vizitat toate marile biblioteci și muzeele, dar n-au mers să vadă nici măcar un elefant. După cinci ani de muncă laborioasă, ei au redactat o lucrare în douăsprezece volume intitulată "Introducere prescurtată în studiul elefanților". Douăsprezece volume de prolegomene, concepute de profesori de filosofie, despre un animal pe care nu l-au văzut niciodată!

Tu ești într-o situație foarte asemănătoare cu cea de mai sus. Dacă Iisus ar apărea, ai fi incapabil să-L recunoști, pentru că știi prea multe despre El. Ai citit prea mult, ai ascultat prea mult preoții și teologii. Ești dopat cu idei. În fața ta se află un animal viu, dar tu nu ai văzut pînă acum decît oase înșirate pe un schelet. Pentru a-L recunoaște pe Iisus trebuie să abandonezi tot ceea ce știi despre El.

Iisus n-a fost trimis la moarte de criminali; El a fost ucis de rabini, de oameni foarte respectabili. Religia n-a fost amenințată decît foarte rar de necredincioși. Aceștia nu prea au de-a face cu ea. Religia a

fost denaturată de aşa-zişii oameni religioşi, ale căror interese sînt în joc. Dacă Iisus are dreptate, atunci nici un rabin nu are. Dacă El are dreptate, tradiţia este falsă. Dacă El are dreptate, Biserica în întregime se află în eroare.

Întreaga lume e ostilă lui Iisus. El este unul singur. Tu n-ai cum să-l înţelegi singurătatea. Ceea ce ştii tu despre singurătate priveşte solitudinea fizică. Într-o anumită noapte, poate erai singur acasă, în întuneric din cauza unei pene de curent electric: n-aveai nici lumină, nu funcţionau nici radioul, nici televizorul. Te simţeai izolat, era o senzaţie fizică. Iisus era spiritualmente singur, singur printre străini. Nimeni nu-L recunoştea. De fiecare dată cînd o fiinţă religioasă se află pe Pămînt, aşa-zişii oameni religioşi i se opun şi vor să o elimine pentru a-şi asigura securitatea.

Aminteşte-ţi, Iisus a fost ucis de oameni de treabă! Aceeaşi situaţie în cazul meu: mergeţi prin Poona, întrebaţi-i pe oamenii de treabă, ei sînt toţi împotriva mea. E normal, întregul lor mod de viaţă e ameninţat. Ei se tem de cuvintele mele, ei nu vor să-mi citească cărţile, ei nu vor să vină să mă vadă. Aş putea să spun şi ceva adevărat! Ei nu vor să se expună unui asemenea risc. Ei preferă să-şi păstreze opiniile.

Într-o zi am fost martorul unei scene incredibile. Un om îl apostrofa pe Mulla Nasrudin: "Tu eşti ticălosul care îşi tratează soţia cu o avariţie scandaloasă?" "Astea sînt bîrfe, i-a răspuns Mulla, eu sînt mai degrabă generos." Omul s-a enervat, aşa cum se enervează întotdeauna cel a cărui opinie este pusă la îndoială. El i-a spus lui Mulla: "Te aperi degeaba. Tot oraşul ştie cum te porţi. Nevasta ta trebuie să te implore ca o cerşetoare ca să primească bani pentru cumpărături. E o ruşine!" "Ascultă, i-a spus Nasrudin, pentru că faptul te-a iritat într-un asemenea grad, n-o să mă apăr, dar dă-mi totuşi voie să-ţi spun că eu nu am fost şi nu sînt însurat."

De atunci acest om îi purta pică lui Nasrudin. Într-o zi m-am întîlnit cu el şi i-am spus că Nasrudin nu era însurat, că arţagul său n-avea nici un sens. El mi-a răspuns că nu e decît o problemă de timp şi că, după părerea lui, prin urmare nu e nici o diferenţă: într-o zi sau alta Nasrudin tot se va însura şi atunci se va dovedi cu siguranţă că el a avut dreptate.

Oamenii ţin foarte mult la opiniile lor. Ele n-au nici o bază, dar ei sînt foarte ataşaţi de ele. Cu cît acestea sînt mai fanteziste, cu atît sînt mai înrădăcinate. Dacă un fapt e adevărat, e adevărat indiferent de argumentele pro sau contra sa. Inutil să te enervezi dacă eşti contrazis. Ştii adevărul şi asta ajunge. Mînia dovedeşte că opinia ta nu se bazează pe nimic.

Oamenii îi purtau pică lui Iisus pentru că îşi simţeau ameninţate certitudinile. Ei credeau că şi-au construit casele pe un teren ferm, pe stîncă. El le-a arătat că terenul pe care ei au construit nu este altceva decît nisip. Văzîndu-şi construcţiile clătinîndu-se, ei au pus mîna pe El şi L-au dat morţii. Iisus nu a fost condamnat de puterea politică, ci de puterea pseudo-religioasă, de preoţi.

Dacă azi religia autentică a dispărut de pe acest Pămînt, nu e din cauza ştiinţei. Nu! Nu e nici din cauza ateilor, nici din cauza raţionaliştilor! E din cauza pseudo-religiilor. Sînt prea multe şi una e mai falsă decît alta. De ele sînt interesaţi toţi care nu vor să ştie de adevăr. Cei care mai păstrează în fiinţă lor un pic de prospeţime a spiritului nu merg pe mîna acestor pseudo-religii, ci devin rebeli ai spiritului.

Fiinţele autentice sînt întotdeauna fiinţe rebele, pentru că autenticitatea îşi afirmă existenţa, libertatea proprie. Fiinţa autentică nu este un sclav, nu uita asta!

Şi trecînd Iisus pe acolo, a văzut un om care şedea la vamă, cu numele de Matei, şi i-a zis: Vino acum după Mine. Şi sculîndu-se, a mers imediat, plin de încredere, după El.

Această poveste pare ireală. Lumea s-a schimbat foarte mult. Ai spune că e vorba de o piesă de teatru, pentru că realitatea pe care noi o cunoaştem azi e absolut diferită. Lumea s-a schimbat, la fel şi spiritul uman.

Mentalul a învăţat să se îndoiască. Înainte de Iisus, vreme îndelungată, mentalul nu cunoştea decît încrederea, simplitatea inimii. Privirea oamenilor era clară. Matei, om obişnuit, îl va fi privit cu siguranţă pe Iisus în ochi. Matei a simţit ceva vibrînd în profunzimile sale.

Astăzi eu întîlnesc multe persoane, dar e un fapt excepțional cînd găsesc măcar una care să fie suficient de deschisă pentru a fi "atinsă" în profunzimile inimii ei. În mulțime, toți se protejează. Mulți îmi spun că ar vrea să se abandoneze, că le-ar place să mă urmeze, dar, în ciuda camuflajului perfect, eu văd un blindaj gros de apărare în jurul lor. Totuși aceste persoane nu încetează să spună că ar vrea să se abandoneze. Gura lor spune ceva, iar ființa lor exprimă altceva. Realitatea e în opoziție cu ceea ce gîndesc ei.

Pe vremea lui Iisus oamenii nu erau atît de suspicioși. Fără îndoială că ei L-au privit pur și simplu pe Iisus și atunci cînd El le-a cerut să-L urmeze, L-au urmat. Era ceva natural. Cei care au scris Evangheliile nici nu s-au gîndit că într-o zi aceste fapte vor părea neverosimile. Același lucru e valabil și pentru Buddha. Lumea care îl înconjura avea o cu totul altă calitate.

Într-o zi Prasangit a mers să-l vadă pe Buddha, pe al cărui tată îl cunoștea foarte bine: amîndoi erau prieteni și atunci cînd Prasangit a aflat că fiul prietenului său renunțase la lume, a devenit îngrijorat. Atunci cînd Buddha a venit în capitala regatului său, Prasangit a mers să-l vadă pentru a-l convinge. "Ce-ai făcut?", l-a întrebat el pe Buddha. "Dacă nu ești fericit împreună cu tatăl tău, rămîi aici în palatul meu. Ia-o de soție pe unica mea fiică și aceste regat va fi al tău. Nu te comporta ca un vagabond, este șocant. Tu ești unicul fiu al tatălui tău! Rămîi aici și cele două regate vor fi ale tale!" Buddha l-a privit pe Prasangit în ochi și i-a spus: "O singură întrebare: Ai ajuns tu la vreo fericire oarecare grație regatului tău? Răspunde-mi prin da sau prin nu. Dacă spui da, eu te urmez. Dacă spui nu, atunci tu ești cel care trebuie să mă urmeze." Prasangit a căzut la picioarele lui Buddha și i-a spus: "Nu. Renunț. Inițiază-mă! Îmi abandonez regatul." Prasangit și mulți din cei care-l înconjurau pe Buddha erau oameni de calitate, cum rar întîlnești astăzi.

Ceva asemănător mi s-a întîmplat și mie. Unul din prietenii tatălui meu era jurist. După ce am absolvit Universitatea, părinții mei își făceau griji pentru viitorul meu. Ei vroiau ca eu să mă însor, să-mi întemeiez un cămin, să intru în rînd cu lumea. Însă ei nu vroiau să mi-o spună direct. Știau că în acest fel s-ar fi amestecat în viața mea. Ca să mă menajeze, ei l-au rugat pe acest prieten jurist să vină să-mi vorbească.

El a venit cu argumente bine pregătite. Era jurist! M-a întrebat: "Dacă te conving că mariajul îți este absolut necesar, te vei însura?" "Sigur că da, i-am răspuns. Dar dacă tu nu reușești să mă convingi, ești gata să-ți părăsești soția și copiii?" El nu se gîndise la asta. "Mă voi gîndi", mi-a spus. El nu s-a mai întors niciodată. Calitatea mentalului s-a schimbat. Lui i se oferea o ocazie unică, o portiță deschisă spre cer. Am așteptat, dar el n-a revenit niciodată. I-a fost frică. Știi foarte bine că viața pe care o duci nu-ți aduce nimic. Dar îți trebuie curaj ca să o spui, a exprima acest lucru implică o profundă renunțare. Faptul de a fi conștient că viața, așa cum o trăiești, este sterilă, inutilă, te pune deja pe o altă cale.

... *și i-a zis: Vino acum după Mine! Și sculîndu-se, acesta a mers imediat, plin de încredere, după El.* Ce minunată era lumea aceea și această stare de conștiință. Această stare de conștiință îți este accesibilă. Grație ei, totul devine posibil, chiar imposibilul.

Încearcă! abandonează îndoiala, pentru că ea este distrugătoare, ea te otrăvește, te ucide. Încrederea este creatoare, ea îți dă viață, viață din belșug, infinită, viața veșnică. Atunci cînd ai încredere, te abandonezi, nu mai ai nevoie să te aperi, să lupți. Frica nu mai există. Te lași în voia curentului, a fluviului. Nu mai e nevoie să înoți, fluviul te duce pînă la ocean. Orice ai face, fluviul merge spre ocean, e inutil să te zbați, îți risipești energia și pierzi ocazia care ți-ar permite să dansezi, să sărbătorești. Energia risipită în lupte inutile poate fi utilizată altfel, mai bine.

Și pe cînd ședea El la masă, în casă, iată mulți vameși și păcătoși au venit și au șezut la masă împreună cu Iisus și cu ucenicii Lui.

Iată o chestiune delicată. Trebuie bine înțeles faptul că atunci cînd un om ca Iisus vine pe Pămînt, primii care îl recunosc sînt păcătoșii, și nu așa-zișii drepți. Păcătoșii n-au altceva de pierdut decît păcatele lor. Mentalul lor nu e ticsit de idei preconcepute, de teologi și de Scripturi. Ei simt că au dus o viață în van. Ei au o dorință ardentă de a se "pocăi", de a reveni la ei înșiși. Nu e cazul persoanelor zise respectabile - oamenii de biserică, politicienii, erudiții. Ei n-au nici un chef să se transforme. În fapt,

a trăi nu-i interesează, ei sînt ca și morți. Păcătoșii sînt vii, curajoși, și trebuie să ai cu adevărat curaj ca să te apropii de Iisus.

Ai observat că așa-zișii sfinți nu au nimic religios? Lor le e frică de iad, de pedeapsa divină. Ei sînt avizi să primească recompense cerești și binecuvîntarea lui Dumnezeu. Ei vor să intre în rai. Atunci cînd ești o ființă religioasă, nu-ți pasă nici de rai, nici de iad, de nimic altceva care nu ține de momentul prezent. De ce să fii îngrijorat cu privire la ce se întîmplă după moarte? Păcătoșii sînt curajoși, ei își asumă riscuri: *Iată mulți vameși și păcătoși au venit și au șezut la masă împreună cu Iisus și cu ucenicii Lui.*

Și văzînd fariseii - oameni respectabili, cei drepți - ***toate acestea au zis ucenicilor: "Pentru ce mănîncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?"***

Iată ce-i durea pe ei! Să știe cu cine mănînci, în ce companie. Mentalul lor era ocupat cu nimicuri de acest fel. Ei nu-L priveau pe Iisus. Ei se interesau mai mult de anturajul Său alcătuit din păcătoși. Iisus n-a provocat în ființa lor nici un fior, dar prezența păcătoșilor îi deranjează la stomac. Cum pot îndrăzni niște păcătoși să se așeze la masă cu un maestru?

Păcătoșii, acești oameni condamnați, pentru care a fost inventat infernul, erau așezați acolo, lîngă El. Pretinșii sfinți nu-și permiteau niciodată să se apropie de ei, chiar fugeau de păcătoși. De ce? Pentru ce le era atît de frică de păcătoși? Pentru că le era frică să nu fie contaminați, să nu fie convertiți de ei. Le era frică de păcătosul care se găsește în fiecare dintre ei.

Tot ceea ce exprimi e în legătură cu ceea ce este în tine. Dacă te temi de prezența unui bețiv, este pentru că ai înclinație către alcool. Ți-e teamă să nu fii tentat să "pui gura". Altfel, de ce această teamă? Nimeni nu te poate corupe, în afară de tine însuți.

Fariseii au zis ucenicilor... Acest fapt trebuie subliniat. Fariseii nu-i spun nimic lui Iisus. Cunosc această specie de indivizi - fariseii - sînt unii și pe aici. Ei le vorbesc discipolilor mei, însă nu vin la mine. Fareiseii le vorbesc discipolilor pentru că le e frică să-I vorbească Lui Iisus. E periculos. Iisus i-ar putea hipnotiza, cine știe! Acești farisei, acești

impotenți, sînt cei care dețin mai toate posturile-cheie din lume. Ei dețin puterea, dar sînt slabi și lași. Ei nu îndrăznesc să-L înfrunte pe Iisus!

Pentru ce mănîncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii? Ca și cum păcătoșii n-ar fi ființe umane. Ca și cum ei înșiși n-ar fi păcătoși. Cine ar îndrăzni să pretindă că nu e un păcătos? A fi aici pe Pămînt înseamnă a fi, într-un fel sau altul, implicat în păcat. Nimeni nu se poate lăuda că nu e.

Umanitatea întreagă e implicată în păcat și tu faci parte din această umanitate. Cum ai vrea să scapi? Dacă cineva păcătuiește, oriunde s-ar afla, și eu sînt implicat, pentru că fac parte din umanitate. Eu sînt parte a condițiior de viață ale aceluia, chiar dacă nu reprezint decît o infimă parte. Atunci cînd s-au produs evenimentele din Vietnam, cum aș fi putut să spun că asta nu mă privește și pe mine? Orice ar face nu contează ce ființă umană, în nu contează ce loc de pe planetă, asta face parte din mine și eu din ea. Noi facem parte unii din alții.

Un adevărat sfînt se află întotdeauna în starea de umilință pentru că el știe că e, el însuși, un păcătos. Numai oamenii pseudo-religioși sînt orgolioși și se cred superiori. Nimeni nu este superior. Dumnezeu, dacă există, trebuie să participe și El la păcatul tău. Și El o știe, pentru că este legat în modul cel mai intim de tine. El este cel care bate în inima ta, care respiră în tine și dacă faci un păcat, participă și El!

Și, auzind El, a zis: "Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci mai ales cei bolnavi."

Ceea ce spune El e simplu: numai bolnavii au nevoie de doctor, iar Eu sînt doctor, de aceea bolnavii vin la mine. Acesta e un criteriu: în jurul unui sfînt se adună păcătoșii. Dacă el e înconjurat de oameni respectabili, nu este un sfînt ci un fals doctor. Cînd un mare medic apare în lume, bolnavii se îngrămădesc în jurul lui pentru că vor să se vindece. Iar doctorul e aici tocmai pentru asta.

Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci mai ales cei bolnavi. Să nu credeți însă că situația inversă este adevărată. Un păcătos are nevoie de un sfînt, dar dacă tu consideri că nu ai nevoie de un sfînt, asta nu înseamnă că nu ești păcătos. Poți încerca să te autoconvingi că ești sănătos pentru că

nu vrei să cauți un medic, dar asta e o iluzie. De aceea Iisus spune în versetul următor: *Deci, mergînd și făcînd la fel, învățați ce înseamnă...* Iisus spune că într-adevăr, păcătoșii nu pot să nu-L caute. El este medicul sufletelor lor. În ceea ce-i privește pe cei sănătoși, ei n-au nevoie de El, mai puțin cei care se autoînșeală gîndindu-se că nu sînt bolnavi. Nu e atît de simplu: meditați asupra cuvintelor de mai sus.

Deci, mergînd și făcînd la fel, învățați ce înseamnă: "Milă (compasiune) voiesc, iar nu jertfă."

E unul din cele mai importante lucruri pe care le-a spus Iisus vreodată. Tot ceea ce face caracterul cu totul particular al lui Iisus e conținut în aceste cuvinte. Acesta este mesajul Său. Mahavira, Mahomed nu erau atît de miloși. Chiar Buddha cel compasiv nu a ajuns la **acest** nivel de compasiune. Toți au spus că trebuie să te sacrifici, că trebuie să-ți schimbi modul de a te comporta, ținînd seama de întreaga ta karma anterioară. În India s-a trecut destul de repede peste ceea ce privește compasiunea, insistîndu-se tot timpul asupra karmei. E obligatoriu să ții cont de tot: oricare ar fi acțiunile rele pe care le-ai comis, trebuie și poți să compensezi totul prin acțiuni bune. Trebuie să reechilibrezi balanța; numai atunci conturile vor fi lichidate. E ceea ce înțelege Iisus prin sacrificiu - a aduce în echilibru cele două talere ale balanței.

Milă voiesc, iată mesajul lui Iisus. El îți spune că e aproape imposibil să ștergi toată karma rea, datoria e prea mare. Timp de milioane de vieți n-ai făcut decît răul. E firesc, erai inconștient. Cînd dormi nu poți să faci nimic bun. Inconștiența este izvorul păcatului. Cum ai putea să ieși din situația în care ești acum? Eforturile tale par disperate. De aceea Iisus îți spune că numai mila poate șterge totul. El îți cere să te abandonezi și mila Sa te va acoperi instantaneu. Ce înțeleg prin asta? Dacă ai încredere în El, dacă crezi în iertare, ești iertat. Karma ai acumulat-o într-o stare de profundă inconștiență. Dacă într-adevăr n-ai știut ce faci, nu ești responsabil!

E mesajul cheie al lui Iisus: omul nu e responsabil decît dacă este conștient. Dacă un copil face o greșeală, nici un tribunal nu-l va condamna. Copilul nu știa ce face, el nu avea intenția de a face răul. El nu e responsabil - ceea ce e valabil și pentru un nebun, sau un om foarte beat; ei acționează inconștient. Iisus spune: "Am venit și vreau milă." Asta nu

înseamnă că El e obligat să te ierte, nu uita. Creștinii au făcut greșeala asta, s-au gîndit că pentru că Iisus este fiul unic al lui Dumnezeu și pentru că e milos, ei nu au nimic de făcut. O mică rugăciune, o spovedanie și - Iisus fiind milos - iată-te dezlegat de păcate.

În realitate, Iisus nu e decît un pretext, El nu face nimic El însuși. El spune: înțelege odată că nu ai trăit și acționat decît sub influența inconștientului tău. A înțelege asta înseamnă a ierta.

E ca și cum ai promite că te vei transforma, abandonîndu-te mie. Nu e o promisiune, eu nu voi face nimic. Abandonul tău este suficient pentru a te transforma. Dificultatea nu consta decît în abandon. Cum să te abandonezi "nimănui"? E ridicol, nu? E nevoie de cineva. Această persoană nu e decît un pretext pentru a te ajuta să te abandonezi.

Îți promit că te voi transforma, dar eu nu voi face nimic, pentru că nimeni nu te poate transforma. Tu ești cel care trebuie să-ți abandonezi ego-ul. E singurul obstacol, el nu-ți permite să te schimbi, el e o stîncă enormă care îți strivește inima și o împiedică să bată. Însa odată stînca înlăturată...Ești atît de legat de ego-ul tău că-ți spui: "Trebuie să găsesc un sfînt, un maestru, atunci îi voi da drumul." Îți răspund: "De acord, accept să fiu acest maestru, accept să fiu pretextul". Din cauza stupidității tale, trebuie să fac pe bunul Dumnezeu. Accept, dar te rog, abandonează stînca aceea pentru ca inima ta să reînceapă să bată liber, să poți iubi, să poți să exiști.

Cînd Iisus spune că e aici ca să te ierte, El spune același lucru:

Milă (compasiune) voiesc, iar nu jertfă; căci n-am venit să-I chem doar pe cei drepți, ci mai ales pe cei păcătoși la pocăință.

E extraordinar de frumos. De fiecare dată cînd vine "aici jos" un Iisus, un Buddha, un Krishna, vine pentru asta. ...*n-am venit să chem pe cei drepți...* Oricum, aceștia n-ar înțelege nimic. Drepții sînt orbi și sînt asurziți de propriul lor vacarm. Ei sînt atît de siguri pe virtutea lor! Broaște care se iau pe ele însele drept vaci! Edificiul lor mental nu are nici o bază reală. Ca un castel de cărți de joc, e răsturnat de cea mai mică mișcare a aerului. Dar broaștele se autohalucinează cu toată convingerea.

Drepţii nu văd nimic şi n-ascultă nimic, iar dacă insişti, devin extrem de nervoşi. Dacă insişti, cum a făcut-o Iisus, îţi ceri singur moartea. Şi după ce L-au ucis, au făcut un cult pentru El. Cam aşa merg treburile în lumea asta.

...n-am venit să-l chem doar pe cei drepţi, ci mai ales pe cei păcătoşi la pocăinţă. De fapt a-ţi da seama că eşti un păcătos înseamnă deja o transformare. Te pocăieşti cu adevărat numai din momentul în care te recunoşti a fi un păcătos. Nu există un alt fel de pocăinţă. Imaginează-ţi, de exemplu, că e noapte. Eşti profund adormit şi visezi. Dacă îţi dai seama că visezi, ce înseamnă asta? Înseamnă că în acel moment nu mai dormi, te-ai trezit. De îndată ce-ţi dai seama că nu mai dormi, nu mai dormi! - somnul s-a terminat.

Pentru a rămîne păcătos trebuie ca în mod constant să gîndeşti că nu eşti păcătos, că eşti virtuos. Pentru a-ţi ascunde păcatele, trebuie să fii convins că eşti drept. Atunci cînd un drept face un păcat, el va motiva că o face într-un scop nobil.

La un moment dat, India şi Pakistanul erau în stare de război. Toată lumea era gata de luptă, inclusiv sfinţii jainişti. Ei ar fi trebuit să se abţină: de secole, ei predică non-violenţa. Totuşi Acharya (maestrul) Tulsi, unul din cei mai mari munis (preoţi jainişti) şi-a dat binecuvîntarea declarînd că războiul este necesar pentru a salva "ţara nonviolenţei", că trebuie să se meargă chiar pînă la violenţă pentru a apăra patria lui Buddha, a lui Mahavira şi a lui Gandhi. Ai observat stratagema? Violenţă pentru a apăra nonviolenţa. Pleci la război pentru a face să domnească pacea. Te ucid pentru că te iubesc, o fac pentru binele tău!

Cel care îşi dă seama că este un păcătos e chiar din acest moment în surrender, în abandon. El îşi dă seama că pînă acum n-a făcut altceva decît să păcătuiască. Nu e vorba de acte izolate. Nu! e o stare permanentă, continuă, de inconştienţă. Nu e vorba dacă faci sau nu păcate. Poţi să rămîi acasă, în linişte, meditînd, nefăcînd nimic rău: nu eşti mai puţin păcătos dacă nu eşti conştient de asta.

Faci păcate pentru că eşti un păcătos. Eşti într-o stare de somn permanent, de inconştienţă. E ca o scară fără sfîrşit. Ajunge să-ţi dai seama de această stare ca să te trezeşti: s-a făcut dimineaţă. Eşti conştient pentru

prima dată. Această nouă stare e fragilă, poţi să readormi, dar iată-te conştient şi vei putea să profiţi de acest moment pentru a te da jos din pat.

Că n-am venit să-l chem pe cei drepţi, ci mai ales pe cei păcătoşi la pocăinţă.

Şi zicea către toţi: "Dacă cu adevărat voieşte cineva să vină după Mine, atunci să se lepede de sine, să-şi ia crucea drept ţel în fiecare zi şi să-Mi urmeze Mie."

Dacă cu adevărat voieşte cineva să vină după Mine, dacă te-ai decis să Mă urmezi, iată ce trebuie să faci - e singura indicaţie pe care Iisus a dat-o vreodată: *să se lepede de sine.* Dacă mergi spre Iisus, trebuie să abandonezi propriile tale idei, pentru că Iisus nu poate pătrunde dacă nu părăseşti ce-i al tău. Deci, la început, primul pas: *să se lepede de sine.*

Vezi, nu e posibil să vii la mine şi să te abandonezi. Dar e posibil ca ideea abandonului să vină de la tine. Atunci nu mai e vorba de abandon. Îţi urmezi propriul gînd. Din contra, dacă ideea vine de la mine, abandonul tău poate fi real. Asta se întîmplă în fiecare zi: vine cineva la mine şi îl întreb dacă nu vrea să-mi devină discipol. În general îmi răspunde că are nevoie de timp să se mai gîndească, îmi spune să aştept. Eu îi spun că în acest caz va fi discipolul său, nu al meu. Te gîndeşti - ego-ul tău e cel care se gîndeşte - şi decizi să vrei să fii discipol, dar ai pierdut momentul prielnic. Cînd ţi-am cerut-o, era momentul să faci saltul. Dacă ai fi sesizat această ocazie fără să reflectezi, ar fi fost vorba de "pocăinţă" - de reîntoarcere, de convertire. Dacă intri pentru că tu ai ajuns la concluzia că trebuie să o faci, nu abandonezi nimic, e încă ego-ul tău cel care triumfă.

Leapădă-te de tine însuţi! Şi de asemenea: *să-şi ia crucea drept ţel în fiecare zi.* A trăi cu Iisus înseamnă o viaţă spontană, lipsită de program. De ce crucea? Pentru că a te abandona înseamnă a muri. Abandonul este suferinţă. Ego-ul tău va îndura chinurile martiriului, el se va "consuma" în întregime. Ideile tale, trecutul tău, personalitatea ta vor arde zi şi noapte. Crucea - simbolul morţii. Dacă nu mori, nu poţi renaşte.

Să se lepede de sine, să-şi ia crucea drept ţel în fiecare zi. Trebuie să reîncepi în fiecare zi. Nu te gîndi niciodată: "M-am abandonat şi gata." Nu e chiar aşa uşor. Trebuie să te abandonezi de mii de ori. În fiecare clipă

trebuie să-ţi părăseşti ego-ul, pentru că mentalul e abil, el va încerca să te recupereze. Dacă crezi că ai reuşit, mentalul te-a şi păcălit. E o muncă de fiecare clipă, pînă cînd "omul vechi" din tine a murit, iar omul nou s-a născut, pînă cînd orice influenţă a trecutului se va fi şters, iar "ruptura" se va fi produs.

Vei constata că transformarea a avut loc pentru că nu te vei mai recunoaşte pe tine însuţi. Cine eşti tu? Dintr-o dată, trecutul tău nu te mai priveşte, nu mai sesizezi nici cea mai mică legătură între el şi tine. Tot ceea ce vezi e o imensă şi clară ruptură. Omul religios nu este un om schimbat, modificat. E o fiinţă în totalitate nouă.

Căci cine va voi doar să îşi scape viaţa, o va pierde - nu te ataşa de ego! - ***iar cine-şi va pierde viaţa pentru Mine, acela cu adevărat o va izbăvi.***

A-ţi pierde sufletul şi a ţi-l regăsi, a te ataşa de viaţă şi a o pierde. E paradoxal şi totuşi e un adevăr. Sămînţa moare pentru a deveni un copac. Sămînţa se poate ataşa ego-ului său de sămînţă, ea poate să se protejeze, să se apere, pentru că transformarea seamănă cu moartea. Ea nu poate să ştie înainte de a "muri" ce înseamnă să fii arbore. Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine. Tu nu poţi vedea niciodată omul de care vorbesc, moartea de care îţi vorbesc astăzi va fi o moarte perfectă pentru că nu-ţi poţi imagina nimic din ceea ce va fi după! Dacă ţi-ai putea imagina, ar fi o continuitate între vechi şi nou. Nu poţi să-ţi pui nici o speranţă în acest om nou, pentru că dacă el ţi-ar satisface speranţele, acelea ar lega vechiul de nou. Trebuie deci să înaintezi într-o obscuritate totală; de aceea încrederea este indispensabilă.

Nu pot să-ţi dovedesc nimic, nu pot să-ţi demonstrez nimic pentru că, dacă aş face-o, transformarea ar deveni imposibilă. Dacă te conving, convingerea ta va fi un obstacol. Omul nou nu va veni decît atunci cînd tu vei fi dispărut în întregime, atunci cînd toate convingerile tale, toate ideologiile tale, toate argumentele tale vor fi dispărut în bloc. În această totală absenţă a ego-ului, cerurile se deschid. Sfîntul Duh coboară ca un porumbel şi te iluminează.

Iar cine-şi va pierde viaţa pentru Mine, acela cu adevărat o va izbăvi. De ce Iisus pune accentul pe acest *pentru Mine*? Gîndeşte-te: dacă

eşti pe punctul de a muri, dacă omul viu nu se manifestă decît atunci cînd tu nu mai eşti, cine va fi puntea între tine şi omul cel nou? Cine va face legătura? Nu poţi fi tu această punte, căci altfel omul cel nou nu ar fi altceva decît omul cel vechi, modificat, iar cîinele n-ar mai fi altceva decît o pisică altoită. Maestrul este legătura. El îţi spune: mori în pace! El este aici ca să te vegheze. Intră în moarte! El va veghea la venirea omului cel nou în tine. Nu te teme de nimic, destinde-te, fii liniştit... ***pentru Mine.***

Din acest motiv, religia autentică nu va fi vreodată o filosofie sau o religie. Ea nu se va baza niciodată pe dovezi. Chiar natura sa nu îi permite aşa ceva. Ea va rămîne încredere, întotdeauna. Dacă ai încredere în mine, vei muri fără frică, uşor. Ştii că eu sînt aici. Mă iubeşti şi ştii că te iubesc. Atunci de ce ar putea să-ţi fie frică?

Un tînăr cuplu pleacă să-şi petreacă luna de miere spre o insulă. Bărbatul este un luptător japonez, un samurai. Pe neaşteptate începe o furtună, iar ambarcaţiunea, fragilă, se poate răsturna în orice clipă. Samuraiul stă aşezat, senin, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Totuşi, el riscă să-şi piardă viaţa în orice clipă. Tînăra femeie îl întreabă: "De ce ai rămas aşa nemişcat, ca o statuie?" Samuraiul îşi scoate sabia din teacă şi aşează lama pe grumazul femeii. Ea începe să rîdă. Samuraiul o întreabă de ce: lama ar putea să-i străpungă gîtul la cea mai mică mişcare! Femeia răspunde: "Dar sabia este în mîinile tale! Sabia este periculoasă, dar e în mîinile tale!" Samuraiul introduce la loc sabia în teacă şi îi spune iubitei sale: "Furtuna e în mîinile Dumnezeului meu. Ea este periculoasă, dar e în mîinile cuiva pe care îl iubesc şi care mă iubeşte. Tocmai de aceea nu-mi este şi nu-mi va fi deloc frică."

Sabia e în mîna maestrului tău şi el te va omorî. Dacă ai încredere în el, vei muri în pace, în iubire şi har. Acest har, această iubire, această pace, fac venirea omului cel nou posibilă. Dacă mori înăbuşit în frică nu se va întîmpla nimic. Vei muri în mod stupid, nu va mai avea loc nici renaştere divină (iluminare). De aceea Iisus a spus *pentru Mine* - lasă-Mă să fiu puntea.

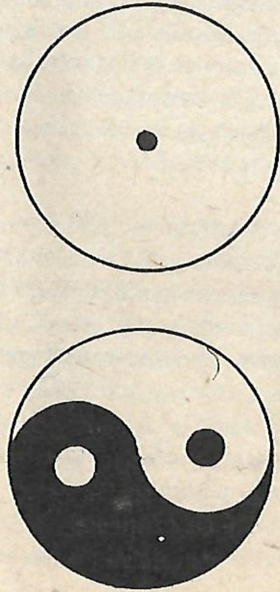
Că la ce-i foloseşte omului dacă va cîştiga lumea toată, iar pe sine se va pierde sau se va păgubi?

Nu uita: poţi să cîştigi, să posezi lumea toată şi să te pierzi pe tine însuţi. E ceea ce fac oamenii, peste tot şi dintotdeauna. Cîştigi universul şi-ţi pierzi sufletul. Într-o zi o să observi că nimic din ceea ce ai cîştigat nu-ţi aparţine. Ai venit cu mîna goală, pleci cu mîna goală. Nu poţi poseda nimic.

Că la ce-i foloseşte omului dacă va cîştiga lumea toată, iar pe sine se va pierde sau se va păgubi? Singurul mod de a fi cu adevărat inteligent pe lumea asta este, în primul rînd, să te cucereşti pe tine însuţi, chiar dacă ai pierde întreg universul: merită efortul. Da, îţi cîştigi propria fiinţă, propriul suflet, centrul tău cel mai profund şi pierzi întregul univers. Jocul face toţi banii!

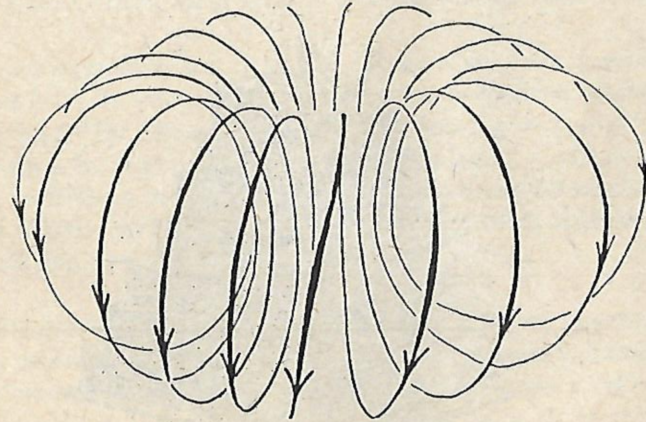
Pentru a cîştiga centrul fiinţei tale, trebuie să pierzi nu numai întregul univers, ci, de asemenea, ideea pe care ţi-o faci despre tine însuţi. Obstacolul este ego-ul; e o falsă identitate. Cum nu ştii cine eşti, continui să te gîndeşti că eşti cineva. Şi acest cineva este ego-ul. Dacă falsul din tine nu dispare, adevărul nu poate să intre.

Abandonează ***tot*** ceea ce este fals şi adevărul va apare, el e aici! Pocăieşte-te, revino, răspunde. Împărăţia lui Dumnezeu e aproape!

5.

Mergi de vesteşte celor capabili să te înţeleagă Împărăţia lui Dumnezeu

Luca 9

57. Și pe cînd mergeau ei pe cale, cineva a zis către El: Te voi urma plin de dăruire și dragoste oriunde Te vei duce.

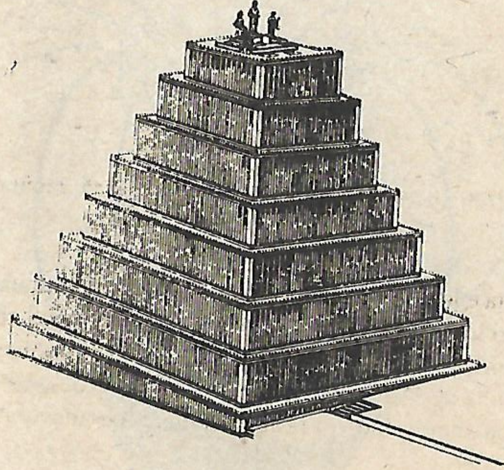
58. Și i-a zis Iisus: Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-Și plece capul.

59. Și a zis atunci către altul: Urmează-Mă. Iar el a zis: Doamne, dă-mi mai întîi voie să merg să-l îngrop pe tatăl meu.

60. Iar El i-a zis atunci: Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi degrabă ca să vestești Împărăția lui Dumnezeu.

61. Și a zis un altul: Îți voi urma, Doamne, dar întîi îngăduie-mi ca să rînduiesc toate cele din casa mea.

62. Iar Iisus a zis atunci către el: Nimeni care pune mîna pe plug și se uită apoi îndărăt nu este potrivit pentru (pregătit să intre ACUM în) Împărăția lui Dumnezeu.

Un om avea un lac foarte mare. Într-o zi un mic nufăr a apărut pe suprafața lacului. Bucuria omului, a cărui floare preferată era chiar nufărul, a fost însă de scurtă durată: planta creștea din ce în ce mai mare și se înmulțea într-un mod cu totul neliniștitor: ea aproape că-și dubla suprafața în fiecare zi. Or, în lac se aflau păstrăvi, care-i plăceau la nebunie proprietarului și aceștia n-ar mai fi supraviețuit dacă nuferii ajungeau să formeze un "capac" compact deasupra apei.

Neputîndu-se decide să distrugă nuferii, și neputînd nici accepta perspectiva pierderii păstrăvilor săi, omul a cerut sfatul unui specialist. Acesta din urmă i-a spus: "N-ai de ce să te neliniștești. Lacul tău e destul de mare. Nuferilor le trebuie o mie de zile să cuprindă tot luciul apei." Specialistul i-a dat o sugestie în aparență foarte bună: "Lasă nuferii în pace pînă cînd vor fi acoperit jumătate din suprafața lacului. Apoi taie tot ce depășește această jumătate. În acest mod vei avea și flori și păstrăvi. Cincizeci la sută din lac pentru flori, cincizeci la sută pentru pești.

Omul s-a destins: "Acum știu ce trebuie să fac. Mă voi pune pe treabă atunci cînd nuferii vor fi acoperit jumătate din suprafață lacului."

Acest moment a sosit după 999 de zile. Cum masa vegetală se dubla o dată la 24 de ore, jumătatea lacului a fost acoperită nu după 500 de zile, ci după 999. Omul nu mai avea la dispoziție decît o zi ca să mențină nuferii în limitele prevăzute. Era prea puțin. Cum era cam suferind, a preferat s-o lase pe mai tîrziu: "Voi tăia mîine nuferii. O zi în plus n-o să schimbe prea mare lucru." A doua zi însă, lacul dispăruse sub "capacul" alcătuit de nuferi, iar păstrăvii muriseră asfixiați.

Și viața e la fel: o dilemă. Trebuie să alegi. Continuă să acumulezi bunurile acestei lumi și plantele vor avansa rapid pe luciul apei lacului. Pe măsură ce lucrurile pe care le aduni se multiplică, ceea ce mai e viu în tine moare, sufocîndu-se. Dar viața este lungă, îți spui, de ce să mă grăbesc? Mă voi schimba atunci cînd voi fi devenit matur cu-adevărat, sau mai bine la bătrînețe." Oamenilor le place să creadă că religia e rezervată celor bătrîni. Bisericile și templele aproape că nu sînt vizitate decît de cei bătrîni,

de bărbaţii şi femeile cu un picior în groapă. Într-a 999-a zi ei se întreabă: ce este viaţa? Care este sensul existenţei? Dar e prea tîrziu. Mîine poate că totul se va fi terminat.

Nu-ţi amîna niciodată căutarea pe mai tîrziu, religia e esenţială, e vitală. Nu amîna, ci realizează că azi eşti deja în întîrziere, ai risipit deja cea mai bună parte din timpul tău acumulînd lucruri de care moartea te va jumuli.

Plăteşti prea scump tot ceea ce obţii în lumea asta. Plăteşti cu viaţa ta. Mizeria finală: de o parte sac de bunuri, de cealaltă parte nimic, nici cel mai mic suflu de viaţă. Proprietăţi fără proprietar: acesta din urmă a murit. Îţi consacri întreaga existenţă pregătirilor. Te pregăteşti să trăieşti "mai tîrziu", şi mori fără să fi trăit vreodată. Repeţi o piesă de teatru pe care n-o vei juca niciodată. Or, religia înseamnă să trăieşti viaţa. Ea nu e în nici un caz o pregătire.

O mică trupă de teatru repeta zi de zi , dar nu ajunsese încă să dea o reprezentaţie: fie că unul dintre actori se îmbolnăvea, fie că se producea o pană de curent electric, fie se întîmpla altceva. Un singur lucru era în ordine: actorul care juca personajul principal al piesei era punctual prezent la fiecare repetiţie. Asta era suficient pentru ca regizorul să aibă un moral ridicat. În ziua ultimei repetiţii, acesta din urmă şi-a exprimat chiar recunoştinţa: "Eşti singura persoană de încredere din trupa aceasta. Fie că plouă, fie că ninge, eşti la datorie." "E adevărat, a răspuns actorul. Am venit la repetiţie pentru că aşa mi s-a părut că e drept - mîine n-o să pot veni la premieră: mă însor."

Gîndeşte-te: atunci cînd în sfîrşit piesa se va juca, vei fi absent. Tu n-ai cunoscut decît pregătirile. A mobila decorul vieţii nu înseamnă a trăi. Nu e nevoie de nici o pregătire pentru a exista. Totul este totdeauna gata; aşa a fost şi va fi dintotdeauna. Nu lipseşti decît tu. Aceasta este atitudinea religioasă: a resimţi urgenţa vieţii, a şti că nu este nici o posibilitate de a te eschiva; esenţial este a trăi plenar şi profund AICI şi ACUM. Mai tîrziu, în altă parte, în alte condiţii - toate acestea sînt amăgiri şi amînări fatale.

Şi pe cînd mergeau ei pe cale, cineva a zis către El: "Te voi urma plin de dăruire şi dragoste oriunde te vei duce."

Cînd întîlneşti o fiinţă ca Iisus sau ca Buddha ai un şoc. Prezenţa lor, magnetismul lor te atrag, te cuprind, te cheamă; e o chemare de la inimă la inimă. Uiţi tot, uiţi personajul pe care-l jucai. Uiţi tot ceea ce-ţi ţinea loc de viaţă. Eşti total uimit, pronunţi cuvinte neaşteptate; eşti ca şi vrăjit.

Este un fenomen aproape hipnotic, dar nu maestrul este cel care te hipnotizează. Prezenţa lui provoacă o formidabilă concentrare a fiinţei tale. Asta se manifestă printr-o atracţie atît de puternică, încît simţi că se învîrte lumea cu tine. Nu mai ştii de unde vii şi nici unde mergi. Trecut, viitor, aproape că dispar. Eşti total în momentul prezent, eşti proiectat într-o dimensiune divină, de un alt ordin.

Şi pe cînd mergeau ei pe cale, cineva a zis către El: "Te voi urma plin de dăruire şi dragoste oriunde Te vei duce."

Acest *cineva* nu ştie ce spune. Din gura lui ies cuvinte pe care le va regreta curînd, cînd va începe să se gîndească la ce-a putut să spună.

Asta ţi se întîmplă şi ţie. Vii lîngă mine şi spui lucruri care te depăşesc. E clar. Cuvintele tale nu se potrivesc cu personajul care eşti. În acele momente eşti ca şi transportat pe un nivel neobişnuit - pentru tine - de conştiinţă. Revenind apoi în starea ta - aşa-zis "normală", vei fi stupefiat constatînd că ai vorbit aşa, iar în cele din urmă vei ridica din umeri. Cel mult vei păstra o amintire despre ce ai spus atunci.

Te apropii de mine cu o mie de întrebări în cap. Dintr-o dată, cînd sîntem faţă în faţă, îţi dispare tot ce-aveai în minte. Te bîlbîi. Te întreb de ce ai venit la mine şi-mi răspunzi "Nu ştiu". Poate mă suspectezi că fac ceva anume: nu fac nimic! Întrebările şi grijile tale ţin de o stare de spirit inferioară. Atunci cînd nivelul tău de conştiinţă se elevează, atunci cînd conştiinţa ta expansionează, problemele tale care îţi apar acum penibile dispar. Dar după aceea ele te aşteaptă acasă, le regăseşti reluîndu-ţi obiceiurile anterioare, atunci cînd revii la nivelul tău obişnuit. Venind lîngă mine însă, le uiţi datorită rezonanţei cu mine care îţi expansionează conştiinţa.

Atunci cînd eşti lîngă mine, graţie rezonanţei, începi să vezi lucrurile ca mine. Ieşi fulgerător din tenebrele tale, te regăseşti în lumina

mea. Dificultățile, care în obscuritate ți se păreau copleșitoare, își pierd orice consistență în plină lumină. Simți că nu mai poți să-ți exprimi problemele pentru că nu ai ce exprima. Apoi pleci de lîngă mine. Iar obscuritatea se lasă din nou asupra ta, cu fantomele sale, mai numeroase ca niciodată.

Acest om - Evanghelia nu-i spune numele - este un oarecare. Nu contează cine. Toată lumea.

Mulți oameni Îl întîlnesc pe Iisus și asta se întîmplă totdeauna pe cale. Iată de ce: Iisus întotdeauna este mișcare, el umblă. Asta nu înseamnă că El merge fără încetare și fără odihnă. Vreau să spun că Iisus este un fluviu. Fluviul nu există, este o curgere, o mișcare. Iar Iisus e un torent divin, un curent extraordinar. El nu se oprește niciodată.

M-ai văzut ieri. Acea ființă pe care ai văzut-o nu mai există. Peisajul s-a schimbat, malurile nu mai sînt aceleași. Poate că mai păstrezi o anumită amintire, dar fluviul "a plecat". Și nu uita că imaginea pe care o păstrezi în memorie se va interpune între tine și realitate. Nu vei mai fi capabil să vezi fluviul așa cum e el în acest moment.

Și pe cînd mergeau ei pe cale... Iisus este un rătăcitor. Atunci cînd conștiința ta a scăpat de jugul ego-ului, cînd conștiința ta a acces la ceea ce este etern, ești un rătăcitor pentru totdeauna. Vei fi acasă oriunde te-ai afla. Și nu vei fi acasă nicăieri.

Mișcarea va fi permanentă. Niciodată nu va exista un moment în care să poți spune: "Gata, acum știu tot." Vei trăi o continuă cunoaștere, fără punct final. N-o să ajungi niciodată o ființă care știe totul. Atunci cînd "știi", mișcarea se oprește, ai și devenit un cadavru. A fi în mișcare înseamnă a fi vid, pentru totdeauna.

De aceea Galileanul este atît de smerit aici. ***Fericiți cei săraci cu duhul.*** Ce vrea Iisus să spună cu asta? Exact ceea ce vă spuneam: a fi sărac cu duhul înseamnă a nu acumula știință. Aduni tot felul de lucruri în jurul tău, și înăuntrul tău, în mintea ta. Sufletul e întemnițat.

Poți să fii sărac, material vorbind și "bogat" în ceea ce privește mentalul. Mentalul tău este obez. Sărăcia materială nu e adevărata sărăcie, spune Iisus. E cu adevărat sărac cel care nu stivuiește nimic în mintea sa, cel care nu pretinde niciodată "Știu!": cel sărac cu duhul e întotdeauna pe cale de a cunoaște.

Aceste momente revin adesea: *Iisus mergea pe cale.* Iisus este un rătăcitor, faptul că îl găsim mereu pe cale traduce un flux interior. Esența Lui e dinamică, nimic în El nu este static. Nu e o pietricică, ci o floare care înflorește și reînflorește fără încetare. O mișcare, nu un rezultat.

Cineva: o ființă anonimă. Tu; nu contează cine. Evanghelia nu dă un nume. Cu atît mai bine, asta te împiedică să gîndești că e vorba de un altul și nu de tine însuți. ***Cineva*** este mentalul fiecăruia dintre voi.

Cineva a zis către El: Doamne!"

Cînd Îl întîlnești pe Iisus, ai senzația că percepi divinul. Mai tîrziu, cînd contactul direct a încetat, te îndoiești: "Acest om este Dumnezeu sau nu?" Dar în prezența Lui, ești ca și subjugat; El e atît de puternic în sărăcia Sa lucie, atît de glorios în umilința Sa! Sărăcia Sa este un tron, o împărăție. El te învăluie, te absoarbe. Pierzi orice noțiune a "eului".

Doamne e singurul mod în care te poți adresa Lui Iisus. *Doamne, Te voi urma plin de dăruire și dragoste oriunde te vei duce.* În aceste momente de încîntare, de entuziasm, de beție lucidă, de adorare, vorbești ca și cum n-ai fi tu, ca și cum "tu" ai dispărut.

Acest *cineva* spune: *Doamne, Te voi urma.* El nu-și dă seama ce spun în fapt cuvintele sale. A-L urma pe Iisus înseamnă că va trebui să devii un Iisus, nici mai mult, nici mai puțin. Trebuie să schimbi tot ceea ce ești și tot ceea ce crezi că ai sau că știi, pentru vid, pentru neant. În schimbul vieții tale, primești moarte. Poate! Pentru că nimic nu e sigur. Îți sacrifici ego-ul fără speranță de întoarcere.

Acest ***cineva*** și-a pierdut mințile. Prezența lui Iisus parcă l-ar fi drogat. Odată întors acasă se va fi întrebat perplex: "Ce s-a întîmplat? Ce am spus? Acest om este un vrăjitor, un hipnotizator. Parcă înnebunisem. Ce-am putut să spun?!"

Nu, Iisus nu este nici vrăjitor, nici hipnotizator. Prezenţa Lui a făcut să înflorească poezia în tine, prezenţa Lui te-a făcut să plonjezi în templul inimii tale. Eşti bulversat, dezorientat, chiar în atitudinile tale cele mai superficiale.

Doamne... E poate pentru prima oară în viaţa sa cînd acest om foloseşte acest cuvînt. În faţă Lui Iisus nu poţi spune decît *Doamne*. În faţa unui Buddha nu poţi spune decît ***Bhagwan*** (Cel care dăruieşte). Nu găseşti nici un alt cuvînt. Cel care îţi vine pe buze este: Doamne, Dumnezeul meu.

Doamne, Te voi urma. A spune Doamne cuiva trădează faptul că inima ta s-a îndrăgostit.

Te voi urma plin de dăruire şi dragoste oriunde Te vei duce. Ce angajament! Luat într-un moment de extaz. Vei regreta, fără îndoială. Dar este prea tîrziu.

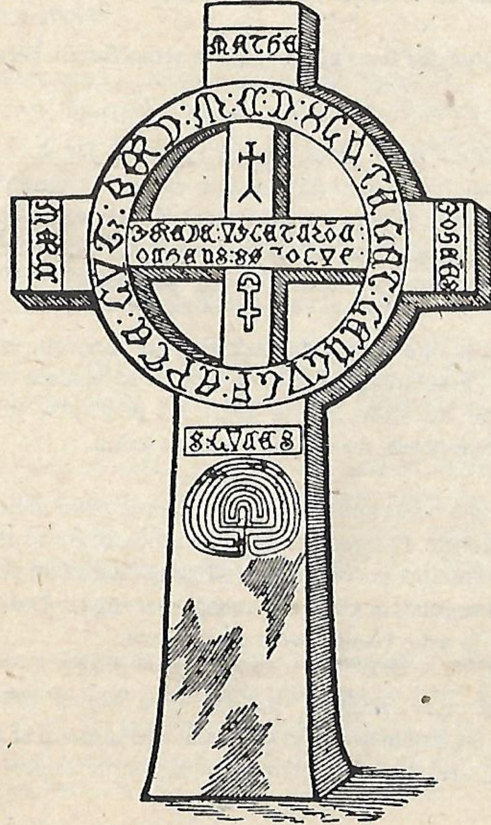
Iisus a sesizat imediat. El spune: *Vulpile au vizuini.* Cu alte cuvinte: "Nenorocitule, reflectează! Ce ai spus? Te dăruieşti trup şi suflet. Aşteaptă, dă-ţi seama ce ai spus."

Şi i-a zis Iisus: Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-Şi plece capul."

Ştii tu pe cine vei urma? Dacă urmezi o vulpe sau o pasăre, o să ai un colţişor unde să te odihneşti. Dar Fiul Omului n-are unde să-Şi plece capul. Fiinţele cele mai elevate şi mai sublime nu au un cămin al lor.

E o declaraţie - aceasta a Lui Iisus - uimitoare, remarcabilă. Copacul, vulpea, pasărea, au rădăcini profunde în pămînt. Numai omul e fără rădăcini. Animalul se poate lipsi de familie. Natura veghează la supravieţuirea sa. Copacul nu are nevoie de nimeni pentru a creşte şi a înflori. Natura e căminul său.

Dar bietul om - ce ar deveni el fără familie, fără societate, fără un mediu artificial? Pe acest pămînt numai omul e străin.

Religia este "domeniul" său. În ea încearcă omul să-și găsească un cămin. Pe această planetă ești și vei rămîne un străin. Viața ta aici-jos e efemeră, curînd vei fi aneantizat. Totul indică faptul că nu ești binevenit. Trebuie să te impui.

Copacii sînt bineveniți, pămîntul exultă în ei. Pămîntul li se dăruiește; între copaci și pămînt schimbul e foarte armonios. Priviți animalele. Ele sînt vii, se simt în largul lor. Numai omul e un intrus, ca și cum ar veni din altă parte. Pentru el pămîntul e o etapă, nu e un cămin. Mîine dimineață el va trebui să părăsească hanul.

Învățătura lui Iisus este bogată în semnificații. Încercați să sesizați cît mai multe.

În primul rînd: omul nu are rădăcini. De aceea el este într-o căutare perpetuă. Unde să-și găsească un cămin? "Dumnezeu" nu e nimic altceva decît nevoia de a te întoarce acasă, de a avea un loc sigur unde să te poți destinde, unde să nu mai fie niciodată nevoie să lupți. Un cămin în care să fii acceptat și mai mult decît atît: binevenit.

Acasă la tine lupta încetează. Ești cel care ești, ești firesc și nu te temi de nimic: viața, dragostea, curg fără să întîlnească obstacole. Acasă, în căminul tău adevărat, nu te temi de pedeapsă, nu visezi nici o recompensă. Ești acasă, nu ești pe un teren străin.

Acesta e conținutul căutării religioase. Animalele n-au nevoie de o asemenea căutare. Pasărea construiește un cuib, ea nu ridică un templu. Ea ar putea, împreună cu vecinii săi, să construiască un cuib mare. Ei s-ar aduna în mod regulat, ar cînta împreună, s-ar ruga... Dar nu, păsările nici nu se gîndesc la asta. N-au nevoie de așa ceva.

Omul este singurul animal care ridică edificii religioase. Rugăciunea e un fenomen destul de ciudat. Ce surpriză ar fi pentru cel care ar ateriza aici, venind de pe o altă planetă și ar descoperi biserici, temple, moschei...

Extraterestrul care v-ar vedea făcînd dragoste, ar înțelege: asta seamănă cu ceea ce se petrece oriunde în altă parte în Univers. El nu știe ce limbă vorbiți, dar sesizează sensul îmbrățișărilor voastre, al șoaptelor și

sărutărilor voastre. El ar înțelege și ceea ce se întîmplă văzîndu-te făcînd comerț, citind. Dar ar găsi foarte curios să te vadă ridicîndu-ți ochii spre cer sau închizîndu-i, vorbind foarte încet, singur. Cui te adresezi? Și ce ai putea să-i spui?

Dacă e o zi de sărbătoare creștină, musulmană sau hindusă și extraterestrul ar descoperi spectacolul a milioane de oameni ocupați, fiecare pentru sine, să invoce cerul, el ar deduce că umanitatea a înnebunit. "Ce se întîmplă? De ce gesticulează acești oameni fără sens și fără motiv? Ei cheamă un Allah pe care nimeni nu-l vede, se prosternează în fața unui Iahve care nu e acolo!"

Dumnezeu nu e un ceva vizibil. El locuiește în sufletul omului. Rugăciunea e un monolog, nu e un dialog: extraterestrul ar gîndi că sistemul nervos al omului e dereglat, că omul aiurează. Extraterestrul n-ar înțelege nimic.

Rugăciunea e ceva propriu numai ființei umane. Orice altceva poate fi întîlnit și la animale: fac dragoste, caută hrană, cîntă, comunică, plîng, se bucură. Numai rugăciunea e non-existențială.

Și i-a zis Iisus: "Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-Și plece capul."

Omul este un străin. Pentru a uita asta, el inventează un "acasă" în care întreține legături fictive. În interiorul unei națiuni sau al unei comunități nu mai ești un străin. A avea un tată, o mamă, frați, surori, cu alte cuvinte o familie, îți dă senzația că nu ești singur: doar "cunoști" oameni!

Dar ce se întîmplă cu adevărat? Îți cunoști cu adevărat compania? Există vreun mijloc de a cunoaște în mod real pe altul? Copilul pe care îl nașteți, cine e el? O întrebare jenantă, de care scapi cel mai repede atribuind un nume copilului. Asta îți dă iluzia că știi cine este el. Fără nume, el s-ar plimba prin casa ta ca un mister viu. De fiecare dată cînd l-ai privi, ai contempla necunoscutul.

Pentru a uita că la tine în casă a sosit un copil - un străin, începi prin a-i da un nume. Apoi îi modelezi un caracter. Asta îl face previzibil.

A participa la aceeaşi condiţie trece din acel moment drept intimitate. Dar e una falsă. Totul se petrece la periferie, la suprafaţă. În profunzime rămîneţi străini unul pentru altul.

Cîteodată, în rarele momente de luciditate, această stare de lucruri îţi sare în ochi. Priveşti în ochi fiinţa pe care o iubeşti şi simţi lumile care vă separă. Chinul începe atunci cînd îţi dai seama pe cine ai în faţa ta. Dar tu îi pui repede capăt, fără să pierzi o singură clipă: începi să vorbeşti, să gîndeşti, să proiectezi o activitate sau alta.

De aceea nu poţi rămîne împreună cu cineva în linişte. Tăcerea te face să nu te mai simţi în largul tău. Ficţiunea intimităţii nu mai rezistă. Dacă taci atunci cînd te vizitează cineva, acela se va enerva imediat: "Ce e cu tine? Ai amuţit? Spune ceva!"

A vorbi este o stratagemă pentru a ascunde că nu ştim nimic unul despre celălalt. Cu cît vorbeşti mai mult, cu atît atmosfera devine mai liniştită. Nu ne simţim deloc bine împreună cu oamenii care vorbesc o altă limbă, pentru că stratagema nu mai poate fi aplicată. Absenţa comunicării verbale vă aminteşte că sînteţi străini unul pentru celălalt. Şi asta vă nelinişteşte. E un străin: ce gîndeşte, ce vrea, ce va face? Mă va agresa, poate!

De aceea orice străin ni se pare suspect. E stupid, pentru că noi toţi sîntem străini, în permanenţă,în chiar propria noastră ţară. Bineînţeles, ne place să credem că o aceeaşi limbă, o aceeaşi naţionalitate, o aceeaşi credinţă religioasă, un acelaşi mod de viaţă, asigură legături profunde, adevărate. Voi credeţi că vă cunoaşteţi unii pe alţii. Visaţi...

Iisus spune: *Fiul Omului n-are unde să-şi plece capul.* El se numeşte pe Sine fie Fiul lui Dumnezeu, fie Fiul Omului, ceea ce i-a derutat pe teologi. Oamenii care îi sînt ostili lui Iisus au spus: "N-ai cum să fii şi Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului. Dacă eşti un Fiu al Omului, eşti ca toată lumea. Atunci, de ce se pretinde Iisus şi Fiul lui Dumnezeu?"

Iisus insistă: El este şi Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului în acelaşi timp. Şi să ştii că şi tu eşti aşa: născut fiind dintr-un om, nu eşti născut doar pentru a fi un om. Fiinţa ta e divină. Haina ta e umană. Sufletul tău este divin. Spunînd: *Eu sînt Fiul Omului*, Iisus se declară asemeni ţie. Dar mai e ceva în plus. Pentru a exprima acest "ceva în plus", El spune şi că: "Eu sînt Fiul lui Dumnezeu". O spune destul de rar pentru că fiinţele capabile să o înţeleagă sînt foarte puţine la număr. Atunci cînd El spune: *Fiul Omului n-are unde să-şi plece capul*, el vorbeşte de fiecare dintre voi. Omul e un străin, fără adăpost, spune El.

Dacă crezi că ai rădăcini pe acest pămînt, dacă îţi imaginezi că eşti acasă "aici-jos", trăieşti la un nivel sub-uman, pentru că orice fiinţă cu adevărat umană simte foarte clar că asta nu poate fi viaţă. E o etapă, e o călătorie. Nu e destinaţia. Atunci cînd te descoperi orfan în lumea asta, porneşti în căutarea adevăratului tău cămin.

Cineva a zis către El: *Doamne, Te voi urma plin de dăruire şi dragoste oriunde Te vei duce.* Acest om se gîndea poate că Iisus mergea spre nord, spre sud.... Nu contează, el Îl va urma. El ignora faptul că Iisus nu mergea nici spre nord, nici spre est, nici spre în sus, nici spre în jos. El mergea spre Dumnezeu, spre interiorul fiinţei sale. A merge spre Dumnezeu nu presupune vreo deplasare într-o direcţie oarecare. Înseamnă a renunţa la toate punctele cardinale exterioare. Înseamnă a merge spre interior, a trece în non-dimensional, în non-direcţional.

În ignoranţa sa, omul a spus: *Doamne, Te voi urma plin de dăruire şi dragoste oriunde Te vei duce.* Nu visează, măcar, la evoluţia spre divin. Or, Iisus nu merge în altă parte. Iisus plonjează în El însuşi, şi nu e vorba de un punct final, fixat în spaţiu.

A reveni în tine însuţi înseamnă a transcende spaţiul. Poţi merge oriunde, în orice direcţie dar asta nu-ţi va aduce sufletul în faţa ochilor. Organele, oasele, carnea, aparţin acestei lumi. Sufletul, esenţa omului, e în contact cu spaţiul, dar nu există în spaţiu. Nu există decît un punct de contact, care dispare odată cu dispariţia corpului fizic. Parfumul dispare în necunoscut.

Iisus face călătoria interioară. El ştie că acel om se angajează la un lucru pe care nu şi-l poate asuma, şi că acest angajament va atrage imediat o reacţie implacabilă! Mulţi dintre voi au trăit o situaţie asemănătoare. Tu spui: "Vreau să mă abandonez ţie, o să fac ceea ce vrei tu". Dacă accept supunerea ta, iar tu eşti incapabil să mergi pînă la capăt, să avansezi în dimensiunea în care mă mişc eu, să mergi în ritmul meu, se

pot întîmpla două lucruri. Sau vei fi furios pe tine însuţi - e puţin probabil, nu aşa funcţionează mentalul. Sau vei vrea să mă vezi mort - este situaţia cea mai frecventă.

Aşa fac oamenii. Întotdeauna altcineva este responsabil de problemele tale. Să ştii că dificultăţile apar în mod sigur, pentru că tu mergi pe tăişul briciului. Demonstrînd nedreptăţile pe care le fac eu, poţi să scapi basma curată, tăgăduindu-ţi angajamentul.

Iisus ştie toate acestea. "Eu n-am nici un adăpost, spune El. Alături de Mine, nu vei afla niciodată odihna. Vei fi întotdeauna pe drum. Eu sînt un rătăcitor. Această călătorie n-are sfîrşit. Nu ştii niciodată unde merg. Eu merg spre Dumnezeu. Eu Mă retrag din lumea lucrurilor. Merg spre starea de trezie, spre starea deplin conştientă. Eu părăsesc vizibilul pentru invizibil."

Nu poţi să înţelegi Invizibilul. Îl "prinzi" într-o manieră mai degrabă negativă, gîndind că invizibilul este ceea ce nu poţi să vezi. Dar nu e aşa. Invizibilul este vizibil pentru cel care are ochi să vadă.

Într-o zi, Mulla Nasrudin m-a invitat într-o mică şcoală pe care urma să o inaugureze. Şcoala avea deja numeroşi elevi. "Ce îi vei învaţa?", l-am întrebat. "Două lucruri, în principal, a spus el. Să se teamă de Dumnezeu, şi să se spele pe ceafă. "Asta mi se pare foarte curios. În ceea ce priveşte frica de Dumnezeu înţeleg, i-am spus. Dar de ce să se spele pe ceafă?" "E simplu!, a explicat Nasrudin. Dacă ei pot să-şi spele ceafa, pot să-i vină de hac şi invizibilului." Nu-ţi poţi vedea ceafa; propria ta ceafă e invizibilă pentru tine.

Invizibilul, aşa cum îl concepi tu, e ca şi ceafa ta. Totuşi invizibilul de care vorbesc nu face parte din lumea sensibilă. Ţi-l imaginezi pe Dumnezeu în funcţie de imaginea pe care tu o ai despre lume. De aceea bisericile au devenit prăvălii, iar Scripturile mărfuri. Doctrinele nu sînt cu mult diferite de lucrurile pe care le vinzi şi le cumperi pentru propriul tău confort.

Dumnezeul lui Iisus sau al lui Buddha nu e şi Dumnezeul tău. Dumnezeul tău nu e Dumnezeul lui Iisus. Dumnezeul lui Iisus este o stare interioară, transcendentă. Dumnezeul lui Iisus este transfigurare, schimbare

la faţă, naşterea unei fiinţe cu o conştiinţă absolut diferită. Dumnezeul tău este un lucru exterior pe care îl venerezi. Dumnezeul lui Iisus este o stare care trebuie trăită. Dumnezeul tău e ceva fabricat: îl poţi manipula, poţi face ce vrei cu El. Dumnezeul lui Iisus este o stare de abandon; te dăruieşti în mod total divinului.

Iisus nu l-a acceptat pe omul care vorbea fără să ştie ce spune. Dar

A zis atunci către altul : Urmează-Mă.

Celui care voia să-L urmeze i-a spus: "Aşteaptă. Nu înţelegi ce faci, nu ştii la ce te angajezi, unde te va duce asta". Acel om acţiona într-un moment de inspiraţie, de entuziasm, de "beţie". A acţiona sub influenţa cuiva sau a ceva e ca şi cum ai acţiona în stare de ebrietate. A doua zi, atunci cînd ceaţa entuziasmului se va fi risipit, nu-ţi mai aminteşti nimic din ce ai spus sau ai făcut.

El i-a spus altuia: *Urmează-Mă*. Un om era acolo. Nici nu deschisese gura. Iisus i-a spus: *Urmează-Mă.*

Iar el a zis: Doamne, dă-mi mai întîi voie să merg să-l îngrop pe tatăl meu.

Omului care nu spusese nimic, dar care era gata, care era pregătit, Iisus i-a spus: *Urmează-Mă.*

O olandeză vine să mă viziteze în mod regulat. E o femeie simplă, cu inima bună. Mult prea bună. Atunci cînd e excesivă, bunătatea e ca un fel de boală. Femeia e obsedată de sărăcie, îmi vorbeşte şi-mi scrie despre sărăcie: atunci cînd întîlneşte un cerşetor, se simte teribil de vinovată, şi e cuprinsă de durere. Imaginea cerşetorului o împiedică să mediteze. Ei i se pare egoist să rămîi să meditezi cînd ştii că lumea e plină de săraci. E o femeie foarte bună, dar puerilă, nematurizată încă. I-am spus: "Alege! Mergi şi desfiinţează sărăcia în lume, apoi vino să mă vezi, presupunînd că voi mai fi aici. Astfel o să poţi medita fără remuşcări. Sau, dacă poţi înţelege că nu eşti capabilă să ştergi de pe faţa pămîntului sărăcia, începe să meditezi şi atunci vei putea să ajuţi oamenii oferindu-le fructul meditaţiei tale."

După asta a apărut o nouă problemă. Această femeie cumsecade ezita să se dedice în întregime căii spirituale din cauza educației sale creștine. "Tatăl meu a fost un model pentru mine. El m-a învațat modul său de viață. Urmînd calea spirituală aș renega tot ce m-a învățat, l-aș trăda. Dăcă n-o fac, asta mă va urmări zi și noapte, îmi voi reproșa fără încetare că n-am făcut nimic pentru transformarea ființei mele." Ea nu ajunsese încă să se decidă. I-am spus în final: "E clar, nu te voi primi ca discipol, chiar dacă tu mi-o ceri. Deci problema nu se mai pune, destinde-te".

De atunci ea nu mi s-a mai adresat, dar e aici printre voi. Îi văd fața, și pe față ceea ce o chinuie în prezent. Ea suferă din pricina ideii ca am refuzat să o accept ca discipol. O femeie cu inima mare dar infantilă. Îți trebuie o anumită maturitate pentru a-ți lua un angajament.

Și a zis atunci către altul: "Urmează-Mă". Tatăl acelui om tocmai murise, dar asta nu l-a împiedicat pe om să meargă să-L vadă pe Iisus cînd trecea pe acolo. Și omul a răspuns: *Doamne, dă-mi mai întîi voie să merg să-l îngrop pe tatăl meu.* Situația e plină de simboluri. Tatăl care te-a conceput e mort. Un alt tată e acolo, cel care poate da naștere sufletului tău. Întreg jocul se desfășoară între corp și suflet, între viață și moarte. Tatăl corpului tău fizic nu e cel care îți dă și viața. Născîndu-te, ești "promis" morții.

Omul spune: *Doamne dă-mi mai întîi voie să merg să-l îngrop pe tatăl meu.* E o formalitate, dar el dorește să o realizeze. Iisus va pronunța cuvinte cumplite, printre cele mai penetrante din Evanghelie.

Iar El i-a zis atunci: "Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi degrabă ca să vestești Împărăția lui Dumnezeu."

Poate că ți se pare dur și lipsit de compasiune. Atunci cînd tatal tău a murit, ești obligat să-l îngropi. E nu numai un obicei, ci și o datorie filială. Or Iisus spune: *Lasă morții să-și îngroape morții lor.* Cu alte cuvinte, în acest sat mulți oameni sînt morți ei înșiși. Ei se vor ocupa de funeralii, nu te nelinişti. Nu e nevoie să te ocupi tu de asta.

In termeni simbolici Iisus spune: atunci cînd te angajezi pe calea spirituală, nu te mai îngriji de datorii, de morală, de formalități sociale. Morala, datoria, conformismul, bunele moravuri, sînt religiozitate, dar de ordin inferior. Acestea sînt atitudini mentale, ingrediente care țin loc de personalitate. Omul religios se dispensează de morală, pentru că el va realiza ceva mai profund, superior. Pozele, convențiile sociale nu mai sînt în joc. "Acestui sat nu-i lipsesc oamenii care nu sînt altceva decît niște morți vii. A îndeplini formalitățile este una din plăcerile lor. Ei se vor ocupa cu plăcere de funeraliile tatălui tău. Lasă-i pe morți să-și îngroape morții lor!" *Tu mergi degrabă ca să vestești Împărăția lui Dumnezeu.*

Asta poate să-ți pară șocant. Dar Iisus vorbește în termeni simbolici. El spune: "Nu te nelinişti în ceea ce privește moartea. Tu îngrijește-te de Dumnezeu. Nu te nelinişti în ceea ce-l privește pe omul care ți-a conceput corpul fizic. Gîndește-te la Tatăl care ți-a dat un suflet".

Mergi degrabă ca să vestești Împărăția lui Dumnezeu. Întoarcerea spre divin, convertirea, nu sînt posibile decît în momentul în care asiști la moartea unei ființe dragi: tatăl tău, mama ta, copilul tău, prietenul tău, iubita ta... Dacă nu sesizezi această ocazie unică, reintri în roata infernală a lumii.

Moartea te scutură din cap pînă în picioare. Nimic nu te poate șoca într-un mod mai teribil. Dacă un asemenea șoc nu ajunge să te trezească, ești incurabil, ești pierdut: Iisus o știe, e un mare artist, un mare alchimist. El îl cheamă pe acel om în momentul privilegiat care este doliul.

Poate să ți se pară crud. Un om a murit; familia lui plînge și se lamentează. Departe de a se arata compasiv, Iisus spune: *Mergi degrabă ca să vestești Împărăția lui Dumnezeu.*

Or tocmai din compasiune vorbește El așa. El știe că dacă te sustragi șocului morții ocupîndu-te de formalități și de mondenități, pierzi o șansă de neînlocuit de a te trezi. Poate de aceea i s-a adresat acelui om așa. Trebuie să-i fi văzut chinul în ochi, trebuie să fi perceput climatul morții care îl înconjura. Dar mai este ceva: faptul că acel om n-a rezistat dorinței de a-L vedea pe Iisus. În ciuda doliului său, sau mai degrabă datorită acestuia. Moartea tatălui său i-a amintit fără îndoială că noi sîntem morții de mîine. Poate că el s-a îndreptat către Iisus pentru a obține viața veșnică.

Primul om nu era decît un spectator. Al doilea om era gata. Moartea te pregătește, te maturizează. Moartea, necazurile, angoasa, suferința, mizeria sînt chei care pot deschide ușa spre divin.

Sub șocul morții tatălui său, acest om era probabil ca și doborît, era năucit. Moartea unei ființe dragi face să moară ceva din tine. Ești zdrobit, nu te poți gîndi la nimic, cîteodată nu poți nici măcar să plîngi. Atunci cînd șocul e total, cînd ești în stare de șoc, asta e totul! Nu mai e nimic altceva, nici gînduri, nici cuvinte, nici lacrimi, nici gesturi. Privești fără să vezi, asculți fără să auzi nimic, ești ca și îndobitocit, asemănător unui nebun. Ești vid.

Iisus trebuie să fi remarcat că omul se găsea într-o stare de neantizare. Și că în consecință era gata. Dacă n-ai traversat moartea nu poți fi gata. Viața e extrem de superficială, ea se desfășoară la suprafață, la periferie. Moartea este profundă, ea poate atinge dimensiunile divinului. Moartea e indispensabilă schimbării, convertirii. Trăsăturile tale se schimbă, atitudinea ta se schimbă, lumea nu mai e aceeași pentru tine. Buddha a fost transformat la vederea unui cadavru...

Iisus l-a văzut pe individ și i-a spus: *Urmează-Mă*. Numai ființa care a văzut moartea cu ochii îl poate urma pe Iisus.

Poți să mă urmezi doar dacă ai trecut prin chinurile morții, dacă ai trecut prin încercarea și purificarea agoniei, dacă suferința a pătruns pînă în cele mai intime fibre ale ființei tale. Dacă șocul n-a fost total, vei ceda curînd din nou atracțiilor periferiei, vei fi absorbit încă odată în cele o mie și unul de lucruri care "mai sînt de făcut", îți vei relua mersul de-a îndărătelea.

N-o să întorci spatele lumii și n-o să cauți divinul decît atunci cînd moartea va fi tăiat în mod radical toate punțile și va fi rupt toate atașamentele vieții. Într-o singură frază, Iisus spune două lucruri care în aparență n-au nici o legătură între ele: *Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi degrabă ca să vestești Împărăția lui Dumnezeu*. E adevărat că cel mai bun mod de a învăța ceva, este de a învăța pe alții acel lucru. E cel mai bun mod, repet, pentru că începi să înveți de îndata ce înveți pe alții. Dacă te mulțumești să înveți pentru tine, te strîngi în tine însuți. Asta e un obstacol. Pentru a învața pe alții, trebuie să-ți deplasezi

atenția, să te uiți pe tine. Trebuie să ții seama de celălalt, să răspunzi nevoilor sale. Și nu înveți cu adevărat pe alții decît atunci cînd devii un martor dezinteresat, neutru. Or, de îndată ce ego-ul tău dispare, divinul se manifestă prin tine.

Marile lucruri nu se învață decît învățînd pe alții. Eu v-o spun adesea: dacă ați participat cît de puțin la ființa mea, duceți mai departe învățatura mea, învățați-i pe alții, ajutați oamenii să mediteze! Vă așteaptă o surpriză. Într-o zi veți atinge nivelul de maximă profunzime al meditației ajutînd pe altcineva să mediteze.

Meditația este fecundă. Multe lucruri se întîmplă atunci cînd meditezi. Cele mai extraordinare se întîmplă atunci cînd tu devii apt să înveți pe alții să mediteze. Într-o zi vei fi complet detașat de ego și, în liniștea interioară, în care nu subzistă decît compasiunea pentru alții, ceva va înflori în tine.

Și a zis un altul: Iți voi urma Doamne, dar întîi îngăduie-mi ca să rînduiesc cele din casa mea.

Un alt om i s-a adresat lui Iisus: vreau să te urmez, dar mai întîi trebuie să merg să-mi iau rămas bun de la părinții mei, de la soția mea, de la copiii mei, de la prietenii mei.

Iar Iisus a zis atunci către el: "Nimeni care pune mîna pe plug și se uită apoi îndărăt nu este potrivit pentru (pregătit să intre ACUM în) Împărația lui Dumnezeu".

De ce nu ești demn de împărăția lui Dumnezeu dacă privești înapoi? Pentru că atașamentul de trecut te împiedică să vezi prezentul.

Odată un om a vent să vorbească cu maestrul zen Rinzai. El voia să mediteze și să atingă iluminarea. Rinzai i-a spus: "Fiecare lucru la timpul său. Spune-mi mai întîi de unde vii." Omul a răspuns: "Am tăiat toate punțile în spatele meu". "Bine, a zis Rinzai, n-are importanță. Care e prețul orezului din regiunea din care vii?" Omul a început să rîdă: "Atenție, nu mă provoca pentru că o să te pocnesc". Rinzai s-a înclinat atunci în fața lui: "Ești acceptat ca discipol."

Pentru că dacă îţi aminteşti de preţul orezului, nu eşti demn să intri pe cale. Aproape tot ce vine din trecutul tău e o povară, un obstacol. Trecutul îţi barează cel mai adesea accesul la prezent.

Iar Iisus a zis către el: "Nimeni care pune mîna pe plug şi se uită apoi îndărăt nu este potrivit pentru Împărăţia lui Dumnezeu".

"Dacă vrei să mă urmezi, urmează-mă fără să te mai întorci. De ce să spui la revedere anturajului tău?" Iisus o spune de mai multe ori: dacă vrei să mă urmezi, renunţă la tatăl tău, la mama ta, la familia ta. El se arată intransigent: Într-o zi se găsea în preajma unui sat. Mulţimea îl înconjura. Cineva i-a spus: "Doamne, mama Ta e acolo jos". Iisus i-a răspuns: "Cine e mama mea, cine e tatăl meu, cine e fratele meu? Cei care mă urmează, cei care călătoresc împreună cu mine, aceia sînt tatăl meu, mama mea, fratele meu".

Iisus nu e crud decît în aparenţă. El nu se adresează mamei Sale, ci mulţimii: dacă te ataşezi de familia ta, revoluţia interioară este exclusă. Familia este prima închisoare. A doua închisoare este religia la care ai aderat. A treia închisoare este ţara pe care o numeşti patria ta. Trebuie deci să desfaci toate legăturile, să transcenzi cît mai repede totul. Atunci poţi găsi izvorul, libertatea, divinul.

Nimeni care pune mîna pe plug şi se uită apoi îndărăt nu este potrivit pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Trebuie să renunţi la tot ceea ce este efemer, şi să obţii ceea ce este esenţial.

Într-o zi, mai mulţi prieteni şi-au pus întrebarea: care este cel mai important lucru, cel la care nu poţi renunţa nicicum? Unul a spus: "Eu nu pot renunţa la mama mea. Îi datorez viaţa. Aş putea renunţa la tot, în afară de ea". "Aş fi incapabil să-mi părăsesc femeia, a spus un altul. Părinţii mi-au fost daţi, dar soţia, eu mi-am ales-o, eu răspund pentru ea. Aş fi capabil să părăsesc totul pentru ea." Un al treilea atribuia o mai mare importanţă casei sale. Şi aşa mai departe. A venit şi rîndul lui Mulla Nasrudin. "Eu, a spus el, mă pot lipsi de toate, în afară de buricul meu". Stupefacţie generală. Somat fiind să se explice, Nasrudin a spus: "Cînd sînt în vacanţă, îmi place la nebunie să stau întins şi să ronţăi ţelină". "Da, dar care-i legătura?", au întrebat ceilalţi. "Păi, a răspuns Nasrudin, dacă n-aş avea buric, unde aş putea pune atunci sarea?"

Ataşamentele tale nu sînt mai puţin absurde. Oricare ar fi ele. Un singur lucru este important, un singur lucru nu trebuie abandonat: conştiinţa supremă. Eu nu vă spun să le abandonaţi fizic, ci că în profunzimea inimii tale trebuie să domnească detaşarea. Eşti în lume, e un dat inevitabil. Fii în lume, dar în starea de renunţare. Fii în lume, dar nu al lumii.

Ataşamentul te face să fii mărginit, stupid. Într-o zi, lui Mulla Nasrudin "i-a picat" o moştenire. Ca toţi cei proaspăt îmbogăţiţi, el n-a avut decît o singură grijă: să-şi etaleze averea. L-a chemat pe cel mai mare pictor al ţării şi i-a comandat un portret al soţiei lui, dîndu-i doar o singură indicaţie: bijuteriile să fie bine puse în evidenţă. El cumpărase perle şi diamante şi ţinea să se ştie asta. Nu-l interesa deloc dacă portretul reda bine trăsăturile soţiei sale. După cîtva timp, el a privit tabloul, în stadiul în care era: "Nu e rău, a spus. Dar, dacă vă rog, n-aţi putea să micşoraţi pieptul şi să măriţi perlele?"

Aceasta e atitudinea exhibiţionistului, a celui care pretinde că deţine ceva special, preţios. E atitudinea ego-ului. Fie că eşti rege într-un palat, fie că eşti un sărac într-un bordei sau un vagabond pe sub poduri, n-are importanţă. Acum e vorba despre ego.

Există exhibiţionişti peste tot: în palate şi pe sub poduri. Dacă încerci să-l convingi pe altul că eşti cineva important, fie prin avere, fie prin cultură sau prin virtutea pe care ţi-o atribui, trăieşti în obscuritatea cea mai mare, în lumea ego-ului.

Nu te ataşa de nimic, nu privi niciodată înapoi, spune Iisus. Trăieşti în trecut; e o veche obişnuinţă mentală. În trecut sau în viitor, dar niciodată în real, în clipa prezentă. Trecutul este mort, viitorul e o ficţiune, prezentul e divin. Numai prezentul este real şi această realitate este divină, este chiar împărăţia lui Dumnezeu.

Nimeni care pune mîna pe plug şi se uită apoi îndărăt nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu.

Este singurul lucru care trebuie înţeles. Este singurul lucru care trebuie făcut. Ştii foarte bine: clipa trecută e trecută pentru totdeauna. Nu mai există şi nu poţi schimba nimic din cele ce s-au făcut. Încetează să te mai gîndeşti la trecut, să-ţi pierzi timpul şi energia. Amintirile ţes un voal

în jurul tău, din ce în ce mai gros şi, în final, nu vei mai percepe aproape deloc realitatea.

De mult timp ai fost obişnuit să nu vezi prezentul real şi viu. În fiecare moment, trăieşti în coordonatele trecutului, trăieşti în funcţie de ceea ce s-a petrecut. Atenţie! Nu-ţi spun să lupţi contra trecutului. Făcînd asta, te vei ocupa încă de el. Detaşează-te de trecut, desprinde-te de el, asta-i tot.

Cum să faci? Orice ai face, vei fi înghiţit de trecut. Nu fă nimic. Fii atent, urmăreşte să devii conştient! Atunci cînd amintirile apar, destinde-te. Observă-le fără vreun comentariu. Vezi clar faptul că ele sînt lucruri trecute, terminate, şi că e absolut inutil să mai întîrzii asupra lor.

Guma de mestecat preferată de oameni este trecutul, chewing-gum marca "Amintire". Guma de mestecat e o ocupaţie pentru maxilarele tale. Ea nu-ţi aduce nimic bun, dar îţi place să ai gura ocupată. Pisălogeala amintirilor îţi ocupă mintea. Asta îţi dă senzaţia că faci ceva interesant.

Fii atent! A vedea că trecutul este frumos, dar prin asta nu e mai puţin trecut, îţi va "ascuţi" conştiinţa. Încetul cu încetul, vei constata şi că visele despre viitor, proiecţiile în viitor, dispar şi ele. Viitorul este o proiecţie a trecutului. Ceea ce numeşti "viitor" nu este decît o fantasmă alcătuită din fragmente ale trecutului pe care doreşti să le retrăieşti dacă sînt agreabile, sau pe care te temi să le retrăieşti, dacă sînt penibile.

Cam aşa se prezintă "viitorul". Tu faci o selecţie printre amintirile tale. Le umfli, le modifici. Apoi visezi s-o retrăieşti pe asta sau pe cealaltă. Sau cultivi angoasa de a o retrăi pe aceea sau pe cealaltă.

Atunci cînd încetezi să mai insufli o viaţă artificială lucrurilor din trecut, ele te părăsesc. Orice vibraţie a viitorului moare în acelaşi timp. Şi dintr-o dată, timpul se opreşte - eşti în prezent. Acest prezent în afara timpului, această clipă reală, total degajată de trecut şi viitor se numeşte meditaţie. E ceea ce Iisus numeşte împărăţia lui Dumnezeu.

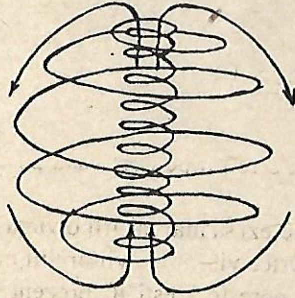
Fii din ce în ce mai conştient! N-ai nimic special de făcut. Pur şi simplu realizează că trecutul a trecut! La fel de simplu ca respiraţia ta, sau ca bătăile inimii tale. Trecutul îţi cade pe umeri, emanînd viitorul în

căderea sa. AICI şi ACUM este uşa. Prin uşa lui AICI şi ACUM părăseşti lumea şi intri în împarăţia lui Dumnezeu, părăseşti exteriorul şi intri în interior, părăseşti iluzia şi intri în real.

Dintr-o dată, realizezi că şi un loc public este un templu. Cerurile se deschid şi Sfîntul Duh coboară ca un porumbel. Asta se poate întîmpla oriunde. Toate locurile sînt sfinte şi sacre. Tu eşti cel care nu eşti aşa, pentru că eşti imatur, ignorant, scufundat în tenebrele inconştienţei.

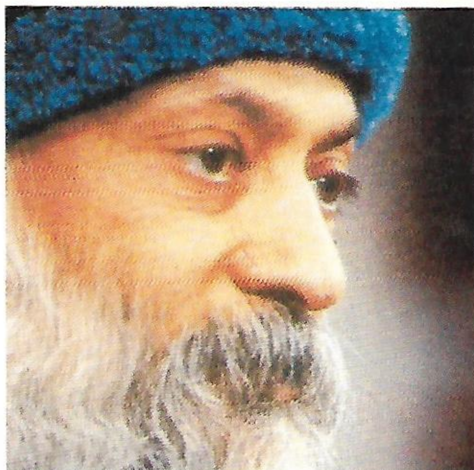
Cheia, secretul ultim, materia primă a oricărei alchimii spirituale este conştentizarea. Mai peste tot în Evanghelie, Iisus spune: "Trezeşte-te! Fii atent! Veghează! Nu dormi! Nu uita!" Buddha recomandă discipolilor săi atenţia continuă şi justă, right mindfulness. Krishnamurti la rîndul său revine neobosit asupra conştientizării. Orice învăţătură a lui Gurdjieff se rezumă prin aceste cuvinte: amintirea neîntreruptă (constantă) de sine.

Aceasta este Evanghelia: reîntoarcerea la sine care ne permite să-L revelăm pe DUMNEZEU în noi înşine.

CUPRINS

Tiparul executat la DRAGO PRINT
Calea Rahovei nr. 147
Telefon: 623.93.22; 623.66.61

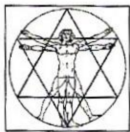

Iisus a spus: "Cunoașteți Adevărul și acesta vă va face să fiți liberi."

Yoga, la rândul său, susține că nu există spiritualitate superioară Adevărului.

Tot ceea ce este spiritual este profund adevărat și tot ceea ce este Adevărat este profund spiritual. Cartea pe care o aveți ACUM în mână este o carte plină de inspirații sublime care vă poate ajuta să-L înțelegeți mult mai profund și în realitatea revelațiilor Sale divine pe Iisus.

Profesor yoga - Gregorian Bivolaru

editura shakti
iași, 1995